

HER YERDE GEZİ HAVASI VAR!

Toplumsal olayların "suya yazılan yazı" gibi silinip gitmediğini bilenler için bugünler, 2013 Haziran Ayaklanması'nın anılarıyla doludur. Bu anıların bu kadar canlı olmasının nedeni etrafta bir ayaklanma havasının olmasıdır.

Yığınlardaki huzursuz öfke artıyor. Öyle ki, bunun patladı patlayacak noktada olduğu hissediliyor. Yaşanan ekonomik ve siyasi krizin etkisi her olayda her adımda hissediliyor. İşsizlik, emekçi sınıfların yoksulluğu, Kürt halkı üzerindeki faşist terör ve baskı artık dayanılmayacak boyutlarda.. Tepedekiler eski tarzda yönetemediklerini "bir beka sorunu var" diyerek itiraf ediyorlar. Sosyal reformistler, burjuva egemenliğin bu payandaları, dinci faşist iktidarı ve sermaye sınıfını "yok böyle bir sorun" diyerek sakinleştirmeye çalışsalar da, gerçeği bilen sermaye sınıfını sakinleştiremiyorlar. "Doruk bunalımı" bundan daha iyi nasıl ifade edilebilir ki?!

İşçi sınıfı ve emekçiler ise eski tarzda yönetilmek istemediklerini bulabildikleri her yolla ifade ediyorlar. Sokak röportajlarına bakmak bile halkın ruh halini anlamaya yeter. Her emekçi, Kürt halkının her ferdi, her genç, her kadın, dinci faşist iktidara öfke duyan, yediden yetmişe herkes, patlamaya hazır saatli bomba gibi dolaşiyor. Olayların bir sıçrama anına doğru gittiği açık. Bunun içindir ki faşist devlet, eski defterleri açarak Gezi'de sokakta olan herkesi davalarla, cezaevi ile tehdit etmeyi, baskı ve terör estirmeyi sürdürüyor. Ayaklanmacı ruh haline sahip milyonları tehdit, terör ve baskıyla sindirmeye çalışıyor.

Ama ne tehditleri, ne de saldırıları sökmeyecek. Sinanların Nurhak'ta yaptıkları ateş, bugün Türkiye ve Kürdistan'ın her yerine ulaşmış durumdadır. Onların genç yüreklerinde taşıdıkları cüret, şimdi yeni mücadelelere ve ayaklanmalara ilham kaynağı oluyor.

Mayıs Ayı baharın tüm tohumcularının patlamak için sabırsızlandığı bir ay olarak bizleri göreve çağırıyor!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Mayıs - 5 Haziran 2019 / S 75 / 2 TL

Sandığa gidip oy vermeye her şeyin değişebileceği yalanına halkı inandırmaya çalışanlar, bu yavan lapaı halka yeniden yedirebilmek için yoğun bir mesaiye tutuşmuş durumdadır. İstanbul'da Belediye Başkanlığı Seçimleri'nin YSK tarafından göz göre göre iptal edilmesinden sonra, iptal edileceği önceden belli olan 31 Mart seçimlerine halkı çağırarak kalmayıp, "Bu seçimlerle AKP-MHP Faşizmini Süpüreceğiz" diyenler, oturup ciddi bir özeleştiri yaparak, "biz yanlış yaptık; 'Seçimle Gitmeyecekler' diyenler haklı çıktı" diyeceklerine, hafıza kaybına uğramışçasına aynı parodiyi yeniden oynamanın derdindeler. Bunu anladık, mitolojideki Sisifos gibi, siz aynı şeyleri yapıp aynı sonucu almak kısır döngüsünden bıkmıyorsunuz; ama halk aptal değil. İşçi ve emekçiler, yoksul Kürt Halkı, Aleviler, emekçi kadınlar ve gençler şimdi "Seçimle Gitmeyecekler" diyenlere daha yakın duruyor; daha daha çok onlar gibi düşünüyorlar.

Tek başına zindanlarda açlık grevinde olan binlerce tutsağın sesi olmak için sokağa çıkıp eylem yapan analara saldıran polisler bakmak bile faşizmin öyle seçimle, parlamenter yöntemlerle yıkılmayacağını görmeye yeter. İnsanları kandırıp düzen partilerinin (ya da aynı anlama gelmek üzere, onların adaylarının) peşine takmaya çalışmak ve bunun adını "AKP'yi Geriletme" olarak koymak reformizm değilse nedir? Ve reformizm, bu uğursuz rolü, devrimin yükselişte olduğu her dönemde oynamaya devam ediyor. İnternette dolaşan "Her Şey Çok Güzel Olacak" hastagının bu çevreler tarafından hızlı sahiplenilişi de bunu gösteriyor. Ancak insanlar, her şeyin nasıl "güzel, çok güzel, daha daha güzel" olacağını bilmek istiyorlar!

Leninistler Devrim dediğinde onları "hayal görmek"le suçlayanlar şimdi bile lades olduktan sonra halkı yeniden sandık başına çağırarak, seçimlerle "faşizmi süpürme" fantezilerini nasıl gerçekleştirecekler görelim! Ancak gerçeğin gözlerinin içine cesaretle bakarsak göreceğimiz şey bu yolla hiçbir şeyin değişmeyeceği, devrim güçlerinin bir süre daha oyalanmış olacağıdır.

Elbette her şey çok güzel olacak; ama bu ancak devrimle faşizmi ezecek, Demokratik Halk İktidarı'nı kurarak olacak. Ve her şeyden önce bunun için kanlı, kavgalı bir mücadeleyi göze alarak olacak. Bu mücadeleyi göze almayanların ise, bu bahiste yeri olmayacak!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Abdullah Öcalan'a yönelik süren tecridin kaldırılması için açlık grevine başlayan Leyla Güven, 19 Mayıs itibarıyla eyleminin 193. gününde... Binlerce devrimci tutsak cezaevlerinde açlık grevlerinde ve 30 tutsak da ölüm orucunda...

Eylemdeki tutsakların anneleri Amed'de, Gebze'de, İstanbul'da pek çok yerde cezaevi önlerinde ve sokaklarda çocuklarının sesini duyurmaya çalışıyorlar.

Saldırıları, gözaltıları, darplar anneleri yıldırıyor. Ablukaları aşarak her yerde eylemlerini sürdürüyorlar.

2

SOMA KATLIAMI UNUTULMADI

Soma'da 13. Mayıs 2014 tarihinde Soma Holding tarafından işletilen maden ocağında, tüm uyarılara rağmen İSİG önlemlerinin alınmaması nedeniyle yaşanan iş cinayetinde katledilen 301 maden işçisi, yaşamlarını yitirmelerinin 5. yılında 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından yapılan çağrı üzerine Kadıköy sokaklarında yapılan yürüyüşle anıldı.

Katledilen işçiler, Kadıköy İskele Meydanı'nda da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin yaptığı basın açıklaması ile anıldı.

9

"KRİZ VE İŞÇİ SINIFININ ÇÖZÜMLERİ": SUNUMLAR-2

28 Nisan'da İzmir'de yapılan, "Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" serbest kürsü etkinliği sonrası, 19 iş kolu katılımcısı ile oylanarak "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi" kuruldu.

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi, 2.Serbest Kürsü etkinliğinin 7 Temmuz'da yapılacağı duyurdu.

28 Nisan'da ilki yapılan serbest Kürsü'de yapılan konuşmaları ve sunumları, yeni yapılan etkinliğe kadar paylaşmaya devam edeceğiz

10

>>Editör...

S-400'LER VE DİNCİ FAŞİST İKTİDARDAN ANTI-EMPERVALİZM ÇIKARMAK

Uzun süredir tartışılan ve sonucu merak edilen konuların başında Türkiye'nin Rusya'dan satın almayı taahhüt ettiği S-400 hava savunma sistemlerini, anlaşmaya uyup, gerçekten alıp almayacağıdır.

ABD emperyalizmi, Türkiye'yi S-400'leri satın almaktan vazgeçirmek için baskısını artırdıkça, dinci faşist iktidarın sözcüleri ve başı, kararlılık gösterisi yapıyor, anlaşmanın olmuş, bitmiş bir şey olduğunu ilan ediyor, ABD'nin baskısına boyun eğmeyeceği mesajını veriyor.

3

Öfke Ve Kavga büyüyor

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 11

Özgür Güven

4

Bu Kez Devrimi
Çalamayacaklar

Umut Çakır

5

Disiplin, Disiplin, Disiplin

Ali Varol Günel

9

Bıçak Sırtı Dengeler

Sinan Kaleli

10

Leninizme Geri Dönüş:
Komintern'in 100. Yıldönümü-3

Çeviri

11

ÖFKE VE KAUGA BÜYÜYOR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Devrimci işçi sınıfı, politik taktiğini, Türkiye ve Kürdistan'ın bugünkü somut durumuna dayandırmalıdır. Nedir güncel somut durum?

Bugün durumu karakterize eden şey, burjuva toplumun sistem krizidir; yani yalnızca ekonomik değil, toplumsal ve politik bir kriz olmasıdır. Son derece istikrarsız bir durum var. Toplumda kaos, gerilim, alt üst oluş egemen. Burjuvazi eski durumunu devam ettirmekten ve yönetmekten aciz.

Bugünkü durum özel mülkiyete dayanan bugünkü toplumda kaçınılmazdır. Kaçınılmazdır çünkü bir toplum bir grup insanın, ücretli emekçilerin emeğine dayandıkça, bunun sonucu toplumda şiddetli krizler olacaktır. Bir grup insanın niteliğinin sürekli proleter olduğu bir toplumda toplum krampılarından kurtulamaz.

Buradan işçilerin taktiği için şu sonuç çıkar: Devrimci durumun oluştuğu, yönetici sınıfın eskisiyi sürdürmekte aciz kaldığı, istikrarsızlığın daha ötesi sistem krizinin süregelenliği vb. bir toplumda, başka zaman devrilemeyen kapitalistlerin egemenliği bu süreçte eylemlerle yıkılabilir. Bu burjuva egemenliğinin bir iki ayaklanmayla yıkılacağı anlamına gelmez. Gezi, burjuvazinin iktidarını devirmek ve yerine emeğin devrimci iktidarını kurmak için bir dizi ayaklanma gerekebileceğini ortaya koydu. Güncel durumu değerlendirirken şu gerçek mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır: Bu süreçte, emekçilerin devrimci kitle eylemleri, başka zaman olmadıkları kadar sonuç getirir.

Kapitalist toplumsal düzen, her yönden ve tamamen yozlaşmıştır. Tüm sosyal hayat çürüyor. Toplumsal yapı ve onun kurumları dağılıyor. Toplumsal sistem kendi yıkılışını hızlandırırken, bu sırada emekçi kitlelerin başvuracağı doğrudan politik eylemler daha çabuk sonuç verir.

Türkiye tekelci sermayesi çok iyi biliyor ki, toplumsal çelişkiler öylesine keskin, emekle sermaye arasındaki uçurum öylesine derin ve büyük ki, bu koşullarda bir kıvılcım büyük bir yangın çıkartabilir. Bugünkü topluma karşı ezilen ve sömürülenlerin toplumsal öfkesi ve umutsuzluğu gün be gün büyüyor. Bugüne kadar hiç eksilmeyen emekçi kitlelerin toplumsal mücadelesi güncel olarak çok daha büyüyeceği ve daha yıkıcı ve devrimci biçim kazanacağı ve eylemin üst düzeyine yükseleceği yine çok açıktır.

Bu topraklarda isyan ve ayaklanmalar için uygun bir ekonomik, politik ve toplumsal zemin var. Bu zeminlerde çok küçük bir olay, bir eylem bile genel bir ayaklanmaya dönüşebilir. Burjuvazi bu yüzden egemenliğini ve çıkarlarını güvencede görmüyor. Emekçi halk kitlelerinin başkaldırdığı bir yerde geleceğinden emin değil. Bu yüzden, kitlelere karşı sürekli savaş halinde. Baskı, saldırı, yasak ve katliamları, başarılarının ölçütü olarak görüyorlar. Oysa bu; onların başarısızlıklarının, acizliklerinin, güçsüzlüklerinin göstergesidir.

Burjuvazi nasıl bir liderlik izlerse izlesin, içinde bulunduğu durumu tersine çeviremez. Elinden kaçan üretici güçleri yeniden denetim altına alamaz. Toplumsal çatışmalara yol açan iç çelişkileri hafifletemez. Toplumun tekrar yönetir duruma gelemes. Burjuvazi her adımda, kapitalist toplumun engelleriyle kendi güçlükleriyle karşılaşır. Sömürücüler ne zaman kendi güçlüklerini aşmak istese bunu ancak daha büyük güçlükler yaratmak pahasına yapabilir. Sermayenin kendisi, kendi gelişmesinin önünde engel. Bu engeller sermaye partilerinin sınırlarını çizer. Dolayısıyla hangi burjuva siyasal liderlik işbaşına gelirse gelsin, emekçi kitlelerin burjuva toplumsal sisteme olan umutsuzluğunu artırmaktan başka bir şey yapamaz.

Bu toplum, kendi kapitalist niteliğinden kaynaklı kendi yarattığı sorunların, güçlüklerin üstesinden gelemes. Yitirdiği tarihsel inisiyatifini bir daha kazanamaz. Kitleleri eksisi gibi, eski yöntemler ve burjuva fikirlerle yönetemez. Sömürücü sınıf halk kitlelerini burjuva toplumda tutacak argüman bulamıyor. Dolayısıyla eskisiyi ayakta tutmakta da, yeni olanın doğuşunu engellemekte de acizdir. Bu şu demektir ki, kitlelerin büyüyen öfkesi ve duyguları her an patlayabilir. Bunun sonucunda devrim ve yeni bir topluma geçiş olacaktır. Bunun koşulları yeterince var.

Devrimi başaracak emekçi kitlelerin politik bakımdan olgunlaşmadığı ileri sürülemez. Yalnızca Haziran Halk Ayaklanması'nı ele aldığımızda kitlelerin politik olarak ne denli olgunlaştığı sonucunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Halkın politik olgunluğunu ve ileri niteliğini bu ayaklanmadan başka ne daha iyi gösterebilir. Bu kadar baskıcı, saldırgan, gerici bir politik düzene kapitalistlerin sınıf egemenliğine karşı yıllarca savaş veren kitleler her bakımdan militan ve ileri kitlelerdir.

İleri ve devrimci kitleler, büyük bir öfke ve umutsuzluk içinde olan kitleleri, ayaklandırmaya ve devrime yönlendirmekte her zamankinden daha uygun durum ve ortama dayanıyor. Yeni bir gelecek umuduyla her gün büyüyor. Bu şartlarda emekçi kitlelerin bağımsız devrimci eylemleri sonuç almada daha etkili olur. Uzlaşmacı siyasetlerin, kitleler üzerindeki devrimci etkisi artıran bir politika izlemeleri bir yana, ileri kitleleri devrimci eylemden yoksun bırakmak için rezil bir politika izliyorlar. Halbuki eylem, kitlelerin devrimci eylemi dünyayı değiştirmenin etkin aracıdır. Devrimcilerin yapması gereken kitlelerin eylem yeteneğini güçlendirmek olmalıdır. Eylemler yeni bir toplumun umudunu büyütme olmalıdır.

Devrimci eylemle istemlerini ortaya koymak yerine bunu kültürle dile getirmek isteyenler 1 Mayıs'ta Taksim'e değil, Bakırköy'e gittiler. Oysa devrimci eylem olmadan devrimci ayaklanmayla iktidar ele geçirilmeden bugüne kadar binlerce kez yinelediğiniz talepleri, binlerce kez daha yineleseniz yine gerçekleştirmezsiniz. Reformistlerin ve onların basit takipçileri küçük burjuva oportünist hareketler bu gerçeyi kitleleri devrimci eylemden, genel olarak eylemden yoksun bırakmanın temel bir argümanı haline getirdiler. Bununla da kalmayıp, utanç verici biçimde 1 Mayıs'ta burjuva partinin temsilcilerini kürsüye çıkartarak emekçi kitleleri, burjuvazinin etkisine sokma siyaseti izlediler.

Küçük burjuva siyasetler, burjuva muhalefetle birlikte davranarak, krizden bir çıkış yolu bulacaklarını düşünüyorlar. Oysa krizden çıkışın burjuva çözümü yoktur. Krizden çıkışın barışçı yolu yoktur. Milletvekillerinin ve belediyelerin sayısını artırarak sistemin krizinden barışçı çıkış yolunu bulamazsınız. Fakat siz bu yolla kendinizi burjuva topluma daha da bağlamış olursunuz.

Krizden çıkışın burjuva yolu, barışçı çıkış yolu yoktur. Proleter çıkış yolu, devrimci çıkış yolu vardır. Bugünkü gerçeklik yerine yeni bir gerçekliği koymaktır. Yeni bir gerçeklik, eski gerçekliğin yerine eylemle, devrimle konur.

Bijî Berxwedana Zindanan

Tecride karşı binlerce insanın açlık grevi ve ölüm oruçları sürerken, tutsakların seslerini dışarıda anneleri yükseltiyor. Buldukları her yerde ve cezaevi önlerinde "açlık grevlerine ses ver" diyen anneler ve HDP'liler meşaleli yürüyüşler, oturma eylemleri, yaşam nöbetleri düzenliyor.

5 Mayıs günü İstanbul'da Bakırköy, Avcılar, Bahçelievler, Küçükçekmece, Fatih'te ve İzmir'de Gebze'de yapılan eylemlerle açlık grevi ve ölüm oruçlarına dikkat çekildi. Fatih'te havai fişeklerle yürüyüş yapıldı. Bakırköy'de insan zinciri oluşturuldu. Esenyurt Meydanı'nda ise anneler her gün polis ablukası altında sessiz oturma eylemi yapıyor.

Gebze'de annelerin eylemlerinin 24. gününde (5 Mayıs) yine polis saldırısı ile karşılaşıldı. Ertesi günlerde de yolları kesilerek Gebze Zindanı önüne yürümeleri engellendi. Basının çektiği fotoğraflar "bizi teşhir ediyorsunuz" denilerek silinirken anneler araçlara bindirilerek uzaklaştırılmaya çalışıldı.

Bakırköy zindanı önünde eylem yapmak isteyen annelerin de önu her sefer kesilerek yürümeleri engelleniyor. Anneler 9 ve 10 Mayıs günleri cezaevi kapısı önünde polis saldırısına uğradı, yerlerde sürüklenip darp edilerek gözaltına alındı. Annelerle birlikte çekim yapan Mezopotamya Ajansı muhabiri İrfan Tunççelik de gözaltına alındı.

Anneler saldırının ardından Eminönü'ne Mısır Çarşısı önüne geçerek burada eylem yaptı. Burada da saldırıya uğrayan annelerle birlikte gazeteci Zeynep Kuray da gözaltına alındı.

Gözaltına alınan 41 kişiyi Vatan Caddesi'ndeki Emniyet "Cezaevinde tanıdığımız kimse var mı?", "Eyleme giderken örgütten talimat aldınız mı?", "Size kim talimat verdi?", "Sizi cezaevine kim yönlendirdi?" ve "Sosyal medya üzerinden mi örgütlediniz?" soruları ile karşılaştı. 4 gün gözaltında kalan anneler, tutuldukları Güvenlik Şubede hakaretlere ve çıplak arama dayatmasına maruz kaldıklarını anlattılar. Beyaz tülentleri ile gözaltına alınan anneler çıplak aramayı kabul etmediklerinde saldırıya uğrayıp zorla soyulmak istediklerini, bunları da kameraya almaya çalıştıklarını anlatıyorlar kendileri ile birlikte gözaltına alınan gazeteci dostumuz Zeynep Kuray'a.

Anneler, 12 Mayıs Anneler günü'nde de çocukları için karanfilleri ile Gebze ve Bakırköy zindanları önüne gittiler; ancak anneler ve beraberlerindeki yine polis terörü ile karşılandılar.

13 Mayıs günü Bakırköy zindanı önüne gitmek isteyen annelere aralarında Mücadele Birliği'nin de olduğu Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi katıldı. Annelerin yürümesine yine izin vermeyen polis, E-5 üzerinde annelerin yolunu kesti ve "dağlın yoksa gözaltına alacağız" uyarısı yaptı. Anneler ellerinde karanfillerle birkaç gün önce gözaltına alınan annelere destek olmak için Çağlayan Adliyesi'ne gittiler.

4 günlük gözaltı süresinin ardından Çağlayan Adliyesi'ne getirilen tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildiler. İfadelerinin alınmasının ardından 40 kişi serbest bırakılırken, HDP Bakırköy İlçe Eşbaşkanı Hacı Oğriş tutuklandı. Serbest bırakılanları Bakırköy zindanı önünden gelen anneler ve TDİ ve çok sayıda kişi karanfillerle karşıladı.

Tecride Karşı Annelerin Talepleri

Açlık grevini Ölüm Orucuna çeviren tutsakların başlatmış olduğu eylemlerinin 13. gününde Türkiye ve Kürdistan'da anneler de yaşam nöbeti tutmaya ve HDP binalarında oturma eylemine başladılar. 15 Mayıs Çarşamba günü, Antep Mücadele Birliği olarak eylemdeki anneleri ziyaret ettik ve onlarla sohbet ettik.

Mücadele Birliği: Merhaba, şu an sürdürdüğünüz bu eylemle ilgili neler anlatmak istersiniz?

(Genç bir ana anlatmak istiyor tüm annelerin adına.) *Bizler burada anne fedakarlığı ile haklı olan çocuklarımızın sahipsiz olmadığını göstermek için burada, parti binamızda nöbet ve oturma eylemi yapmaya karar verdik.*

Biz barış için, insani yaşam için mücadele ediyoruz. HDP Kürt halkının ve diğer bütün halkların barış temsilcisidir. RTE nasıl ki seçimlerle geldiyse, yine de seçimlerle gidecek.

Mücadele Birliği: AKP (RTE) gerilerse Türkiye ve Kürdistan'daki halkların varolan sorunlarını bu sistem ve CHP çözecek mi?

Tabii ki çözmeyecek. Yaşadığımız bunca acıların sebeplerinden birisi de CHP ve diğer tüm faşist partilerin ortak almış olduğu kararlardır. Biz anneler dahi bunu biliyoruz. Biz anneler savaş istemiyoruz. Bunun için bu eylemin biz anneler tarafından verilmiş bir karar olduğunu söylüyoruz. Sayın Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, cezaevlerinde ölüm orucunda olan çocuklarımızın taleplerinin yerine getirmeleri gerekliliğini tekrarlıyoruz. Bizim çocuklarımız kız olsun, erkek olsun, çocuk olsun, yaşlı olsun hatta biz anneler bile gerekirse savaştan asla geri çekilmeyiz. Çünkü bunu yaşayan halkız. Bunun iktidardaki partiler de çok iyi biliyor. Annelerin gözyaşları aktığı zaman halkımızın varolan isyanı artar. Bedeli ne olursa olsun direnişimizi sürdürüleceğiz

(Anneler ardı ardına söz alıyor artık. Söyleyecek çok sözleri var)

"8 yıldır Öcalan üzerinde bir tecrit var. Bu tecridin son bulmasını talep ediyoruz. Ne uluslararası yasalarda, ne insan hakları beyannamesinde ne bu devletin yasasında var tecrit."

"Anneler Günü'nde bu çocukların anneleri dövüldü devletin polisleri tarafından. Bir de utanmadan anneler günü reklamlarını yapıyor basın önünde."

"RTE demiyor muydu ben annemin ayaklarının altını öperim."

Gazi TDİ Bileşenlerinden Eylemler

Gazi'de Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi, 8 Kasım'dan bu yana cezaevlerinde süren açlık grevleri ile dayanışmaya ve tecridin kaldırılması mücadelesini yükseltmek için, akşamları saat 21.00'de halkları sokağa, ses çıkarmaya çağırdı.

"Leyla Güven'in Direnişi Tüm Halklarımızın Direnişidir" sloganı ile bir bildiri yayınlayan TDİ, tecridin sadece hapisedeki tutsakların sorunu olmadığını, tüm toplumun sorunu olduğunu söylediği bildirisinde "İçeride ve dışarıda, aklımıza gelen ve her alanda dayatılan sınırların ve örülen duvarların parçalanması için özel bir anlam kazanan tecride karşı mücadelenin büyüülmesi çağrımızı yeniliyoruz" dedi.

TDİ açıklamasını "Tüm halkımızı her akşam saat 21.00'de Leyla güven ve açlık grevi direnişçilerine destek olmaya, ses çıkarmaya davet ediyoruz. Yaşamın Tecritte, Tecride Dur de! Tecrit işkencedir, Tecride Son!" çağrısıyla sona erdirdi.

Gazi'de TDİ'nin çağrısı ışığında her akşam saat 21.00'de Gazi Mahallesi'nde de halk sokaklara çıkarak ses çıkarma eylemleri yapıyor.

Peki biz anneler neden polislerin ayakları altında dövüldük?"

"RTE'yi bu annelerin polisler tarafından dövülmesine sevindiren ne olabilir?"

"Demek ki RTE'nin de annesini dövmüş olma fikrini yeşertti bizde"

"Bir de çıkıp 23 Nisan çocuklarımızın bayramı deyip çocuk sevgisinden geri kalmıyor. Bizim çocuklarımızın Ölüm Orucu eylemini utanmadan tüm dünya basını ve kamuoyu önünde inkar ediyor"

"Daha öldürdüğü çocuklarımızın kanları kurumadı ellerinde".

"Bu direnişi sonuna kadar götürmeden vazgeçmeyeceğimizi bilirsinler."

"Bu söylediklerimizin haberini yapın! İnsanların bu olayları bilmesini sağlayın"

Mücadele Birliği: Tabii ki bunun için buradayız. Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Tüm annelere buradan bir kez daha sesleniyoruz. Çocuklarımıza sahip çıkan. Çocuklarımızın talepleri talebimizdir.

Mücadele Birliği: Duygu ve düşüncelerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederiz. Eyleminizi destekliyoruz. Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur.

Sağolun biz de teşekkür ederiz.

Mücadele Birliği/Antep

Polislerin "Cahil" diyerek aşağılamaya çalıştığı Kürt anaları Urfa'da nöbet eyleminde kitaplarını okuyor...

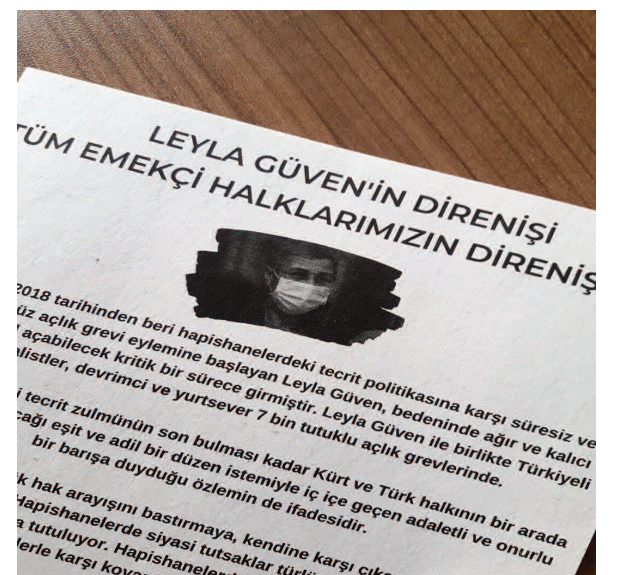
Gazi TDİ Bileşenlerinden Eylemler

Gazi'de Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi, 8 Kasım'dan bu yana cezaevlerinde süren açlık grevleri ile dayanışmaya ve tecridin kaldırılması mücadelesini yükseltmek için, akşamları saat 21.00'de halkları sokağa, ses çıkarmaya çağırdı.

"Leyla Güven'in Direnişi Tüm Halklarımızın Direnişidir" sloganı ile bir bildiri yayınlayan TDİ, tecridin sadece hapisedeki tutsakların sorunu olmadığını, tüm toplumun sorunu olduğunu söylediği bildirisinde "İçeride ve dışarıda, aklımıza gelen ve her alanda dayatılan sınırların ve örülen duvarların parçalanması için özel bir anlam kazanan tecride karşı mücadelenin büyüülmesi çağrımızı yeniliyoruz" dedi.

TDİ açıklamasını "Tüm halkımızı her akşam saat 21.00'de Leyla güven ve açlık grevi direnişçilerine destek olmaya, ses çıkarmaya davet ediyoruz. Yaşamın Tecritte, Tecride Dur de! Tecrit işkencedir, Tecride Son!" çağrısıyla sona erdirdi.

Gazi'de TDİ'nin çağrısı ışığında her akşam saat 21.00'de Gazi Mahallesi'nde de halk sokaklara çıkarak ses çıkarma eylemleri yapıyor.

Editör

S-400'LER VE DİNCİ FAŞİST İKTİDARDAN ANTI-EMPERVALİZM ÇIKARMAK

Baş tarafı 1. sayfada

Kendilerine "ulusalci" diyen sosyal şoven çevrelerin kışkırtması ve propagandasının etkisiyle, en ufak bir esintide rüzgara kapılmış yaprak misali, bir sağa bir sola savrulan çevrelerin bu havanın etkisiyle dinci faşist iktidarlar onun başını ABD emperyalizmine karşı gerçekten de "direnildiği" havasına kapıldıkları bir olgudur. Burada, "Türkiye ile ABD'nin arasını açabiliriz" umuduyla dinci faşist iktidarı sürekli pohpohlayan, amiyane tabirle, gazlayan Rus "uzmanlar"ın etkisi olduğunu da vurgulayalım.

Belki de en sonda söylenmesi gerekeni biz baştan söyleyelim: Dinci-faşistlerin sadece Türkiye'de değil, ama bütün dünyada varlık nedenleri emperyalizme uşaklıktır. Hiçbir dinci-gerici emperyalizme karşı ne direnebilir, ne de karşı gelebilir. Aksine, her anti-emperyalist güç ve harekete karşı emperyalizmi, sermayeyi, burjuva sınıfı savunmak ve korumak onların varlık nedenidir.

Bunun teorik izahı, emperyalizmin, teknelci sermayenin her planda gerici olduğu, her türlü gericiyi besleyip geliştirdiği; dinci gericiğin politik içeriğinin sonu sonuna koyu bir anti-komünizm olduğu; bu anti-komünizmin onun yaşamsal teorik gıdası olduğu gerçeğidir. Faşizmin tüm biçimlerinin ortak zemini, teorik gıdası bu anti-komünizmdir.

Ama biz teorik mülahazaları bir kenara koyup, zengin devrimci tarihimizde olgulara dayanarak da bunların emperyalizm uşağı oldukları gerçeğini gösterebiliriz. Öncesi bir yana, ABD'nin 6.Filosuna karşı devrimci gençliğin düzenlediği mitinge saldıran dinci faşistlerin "Kanlı Pazar"ı başlı başına bir kanıttır. Bu "Kanlı Pazar"ı ki, planlayıcıları arasında, RTE'nin "abi" diye hitap ettiği Meclis eski Başkanı İsmail Kahraman vardı. Burada, RTE'nin, emper-

yalistler için bir katiller sürüsü toplayıp bu sürünün başına geçmiş olan Hikmetyar'ın önünde diz çökmüş resminden söz etmiyoruz bile...

Nedir peki şimdi olup biten? Emperyalistlerle Türkiye arasındaki atışmalar, bir kriz, bir sorunlar dizisi değil mi? Bu sorunlar, atışmalar, restleşmeler; sahne önünde, gözümüzün önünde olup bitenler nedir?

Bu konuda, estirilen havaya aldırılmadan ve çekinmeden şunu söyleyeceğiz: Özel olarak ABD ile, genel olarak emperyalist devletlerle Türkiye arasında gerçek anlamda ne bir kriz, ne de ciddi diyebileceğimiz bir sorun var. Aksine, Türkiye ve onun başında olan dinci faşist iktidar, emperyalistlerin yaşamsal çıkarları söz konusu olduğunda, her zaman safını emperyalistlerden yana belirlemiştir. İşte bir kaç örnek vermenin sırası..

Yıl 2016 yani pek de "tarih" sayılmayacak bir geçmiş. Erdoğan, zamanın NATO Genel Sekreteri'ni Karadeniz'deki "Rusya tehlikesi"ne karşı şöyle uyarıyor:

"Ziyareti sırasında kendisine söyledim; Bakan dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor (...). Burada kaydaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız (...) Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmamız zorundayız"

Erdoğan hızını alamıyor, Karadeniz'le yetinmiyor ve hem Balkanların bir NATO havzasına dönüşmesi için elinden geleni yapacağını, hem de emperyalistlere bağlılığını şöyle taahhüt ediyor:

"Balkan ülkelerinin NATO, Avrupa Birliği ve AGİT başta olmak üzere Avrupa Atlantik kurumla-

ryla entegrasyon süreçlerine yönelik desteğimizi bir kez daha burada teyit ediyorum. Kapasite geliştirme çabalarınıza katkılarımızı NATO kapsamında da sürdürdüğümüzü yine vurgulamak isterim." 2016 için oldukça eskimiş bir tarih diyerek itiraz edecek olanlara daha yakın bir tarihten örnek verelim. Çok değil, yaklaşık bir yıl önce, Erdoğan NATO'yu "Eyyy NATO" tiradıyla Suriye'ye -yani Rusya'ya karşı- çağırıyordu:

"Ey NATO" diyordu Erdoğan, "Ey NATO neredesin? Türkiye NATO'nun ülkesi değil mi? Bu kadar mücadele veriyoruz! Neredesin? Afganistan'da çağırın geldik, Somali'ye Balkanlara geldik. Şimdi de ben çağırıyorum. Türkiye tehdit altında niye gelmiyorsunuz? Adil davranın. Sadece kuru ke-lamlar bizi doyurmuştur." ABD'ye "dik duran!" dinci faşist iktidar ve önceki tüm burjuva iktidarların emperyalizme bağımlılıkları ve bağılıkları ancak bu açıklıkla ifade edilebilir; daha ötesi yok.

Ama bitmedi. ABD'ye karşı Rusya ile ittifak yaptığı/yapacağı görüntüsü veren dinci faşist iktidarın, Rusya için en yaşamsal konulardan biri olan Ukrayna-Kırım konularında Avrupa ve ABD emperyalizminin yanında safını açıkça belirlediğini gösteren hatırlattıktan sonra bir başka hayati konuya gelelim. Konu, Rusya'nın emperyalistler tarafından yine Karadeniz'den kuşatılması.

NATO Birleşik Deniz Kuvvetleri bu yılın Nisan ayının başlarında, yani yaklaşık bir buçuk ay önce, Karadeniz'in güneybatısında yani yaklaşık olarak Kırım açıklarında, 'Sea Shield-2019' adını verdiği bir tatbikata başlıyor. Bu tatbikatta hedefin Rusya olduğunu sadece ahmaklar düşünemeyebilir.

Peki tatbikata kimler katılıyor dersiniz? NATO ve ABD'ye bağılılıkta sınır tanımayan, adeta onların küçük finosu gibi davranan, Gürcistan ve Uk-

rayna'nın yanı sıra, ABD, Bulgaristan, Yunanistan, Kanada, Hollanda, Romanya ve Türkiye'nin gemi ve uçakları katılıyor. Rusya'nın yanıtı, aralarında Türkiye'nin gemi ve uçaklarının da olduğu bu saldırıların yanı sıra, "olası sıra dışı durumlarda hızlı bir şekilde tepki vermek" amacıyla -Türkçesi, savaşmak üzere- enselerinde nöbet tutmak oluyor.

Ama ABD'ye, NATO'ya ve emperyalistlere bağılılıkta sınır tanımayan Türkiye'yi Somali'ye, Afrika'ya, Afganistan'a, Balkanlar'a asker göndermek kesmiyor, Karadeniz'den kuşatmaya katılmak da yetmiyor ve bu sefer Baltık denizinde boy gösteriyor. İşte bununla ilgili haber:

"Rusya Ulusal Savunma İdaresi Merkezi'nden yapılan açıklamaya göre, 18 Nisan'da -yani şunun şurasında bir ay önce- ABD'nin Gravelly destroyeriyle Polonya'nın C.Pulaski, Türkiye'nin Gökova ve İspanya'nın Juan de Borbon firkateynerinden oluşan bir NATO grubu Baltık Denizi'ne giriş yaptı.

Olağandışı bir durumun gerçekleşmesi ihtimaline karşı hızlıca yanıt verilebilmesi için, Baltık Filosu güçleri grubun eylemlerini gözlemlemesi için harekete geçirildi." (18 Nisan 2019 tarihli haber)

"Peki ya S-400'ler"mi dediniz? ABD ve NATO'ya bu kadar hizmetin yanında devde kulak kadar bile önemi var mı? S-400 konusu, dinci faşist iktidarın "emperyalizme kafa tutabildiği"ni göstermek için bilinçli biçimde abartılmış bir meseledir.

Emperyalist-kapitalist sistem içindeki bağımlı bir ülkeye emperyalizm/uluslararası mali sermaye, boyun eğdirir. Boyun eğdirmek için şimdiye kadar hiç bir girişimde bulunmadılarsa bu dinci faşist iktidarın emperyalizme ve ABD'ye sadakatinden emin oldukları içindir.

Zindanları Yıkacak

Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız

Kandıra 1 Nolu F Tipi'nde tecridin kaldırılması talebiyle ölüm orucuna başlayan ikinci ekipteki 4 tutsağa 14 Mayıs günü gece saatlerinde saldırı düzenlendi.

İkinci ekipte yer alan ölüm orucu direnişçisi Muhammed İnal'ın ailesinin Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi'ne aktardığı bilgide; Kandıra 1 Nolu F Tipi'nde ölüm orucunun ikinci ekibinde yer alan Yaşar Cinbaş, Muhammed İnal, Diyadin Akdemir ve Engin Kahraman'ın bulunduğu üç hücreye gece yarısı baskını düzenleyen gardiyanlar önce tutsaklara saldırdı; ardından da tutsakların radyolarına, notlarına ve ellerindeki materyallere el konuldu.

Saldırılar karşısında slogan atan tutsakların sloganlarına diğer hücrelerden de slogan ve ses çıkarma eylemleriyle destek

verildi.

İstanbul Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinde de 16 Mayıs günü öğle saatlerinde gardiyanların C9 ve C10 koğuşlarında arama yaptığı öğrenildi.

Her koğuş 3 ya da 4 defa aranırken, tutsakların eşyalarının dağıtıldığı, defter, dergi, kalem ve benzeri eşyalara el konulduğu öğrenildi.

Defalarca yapılan bu aramaya itiraz eden ve soru soran kadın tutsaklar, merdivenlerden atlayarak gelen erkek gardiyanlar tarafından saldırıya uğradı; özellikle açlık grevinde olanlar hedef alındı.

Darp edilen kadınlar revirden darp raporu alıp şikayette bulundu. Müdürün de gardiyanların saldırısından haberi olmasına rağmen müdahale etmediği, tutsakların çoğu eşyasına el konulduğu ve geri verilmediği gelen bilgiler arasında.

"Asla Amacımıza Varmadan Vazgeçmeyeceğiz!"

İzmir Kırıklar 2 Nolu F tipi cezaevinde bulunan Sertaç Kılıçarslan 12 yıldır zindanda. İki kere ağırlaştırılmış müebbet cezası verilmiş. Birçok zorlu süreçte zindanda savaşmaya devam etmiş Sertaç Kılıçarslan ve 3 aydır açlık grevinde, 13 kilo kaybetti bu zamana kadar.

Sertaç Kılıçarslan'ın ablası Sadet anamız kardeşini anlatıyor gururla: "Durumları ve moralleri iyi. Çok güçlü bir iradeleri var" diyor. Gazetemize selamlarını ileten Sertaç Kılıçarslan ölüm orucuna girmek için gün saydığını söyleyerek, günde bir adet vitamin alabildiklerinden bahsediyor ve ekliyor: "Kimse merak etmesin asla amacımıza varmadan vazgeçmeyeceğiz!"

Bir halkı imha inkar ve asimilasyon politikalarıyla yok etmek isteyen dinci faşist devlet bugün hiç olmadığı kadar zayıf durumdadır.. Kendi içindeki kadrolara güvensiz ve en önemlisi de halkın desteğinden yoksundur. Mücadelemizden korkuyorlar. Ayaklanmamızdan, hesap sormamızdan korkuyorlar. Baskıdan başka hiçbir yüzölüm olmayan bu devlet zindanlardaki öncülerimizi tecrit altında tutarak toplumdaki yalıtımaya çalışsa da, karşısında yükselen mücadeleyle karşılaşsın.

Seçimle Değil Devrimle

6 Mayıs'ta YSK'nın İstanbul seçimlerinin iptali konusunda verdiği karar, gece herkesi mahallelerde ve kent merkezlerinde sokaklara dökmüştü. Geç saatlerde olanca öfkeleri ile sokaklardan çekilen kitle, 7 Mayıs akşamı yine 21.00'den itibaren sokaklarda idi.

Beşiktaş'ta sosyal medya üzerinden yapılan çağrılarla bir araya gelen kitle dağılık şekilde Kartal Heykeli'nde buluştu.

Gittikçe artan kitle "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Beşiktaş Uyuşa İstanbul'a Sahip Çık" diyerek haykırdı.

Yapılan konuşmalarla herkese ailesini arkadaşlarını çağırılmaları, tencere tavalarla sokağa çıkma çağ-

rıları yapıldı.

Yürüyüşe geçen kitle "Tayyip Çık Dışarı Oynayalım", "Hükümet İstifa", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları attı Beşiktaş sokaklarında

Kadıköy'de Boğa'da toplanan kitle "Herşey Güzel Olacak" pan-

kartı ile Moda'ya yürüdü, "Sandıkta Arama Özgürlük Sokakta" sloganları attı.

Kitlenin önünde bando var, "Güzel Günler Göreceğiz" şarkısını çalıyor. Bir kadın elindeki tencereye vurarak; "tencere boş yemek yapamıyoruz" diye haykırıyor.

Şişlide, Alibeyköy Karadolap, Esenyurt Depo Mahallelerinde halklar sokakta. Tencere ve tavalarla sokaklarda dolaşıldı ve sloganlar haykırıldı.

Kitle öfkeli ancak sakin. Sloganlar kimi zaman "Hak Hukuk Adalet" iken kimi zaman "Hükümet İstifa İktidar Halka". "Bir daha

asla sandığa gitmem" diyenlerle "daha güçlü gitmek gerek sandığa" diyenler kol kola. Eylemlerin nereye evrileceğini politikalarımızı insanlara ne kadar götürdüğümüz belirleyecek.

Yeniden tekrarlayalım: Seçimle Değil Devrimle!

KDHC'den Füze Denemeleri

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, emperyalizme meydan okumaya devam ediyor.

Nükleer silahsızlanma ve ablukanın kaldırılması konularında Trump ile görüşmeler yapan Sosyalist Kore, mücadele kararlılığını ve baş eğmeyeceğini, son bir hafta içinde ard arda yaptığı kısa menzilli füze denemeleri ile yeniden gösterdi.

4 Mayıs'ta günün ilk ışıkları ile "savunma amaçlı" ve "düzenli askeri eğitimin" bir parçası olarak yapılan kısa menzilli füze ve roket denemelerinin 2.si de 9 Mayıs sabahı yapıldı. Kısa menzilli füze denemeleri yapılan anlaşmalara aykırı değil.

Resmi haber ajansı KCNA'da yer alan habere göre bugün (10 Mayıs) de uzun menzilli füze denemeleri için talimat verildi.

Aylardır yapılan görüşmelerde ABD ve Güney Kore tarafından hiç bir adım atılmazken, denemeler Sosyalist Kore'nin "savunma birliklerinin her türlü saldırıya hazırlıklı olduğunu" gösteriyor.

OLGULARLA İÇ SAVAŞ - 11

Özgür Güven

SEKA ve TEKEL fabrikalarının işgal edildiği aynı günlerde Kürdistan'da ard arda gelen serhıldanlar önemli. Bunlardan ilki Siirt'te. Bir gerilla cenazesini karşılayan kitleler, kenti bir anda 90'lı yılların serhıldan günlerine götürdüler. Kürt halkında görülen bu muazzam toplumsal patlayıcı birikimin altında elbette ki, ulusal baskının, en yiğit evlatlarının katledilmesine duyulan öfkenin payı var. Ama sokaktaki kitlelere bakıldığında bu öfke birikiminin nedeninin sadece bu olmadığı; bunda en az ulusal sorun kadar sınıfsal nedenlerden, yokluk ve yoksunluktan kaynaklanan öfkenin de belirleyici olduğu anlaşılıyordu.

Baş döndürücü bir hızla gelişen olaylar, teknelci sermayenin korkusunu depreştirdi. Savunma güdüsüyle hareket eden devlet güçleri, polis, yarıden bombaya, silaha, copla ağırlık vermeye başladı; devlet terörüyle çare aramaya başladı. Belirli bir soluklanma payıyla birlikte, hükümetin söylediklerinin, vaat ettiklerinin, yaptıklarının ne olacağını görmek isteyen proletarya ve halklar kısa sürede bunların tam tersini yaptığını gördüler. Sorunların çözümü bir yana, daha çok üst üste binmesi, yığılıp kördüğüm olmasıyla birlikte proletarya ve halklar da eskisinden daha hızlı ve kitlesel olarak mücadeleyi yeniden yükseltmeye başladılar.

Fabrika işgalleri, serhıldanlar; büyük bir coşkuyla, kabuğuna sığmayan, sokaklara taşan bir öfkeyle karşıladı proletarya ve halklar Mart ayını ve Newroz'u. Mart ayına her zaman kızılın yakıştığı, damgasını vurduğu tarihsel bir gerçektir. Ama bu yıl, 2005 Mart'ı daha bir görkemli, daha bir kızıldı. ABD'nin Irak saldırısıyla gündeme gelen savaş karşıtı gösteriler, tüm dünyada olduğu gibi bu topraklarda da sokakları hareketlendirdi. Bu hareket 8 Mart'a yansıdığı kadar sonrasında da trımanarak devam etti. Newroz'dan hemen önce mecliste savaş tezkeresinin reddedilmesi çokluğu daha da artırdı. Bu tezkerenin reddedilmesi daha sonraki yıllarda ABD-Türkiye ilişkilerine olumsuz yansıdı; ama bu, proletarya ve halklar tarafından sevinçle karşılandı, moral yükseltti. Bu durum hemen sonrasında yaşanan Newroz'da sokağa yansıdı. Sadece Kürdistan'da değil, Newroz, Türkiye'de de milyonların katılımıyla kutlandı. Siirt ve Hakkari'den sonra Mersin'de de tam bir serhıldan rüzgarı esti. Devlet coşkuyla sokağa çıkan Newroz'u kutlayan çocukları hedef aldı: Uğur Kaymaz'dan sonra bu sefer de bayrak provokasyonu yaratılarak Mersin'de çocuklara ateş açıldı.

Aslında bunun işaretlerini Genel Kurmay Newroz'dan hemen önce vermişti: "Sarıkamış şehitleri, Gaziler haftası vb. diyerek düzenlediği etkinlik ve toplantılarda tam bir şovenizm fırtınası estirilmişti. Zaten bayrak provokasyonundan sonra Trabzon'da yaşanan linç gösterisi de bunu gösteriyordu.

1 Mayıs'ta devletin bütün kıskırtmalarına karşın pek çok kentte yızbinler sokaklara döküldü. İstanbul'da 1 Mayıs öncesi yapılan toplantılarda işçilerin önemli bir kesimi 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönünde eğilim ortaya koydular. Çoğunluğu oluşturmalarına rağmen sendikalar bunun önüne geçtiler. Yine her yıl olduğu gibi küçük burjuva hareket sendikaların peşine takıldı; Taksim'de kızıl bayrağı yalnızca Leninistler dalgalandırdı.

2005'in Kürdistan açısından dikkat çekici olaylarından biri de Batman'daki serhıldandır. Günlerce süren, Batman'la sınırlı kalmayarak önce Diyarbakır'a ardından da İstanbul'a sıçrayan bu serhıldan, diğerlerinden biraz farklıdır. Kürt işçi ve emekçilerinin, Kürdistan proletaryasının en yoğun olduğu üç kentten serhıldanıdır bu. Kürdistan'da sanayinin en yoğun olduğu, petrol ve ağır sanayi kenti Batman, Kürdistan'ın en büyük kenti Amed ve Kürdistanlı işçilerin en yoğun olduğu kent İstanbul. Bu serhıldanla ilgili basına yansyanlar ise adeta ordunun Kürdistan'da neler yaptığını itirafı gibidir. Dönemin hava kuvvetleri komutanına bir gazeteci, olayların arkasında PKK'nin olduğunu söyleyerek yorumunu istiyor. Tek cümlelik bir yorumla "Demek ki, işler tersine dönmüş" diye cevaplandı bu soru. İşte bu, Kürdistan'da yaşanan pek çok katliamın, cinayetin arkasında JİTEM'in ve Hizbullah'ın varlığını itirafıydı. Çünkü Genel Kurmay, özellikle Batman'ı, Kürdistan'da ağır sanayinin en gelişkin olduğu bu kent olayların dışında tutmak için uzun zamandan beri çaba gösteriyordu. Bu amaçla Hizbullah'ın karargahını bile bu kente yerleştirmiş; işçi sınıfından ve emekçi kesimlerden öne çıkan bir çok devrimciyi, doğal önderi bu cinayet şebekesine satırlarla katletmişti. Buna bir de yaşanan serhıldanın PKK'nin eylemsizlik kararı aldığı bir dönemde yaşanması dikkate alındığında, generallerin bu itirafının ardındaki asıl neden ya da ne demek istedikleri daha açık anlaşılacaktır.

Aynı yıl Ağustos ayında MİT hükümete bir rapor sundu. Bu raporda Kürt sorununun artık siyasal bir sorun durumuna geldiğini, sadece iç politikada değil, dış politikada da dikkate alınması gereken bir sorun olduğunu söylüyordu. Oysa teknelci sermaye ve devlet, Kürt-Kürdistan sorununu her zaman terör ve terörizm sorunu olarak görmeye, göstermeye çalışmıştı. Bunun nedeni ise, bir halkın özgürlük mücadelesini, kendi kaderini tayin hakkını politik bir sorun olarak kabul etmemesidir. Bunun için de "Masum sivillerin öldüğü bir terör sorunu" gibi ele alıyor, herkese de böyle göstermeye çalışıyordu.

Aynı günlerde Başbakan RTE'nin Diyarbakır'da ve Hakkari'de yaptığı açıklamalar da önemli. Diyarbakır mitinginde sorunun adını "Kürt Sorunu" diye ifade eden RTE, Hakkari mitingindeki konuşmasında ise bu sorunun çözümünde "Anayasal Kimlik" önerisini diillendiriyordu. O zaman artık emekli olsa da devletin son 50 yılına damgasını vurmuş olan S. Demirel "Artık toplumun değişmesi, dönüşüm göstermesi, demokratik bir siyaset anlayışının benimsenmesinin zorunlu olduğunu" söylüyordu. Artık herkesi Türk kabul eden ve bunu dayatan sistemi ameliyat masasına yatırmaya, "Anayasal Kimlik" konusunu tartışmaya açıyorlardı. Bu noktaya gelmeleri, aslında teknelci sermayenin ve devletin iç savaşta kaybettiğinin bir itirafıydı. Devlet, bir manevra arayışı içine girmişti.

Bunun ilk adımı Şemdinli'de atıldı. Genel Kurmay 2. Başkanı olan Org. Işık Koşaner, "Adına ister Kürt sorunu deyin, isterseniz başka bir şey deyin, sorun artık terör sorunu olmaktan çıktı. Siyasi mücadele gerekiyor, siyasi mücadele içinse bir siyaset belirlenmesi lazım. Asıl burada geç kalınıyor" diyordu. Söylenenler açıktı: Dağdaki savaşla sonuç alamıyoruz. Şehirleri de kontrol altına almak, sorunun siyasallaşmasını önlemek şart. Ancak bu, devletin terör, baskı ve tehdit sopasını elden bıraktığı anlamına gelmiyordu.

Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in ABD Dışişleri yetkilileriyle yaptığı bir görüşme üzerine Cumhurbaşkanı Abdullah Gül şöyle diyordu: "Görevini aşmayın". Yani üstü kapalı falan da değil, açıkça "Haddini bil" diyordu. Genel Kurmay ve Abdullah Gül'ün söylediklerini iyi okuyan mahkemeler devreye girdi: "Sayın Öcalan" diyene bastılar cezaayı.

Bu süreçte şovenizm, diğer azınlıkları da hedefe koymaya başladı. Bir yandan din elden gidiyor histerisi öne çıkartılırken bir yandan da misyonerlik yapıyor diyerek katillerini piyasaya sürdüler. İlk kurban Trabzon'da Rahip Santaro oldu. Bu cinayet Hrant Dink'e uzanacak yolun başlangıcıydı.

Vediğimiz Bir Tabak Bulgur

Sofralarımızdan eksilmeyen bulgurun nasıl hazırlandığını, çalışan işçilerin neler yaşadığını bilmek ister misiniz? Davut usta siz okurlarımız için çalışma yaşamını anlatıyor:

"Merhaba ben Urfa'dan Davut. 1996'dan beri işçiyim. Şu an 40 yaşındayım. Evliyim, 3 çocuğum var. 17 yaşından beri işçilik yapıyorum. Genelde bulgur sektöründe çalıştım. Şu anda da profesyonel ustalık yapıyorum. Birkaç sene öncesine kadar 12 saat çalışıyorduk. Son birkaç yıldır çalışma saatleri düzenlendi, 10 saat çalışmaya başladık. Sadece gündüz çalışabiliyoruz biz. Size çalışma yöntemimizi anlatmak istiyorum.

Buğday tarladan gelir, fabrikada ön elemesi yapılır. Temizlendikten sonra pişer. Ardından bu pişen bulguru beton sahalara döker kuruturuz. Tekrar yıkamaya alınız üzerinde toz, saman türü yabancı madde taş varsa ayrılır. Kabuğunu soyarız. Nasıl bir kırım istiyorsak ona göre kırarız. Sonra parlatıcı denilen makineye veririz. Bulgurun rengi tutturulur burada. Sarımsı rengi yakalarız. Eleğe verip sınıflandırırız. Küçüğü köftelik olur. Orta sınıfı midyat dediğimiz bulgur olur. En irisi de pilavlık bulgur olur. Bu işlemler çok yorucu ve uğraştırıcıdır. Bir buğdayın fabrikaya girişi ve bulgur olarak çıkması arasındaki işlemler 48 saat sürer. Fabrikanın bütçesine bağlı olarak değişen üretim olur. Yıllık 30 bin ton çalışan fabrikalar da var. 5 bin ton çalışan fabrikalar da... Bunlar genellikle köylüden değil, borsadan alır. Sabah 06.00 olduğunda borsada tüm işlemler biter. Buğday bulamazsınız. Köylü komisyoncuya satar, komisyoncu ise gelen esnafa komisyonunu ekleyerek satar. Burada hiçbir fabrika sahibinin arazisi yoktur. Çok büyük araziler ister bu üretim. Sermayesinin yüksek olması gerekir.

Bizim fabrikada yaz sezonunda 15 kişi çalışıyor. Güneş ışığı ne kadar varsa biz o kadar çok çalışırız. Kaynatıp beton sahalara serdiğimiz zaman güneş ne kadar kuvvetliyse o kadar çabuk kurutma işlemi gerçekleşir.

İşçi sayısının düşük olduğu yerlerde genellikle sendika olmuyor. Ben de isterim sendikaya üye olayım, haksızlığa uğradığımda sendika beni temsil etsin, hakkımı arasın... Ama maalesef bizim sektörümüz buna uygun değil.

Şu an Urfa'da çalışıyorum. Öncesinde Sivas, Antep, Malatya, Maraş, Mardin, Diyarbakır'da çalıştım, Irak'ta çalıştım. Bu süreçlerde ikileme çokça düştüm. Hepimiz alt gelirli insanlarız, bu nedenle birçok şeyi kabul edip çalışmak zorunda kaldık. Bir örnek vereyim: 10 saat çalışmışım, zaten bu 10 saatin aşağı yukarı 7 saati ayakta geçiyor. Hiçbir iş yapma, yine yoruluyorsun. Bu on saat geçince patron geliyor 'usta

yüklemem var, araba gelecek' diyerek seni 3-5 saat fazla mesaiye zorluyor. Yarı gönlüllü yarı gönlüsüz yapıyorsun. Gönlüsüz- lüğün yorgunluktan dolayıdır. Bulgur sektöründe vardiya pek olmuyor. Biraz da gönlüllü olmak zorundasın ekmek kapın.

Buğdayın bulgura dönüşüm süreci, yaz güneşinde yapılan bir işlemdir. Soframa koyarken de ben güneşte kurutulmuş bulguru tercih ederim. Biz doğadan yanayız. Büyük fabrikaların işlemleri biraz buna aykırı işliyor. Makinelerle kurutuyorlar. Kömür enerjisini buhara dönüştürüp, sıcak havayla kurutuyorlar. Ben o tür bulgurları evime koymuyorum.

Bu bahsettiğim kurutma makineleri sanırım 1 milyon bir değere sahip. Birçok firmanın buna gücü yetmiyor. Rekabet edebilmek için de, yazın kurutabildikleri kadar kurutur. Örnek vereyim, günlük 20 bin ton işleyebilen fabrika 40 ton kurutma yaparak; 20 tonu işleyip, 20 tonu kışa ayırabiliyor. Stok yapıyor yani. Küçük fabrikalar da kışı böyle geçiriyor.

Çalıştığım fabrikada 60'a yakın makine var. Genellikle gündüz çalıştığımız için teknik servise de ulaşabiliyoruz. Birçok aksaklığı yıllardır bu sektörde çalışmanın birikimiyle kendim de giderebiliyorum. Genelde iş kazası olmuyor ama 2016'da ben bir iş kazası geçirdim. Bir parmağımı kaybettim. Uzun yıllar bu sektörde olmama rağmen, çalışan helezonun içine parmağımı koydum. Yorgunluk, stres, dalgınlık... Akli başında bir insanın yapmayacağı bir şey. Karşındaki makine helezon. Nereni kapsa orayı götürebilir sonuçta.

Antep'te çalışan arkadaşlarım var. Çevremdekilerin birçoğu tekstil sektöründe çalışıyor. Gaziantep Organize Sanayi denildiğinde aklınıza tekstil, halı, iplik gelir.

İplik ve halı ağırlıklıdır. Haklar yeniliyor, maaşlar geç ödeniyor. Bir işçi için en sıkıntılı durum da bu zaten.

Tekstilde çalışan bir işçi yazmış internete 'Maaşım geç ödeniyor, elektrigiime, doğal gazıma faiz geliyor. Bunu hiçbir şekilde firmadan talep edemiyorum. Talep ettiğimizde kapıyı gösteriyorlar'. Gaziantep'te çalışmak gerçekten sıkıntılı özellikle ustalar için çok zor. Benim evim Antep'te, ben Urfa'da kalıyorum. Antep'te ben koşulları iyi bir fabrikada çalışsam, daha doğrusu koşulları iyi bir fabrika olsa neden Urfa'yı tercih edeyim. Ben istemez miyim akşam yemeğinde ailemle sofrada olayım, eşim yanımda olsun.. Haftada üç gün ailemin yanına gidiyorum, çünkü çocuklarım büyüyor ve eşim sorunlarıyla tek başına ilgilenemiyorum.

Antep'te 20 yılını vermiş bir ustanın alacağı para, maksimum 3000 civarıdır. Şehirde çıktıkça durum değişiyor. Mardin'den teflik aldım 6000 diyor aynı işe.

Türkiye şartlarında hayat çok pahalı. Son bir yıldır daha da kötü oldu. Bir anımı anlatayım. Antep'te binanın önünde oturuyorum bir tane kadın alışveriş yapmış kuru soğan almış: 'abla bak bir kilo altın taşıyorsun sen dikkat et de kapkaça uğramaz' dedim. İlk başta anlamadı sonradan katıldı esprime. Şu an hayat çok zor. Ne yaparsan yap yetiştiremiyorsun. İstedğin gibi bir hayat yaşamıyorsun. Yani güzel bir ev, araba alamıyorsun. 'Çocuğumu güzel bir koleje gönderirim' diyemiyorsun. Hiçbirisini çalışarak başaramıyorsun. Benim gibi ailede bir kişi çalışıyorsa hiç olmuyor. Asgari ücret; bir kişinin kendi başına çalışıp kendi başına hayatını kazandığı paradır. Bu parayla aile nasıl geçenebilir ki? Türkiye'nin %70'i böyle yaşıyor.

İşçi sınıfı olarak biz; maddi imkanı olmayan bir sınıftır. İş korkusu, gelecek korkusundan örgütlenemiyoruz. Yurt dışında insanlar emekli olunca ülke ülke geziyor, biz bir Antep'in dışında çıkamıyoruz. Komşu ülkelerde her yerden petrol fişkıncı bir yerden de biz niye kazmıyoruz? Üç yıldır arabama benzin koymadım. Bugün koysam şaşkına döner, çalışmaz.

Yaşama soldan bakıyorum. Sağ partilerden hiç hayır görmedik bu zamana kadar. Bakanlar açılışa gidiyor, halkın yüzüne bakıp halka hakaret ediyor. Hem bizim sırtımızdan geçiniyor, bizim vergilerimizle yaşıyor bu lüksü hem de geri dönüp bize neleri reva görüyorlar...

Gün geçtikçe insanları eğitim düzeyi artıyor. Eğitim düzeyi artan bir ülkede de din tüccarlığı üzerinden zulüm yapılamaz. Bilinçli kesim üretime, imalata, teknolojiye dönük düşünürse ve buna yönelirse ülkemizin daha güzel olacağı kanaatindeyim."

Antep'ten Bir Bulgur Ustası

Faşizm Yok Mu?

Komünist Enternasyonal der ki: faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şovenist ve en emperyalist öğelerinin açık terörist diktatörlüğüdür.

Türk Dil Kurumu der ki: faşizm devlet sınırlarını genişletmeyi amaçlayan, yetkinin tek partinin elinde toplandığı düzen, aynı zamanda, demokratik düzenin yerine aşırı bir ulusçuluk ve baskı düzeni kurmayı amaçlayan öğretidir.

Peki, işin kitabı kısmını bir tarafa bırakırsak, bir ülkede faşizm olduğunu nasıl anlarız?

Pratik faaliyetlerine bakarız. Mesela bir ülkede

-Evlatları kaybedilmiş anne-babalar, bu derterini dile getirmek için toplanmalarında şiddete maruz kalıp gözaltına alınıyorsa,

-Yüzlerce maden işçisi bir günde ölüyor ve bunu protesto eden bir insan yere düştüğünde onu tekmeyle yaratığın yargılanmasına dahi müsaade edilme-yip üstüne bir de terfi ettiriliyorsa,

-Maaşlarını alamadıklarını ve tahta kurusu dolu yataklarda yatıklarını duyurmak isteyen işçiler cezaevine atılıyorsa,

-İş cinayetlerinden sonra dakikalar içinde yaygın yasağı getiriliyor ve tekellerin imajı korunmaya çalışılıyorsa,

-İşçiler bir basın açıklaması yapmak istediğinde bir amir, emrindeki polise, dünyanın en çirkin yüz ifadesini takınarak "sık la sık sık" diye bağırıyorsa,

-Aynı anda hem öğretmen açığı hem de atanamayan öğretmen sorunlarının ikisi birden varsa,

-Azınlıktaki bazı insanların aylık 100.000 TL, çoğunluğun ise 2020 tl geliri varsa,

-Çevreyi kirleten tekeller değil de, çevrenin kirletildiğini ortaya çıkaran bilim insanları yargılanıyorsa,

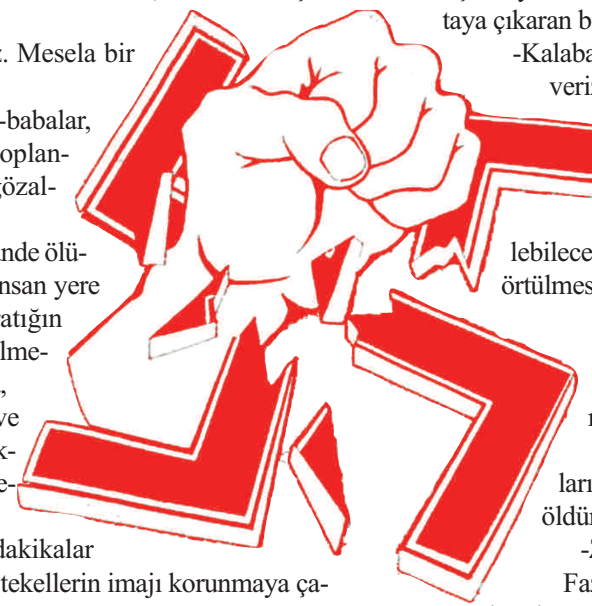
-Kalabalıklara konuşan bir insan önce "yaratılmış se-veriz, yaratandan ötürü" deyip sonra da "4000 kişi öldürdük hamdolsun" diyerek övünüyorsa, üstelik dinleyenler her iki konuşmada da "hülooo" diyerek alkışlıyorsa,

-10 yaşlarındaki bir kız çocuğuna verilecek en iyi gelecek vaadi ölmesi ve üzerine bayrak örtülmesi ise,

-Köylüler savaş uçaklarıyla bombalanıyorsa, -Devletin kendi hatası yüzünden onlarca insan tren kazasında öldükten bir gün sonra saraylarda eğlenceler tertipleniyorsa,

-Bombalı bir terör eyleminden sonra yaralıların üzerine gaz bombası atılarak polis tarafından öldürülüyorsa,

-Zindanlar mekteplerden daha yaygın, Fazla düşünmenize, Hollandalara kadar uzanma-nıza gerek yoktur. O ülkede faşizm vardır.

GÖÇMENLER VE ŞOVENİZM ÜZERİNE

Bir seçim dönemi daha sona erdi. (Ya da sona erdi sayılır.) Sayısız tartışmalar yaşandı. Her biri değerlendirilmeye muhtaç. Ancak seçim sürecinin en önemli konusu, açık ki, ekonomik krizdi. Bununla bağlantılı olarak Suriyeli göçmenler üzerinden "Suriyelilere yapılan harcamalar ve Suriyeli göçmenlerin geri gönderilmesi" konusu çokça gündeme geldi. Seçim tartışmaları başlamadan evvel de iktidarından muhalefetine hepsinin meselesi oldu bir dönem.

Yıllar yılı tartışıldı zaten Suriyeliler! Kimisi der ki; "Onlar ülkelerine ihanet etmişlerdir. Güven olmaz onlara!"

Kimisi der ki; "Biz bu toprakların evlatları 'Onlar' gibi değiliz. Vatandaşlık asla terk edip başka ülkelere gitmeyiz."

Kimisi de; "Bunlar yüzünden işsiz kalıyoruz. Güven, huzur kalmadı" falan...

Bir vakit İETT'de denk gelmiştik. Suriyeliler kendin neler demiyordu ki birisi... Çünkü kendisi üstün ve asil bir kandan geliyormuş!..

İstanbul'un herhangi bir semtinde mesela saat satan siyahi bir gence denk geleceğiniz var mı? Ya da mesela bir atölyede güvencesiz, kayıtsız, hiçbir can güvenliği olmadan çalışan Suriyeli işçilere. Kağıt toplayan Afganlara... Ta Çin'den gelip 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçilere. Orta Asya'dan gelenler, Gürcüler, Iraklılar, Azeriler ya da Afrikalılar vs.

Sadece Türkiye'de sorun edilmez göçmenler. Trump, duvar bile örnek istemektedir. Avrupalılar geri gönderme anlaşmaları yaparlar. İtalya mesela, göçmenlerin teknelerinin limanlara yanaşmasına izin vermez. Çünkü onlar da "yüksek refah" seviyelerini korumalıdır değil mi?

Göçmen ve mülteci insanlar bütün dünyada olduğu kadar Türkiye'de de önemli bir konu haline geldi. Ki boşuna seçim boyunca tartışmaların odağı değildi. Bu nedenle bu "sorun"un nedenlerine bakmamız gerekiyor. Dünya, insanlığın göç hareketlerine hiç de yabancı değil. Tarih boyunca milyonlarca insanın kıtlık, savaşlar, doğal afetler vs. nedenlerle göç ettiğini, bu bağlamda göç hareketinin her daim güncel bir durum olduğunu iddia edersek yanlış olmaz. Kapitalizm, ortaya çıktığında da "emek gücü" için kırdan kentlere doğru göçü bizzat örgütlemiştir. Türkiye kapitalizmi de bu yoldan köylerde yaşayan emekçileri geçim ve üretim araçlarından uzaklaştırarak işçileştirmiştir. Kapitalizm, emperyalist aşamaya vardığında "uygarlığın" bu ileri aşamasında dahi bu "sorun" (göç hareketi) devam etti. Çünkü emperyalizm dünya çapında savaşlara, emekçi halkların yoksullaşmasına; böylece emekçilerin daha iyi ve özgür bir yaşam umuduyla milyonlar halinde yer değiştirmesine yol açar! Halen emperyalist "merkez" ülkelerin diğer bağımlı "çevre" ülkeleri sömürmesi devam ediyor. Öyle ki, emperyalist ülkeler sadece bağımlılığı değil, ekonomik tam ilhakı dayatıyor. Gittikçe yoksullaşan halklar, ya siyasal baskı, ya yoksulluk ya da iç sa-

vaşlar (ya da hepsi birlikte) nedeniyle zengin ve "özgür" ülkelere gitmeye, giderken can verme riski pahasına devam ediyor. Orta Amerika'daki emekçiler ABD'ye yoksulluktan, çete savaşlarından, siyasal baskılardan ötürü göç etmek istiyorlardı. Suriye ve Irak ciddi savaşlar sonucunda yıkıma uğrarken, bu ülkelerin halkları yerlerini, yurtlarını terk etmek zorunda kalmıştı. Faşist dinci örgütlerin gerçekleştirdiği katliamlarla göçmek zorunda bırakılan halklardan mesela Ezidiler hala hafızalarımızda!

Göçmek zorunda kalan insanlar bir şekilde hayata tutunmak zorundalar. Daha düşük ücretlerle çalışmaktan, en ağır yaşam şartlarını kabul etmekten başka bir şansları yok! Bu duruma düşen insanlardan faydalanan burjuva sınıfı sorumlu tutmak yerine göçmenleri suçlamak gerçekleri göz ardı etmektir. Savaşları, yoksulluğu yaratan emperyalist kapitalist sistemdir. İşsizlik, yoksullaşma, savaş, toplumsal çürüme tarihsel miadını dolduran burjuva üretim ilişkilerinin kabul edilemez sonuçlarıdır. Sistem varlığını sürdürdüğü her gün bu ve bunun gibi sayısız sonucu yeniden üretmeye devam ediyor. Göçmen-mülteci emekçilere karşı yürütülen şovenist histerik propaganda, sınıf hareketinde burjuva ideolojisinin egemenliğini sürdürülebilmek, işçi sınıfının enternasyonal mücadelesini zayıflatmak içindir. Bugün Suriyeli göçmenlere karşı yürütülen kampanyayı, geri gönderme tartışmalarını ele alırken, örneğin Avrupa'da yaşayan Türküyeliler emekçilerin koşullarını da düşünebiliriz! Avrupalı faşist örgütler de, buradaki göçmen-mültecilere karşı aynı söylemleri tutturuyor. "Medeniyeti, yüksek refahı korumak", "milli değerleri muhafaza etmek" vs. Yeni Zellanda'daki faşist katliam buna dair çarpıcı bir örnektir.

En ağır sömürüye ve ayrımcılığa maruz kalan göçmen işçilerin diğer halkların emekçilerinden ne farkı var ki?

Göçmenler yok iken de işsizlik, yoksulluk vardı. (Göçmenlerin çalışmadığı alan olarak, öğretmenlik ve ataması yapılmayan öğretmenler mesela.) Kapitalizm, ücretli emeğin sömürüsüne dayanır. Artı değerini yüksekliği ile ücretlerin miktarı zıt bir orana sahiptir. Yani işçiler için ücret ne kadar düşerse, burjuvazinin artı değeri o kadar yüksek olur. Bunun için işçiler arasında iş bulma rekabeti olmalı. Yani, işsizlik olmalıdır. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra Almanya'ya giden Türküyeliler emekçiler de bu nedenle götürülmüştü; artı-değer, sermaye birikimi için. Aynı dönemde, Fransa, İngiltere için başka halk-

lardı hedef kitle...

Sermaye partilerinin göçmen karşıtı propagandası yalandan başka bir şey değildir haliyle... "Suriyeliler olmasa, fabrikalarımızda düz işçilik yapan olmaz" diye söylüyorlardı. Çünkü sigorta, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri yok, düşük ücret, uzun çalışma saatlerini dayatabilecekleri korunmasız göçmenler varken yerlileri kim ne yapısın?

Şovenizm, ırkçılık burjuvazinin ideolojisidir. Sorunların kaynağı sermaye egemenliğinin ta kendisiyken başka halklardan insanları suçlamak, işçi sınıfının devrimci mücadelesini geriletmek, parçalamak için yapılan bir oyundur. İster göçmen, ister yerli işçi fark etmez, ücretli kölelik düzeni var oldukça, yoksulluk, işsizlik sürmeye devam edecektir. Her 8-10 yılda bir krizler yaşıyoruz. İşsizlik, resmi rakamlara göre son bir yıl içerisinde bir milyon kişi arttı. İşçilerle burjuvaların çıkarları bir olsaydı, servetlerini korumak için fabrikalarını kapatmaz, finans-borsa oyunlarına yönelmezlerdi kapitalistler. İşçilerin ulusal çıkarları yoktur, ulusal çıkarlar sermaye sınıfının çıkarlarıdır. Savaşlar, sermaye birikimi önündeki engelleri kaldırmak için gündeme gelmiştir ve bu niteliği de devam ediyor.

Şovenizm, işçi sınıfının bilincini zehirlemek için kullanılan gerici bir ideolojidir demiştik. Burjuvazi, işçi sınıfının çeşitli kesimlerini birbirine düşmanlaştırmak, halkları birbirine kırdırmak, işçi sınıfının mücadele birliğini engellemek için işçilerin, halkların arasında yapay ayrımlar yaratmaya çabalar. Ulusal bütünlük masallarıyla burjuva sınıfının egemenliğinin perçinlenmesi sağlanır. Şovenizmin olmadığı bir dünyada işçiler kardeşleşir. Dil, din, ırk gibi insanlar arasındaki biyolojik ya da kültürel farklılıklar önemsizleşir. Böylece işçi sınıfı gerçek çelişkiye emek ile sermaye arasındaki savaşıma yönelir. Bu nedenle burjuva partileri emekçi sınıflar arasında yapay çelişkiler yaratmak isterler. Göçmen ve mültecilere dönük şovenist söylemlere karşı işçi sınıfının mücadele birliğini kurmak bu bağlamda daha da önemli bir görev haline gelmiştir.

Şovenizmin panzehiri, işçilerin birleşik mücadelesidir. Yakın bir süreçte Suriyeli işçilerle ortak eylemler yapan sayıca hatırladadır. Ulusal, dinsel vb. ayrımlar gözetmeden bir araya gelen işçiler sınıf mücadelesinde iyi bir örnek yaratmışlardır. Güvencesiz, denetimden uzak koşullarda çalışmak zorunda kalan göçmen-mülteci emekçiler ile işçi sınıfının diğer kesimleri arasındaki birlikte mücadele hem mülteci-göçmen işçilerin daha güvenli yaşam, çalışma koşullarına kavuşmasını sağlar hem de Türküyeliler işçilerin karşısına çıkan "tehdit" ortadan kalkmış olur.

Emek ile sermaye arasındaki çelişki, burjuvazinin siyasal ve iktisadi egemenliğinin yıkılmasıyla, sosyalizmin inşasıyla yok olacaktır.

Sudan'da Son Gelişmeler

Sudan Komünist Partisi, 16 Mayıs tarihinde yayınladığı bir açıklama ile Sudan'da son bir haftada önemli gelişmeler yaşandığını duyurdu. Özgürlük ve Değişim İçin İttifak ile Askeri Geçiş Konseyi arasında yapılan müzakerelerde daha az tartışmalı konularda (yönetimin 3 aşaması, yasamanın %75'inin İttifak'tan oluşması ve bakanlar kurulunun esas olarak sivillerden oluşması gibi) anlaşmaya varıldığını ama başkanlık konseyine dair süregiden tartışmaların sonuca bağlanmadığını açıkladı. Sudan Komünist Partisi, başkanlık konseyinin oluşmasının iktidarın sivil hükümete devri konusunda ilk adım olduğunu söylüyor.

13 Mayıs gecesi, kitleler ordu komutanlığının önündeki alanı işgal edip barikatları kaldırmaya girişince, askerler tarafından üzerlerine ateş açılıyor ve 6 kişi ölüyor. Sudan Komünist Partisi siyasi sekreteri Alkhatip bir basın konferansı yaparak Askeri Geçiş Konseyi'ni bu katliamdan sorumlu tuttu. Alkhatip bugünkü ayak-

lanmanın ulusal bağımsızlık, toplumsal kurtuluş, demokrasi, sosyal adalet ve barış için Sudan halkının mücadelesinin devamı olduğunu söyledi. Varolan Askeri Geçiş Konseyi'nin Elbeşir tarafından oluşturulduğunu, bunların Elbeşir'i feda ederek rejimi kurtarmaya çalıştığını vurguluyor. Askeri Geçiş Konseyi'nin halka karşı suç işleyenleri korumaya çalıştığını ve eski politikaları devam ettirmek istediğini söylüyor. Alkhatip, başkanlık konseyinin başına bir asker getirilmesinin ya da konseyde çoğunluğun askerlere verilmesinin kabul edilmeyeceğini açıkça ortaya koyuyor.

Sudan Komünist Partisi, gerçek iktidar sivil hükümete devredilirse en büyük adım atılmış olacağını, aksi takdirde ayaklanmanın sürecini, bir genel politik grev ve sivil itaatsizlik eylemi başlatmaya hazırlandıklarını söylüyor.

Anlaşılan o ki, Sudan'lı komünistler devrimi çaldırmak istemiyorlar ve bu konuda kararlı görünüyorlar.

BU KEZ DEVRİMİ ÇALAMAYACAKLAR

Umut Çakır

Eğer doğa ana bizlere izin verirse, ileride tarihçilerin şu tespitini sevinç ve gururla onaylayacağız: 2019 yılı, dünya devrim sürecinde, proletaryanın hegemon konumunun sıçrama yaptığı bir yıldır. Kızgın tava içinde patlayan mısırlar gibi, dünyanın her köşesinden yağın haberler, "gelecektek çalınan" bu olası tespiti, bir kehanet olmaktan çıkartıyor, somut ve berrak bir doğruluk kazandırıyor.

Sudan ve Cezayir'de süren önemli altüst oluşlarla ilerleyen devrimlerin, şimdiye dek görünen dinamikleri, proletaryanın yoğun etkisine işaret ediyor. Tıpkı 2011 gibi, 2019'u da özel bir yıl yapan olgular üst üste birikiyor. Uzlaşmaz karakteri ve direşkenliği ile öne çıkan bu yeni devrim dalgası, Fransa'da Sarı Yelekliler ile yola çıkmıştı. Yine de, Hindistan proletaryasının 200 milyonluk devasa genel greviyle karşılaştırdığımda, Fransa'nınki mütevazî bir başlangıç sayılır. Sarı Yelekliler, partizizmin kendiliğinden eylemi biçiminde ilk adımlarını attı. Eylemciler, banliyölere yığılmış en yoksul proleterlerdi ve bu sınıfsal temel harekete kendi rengini verdi. Kararlı hareket, bir kent meydanını işgal edip hükümetlere talepler listesi sunan önceki dalgalardan farklı olarak, doğrudan Başkanlık Sarayını ele geçirmeyi hedef aldı, böylece teoride değil ama pratikte, bir iktidar hedefini hareketin diğer taleplerinin en başına koymuş oldu. Macron, defalarca kez, Sarı Yeleklilerin çeşitli istemlerini karşılamaya yönelik sözler verse de, sokakta hiç kimse "Kısmi kazanım! Hadi kazandıklarımızı korumak için geri çekilelim" havasında değil. Haftalardır süren başkaldırıya bu uzlaşmazlığı ve radikalliği, -belirsiz de olsa- iktidar hedefine bağlılık kazandırdı.

Hindistan proletaryasının Ocak genel grevi, tarihin gördüğü en kitlesel eylem olarak haklı bir şöhet kazandı. Tarihte hiç bir sınıf, 200 milyon gibi muazzam bir kitleyi, aynı gün, aynı amaç için örgütlü bir harekete çekememiştir. Bunu ancak, modern proletarya başarabilir. Üstelik, Asya kıtasının bu en proleter ülkesinde, greve çıkanların önemli bir bölümü, sanayi işçisi değil. Başka yerlerde, "beyaz yakalı- plaza elemanları" adıyla anılan ve bu yüzden devrimci eyleme geçme kapasitelerinden kolayca kuşku duyulan bu proleter kesim, rüş-tünü tam anlamıyla ispatladı. Öyle ki, tüm sermaye dünyasında kırmızı alarm sirenleri çalsa yeridir. Hindistan, dünyanın bütün önemli tekelleri ve bankalarının dijital hizmet platformudur. Dünyayı bir ağ gibi saran finansal ve ticari işlemlerin yürütücüsü, Hindistan'daki devasa ofis binalarıdır. Buralarda çalışan ve koşulları bir sanayi işçisinin koşullarını aratmayan proleterler, en az iki dil bilirler, bilgisayar ve yazılımda uzmanlıkları vardır. Hindistan'da, sanayi ve hizmet proletaryasının bu genel grevde birleşmesi, modern devrimler tarihi için önemli bir eşik noktasıdır. Böyle bir grev, yalnızca yerel demiryolu ve limanları, yerel fabrika çarklarını durdurmakla yetinmez; küresel sermaye dolaşımının hayati öneme sahip noktalarını da teslim alabilir. Bu eşik geçildikten sonra proleter eylemin etki çapı, dünya ölçeğine varmış, dahası, hayata geçirilebilir bir somutluk kazanmıştır. Bu genel grev, ilk etkisini, ülke içinde gösterdi. Grevden hemen sonra, komünist güçler, "Halk Tugayları" gibi kararlılık ifade eden bir mitingde, bir milyonu aşkın kişiyi topladılar.

2019 işte böyle başladı ve dalga yeni zirvelerle yoluna devam etmekte. Sırbistan, tüm Balkan coğrafyasının sanayi merkezi ve kalbi, haftalardır "Defolun Kapitalistler!" şiarlarıyla, yürüyen büyük kitlelerin gösterilerine sahne oluyor. Bu esnada, İngiliz mali oligarşisinin "milli güvenlik tehdidi" diye gördükleri Jeremy Corbyn, işçi Partisinin sosyalizme bağlılığını her fırsatta dile getiren lideri, adanın politik yaşamına adeta el koyuyor. Almanya'da, komünist SPD'nin mirasçısı, sosyal-demokratlarla girdikleri Die Linke ittifakını terk etmeye hazırlanıyor. Bitmedi. ABD'de sosyalizme sempatinin gençlikte %58 olduğu, Rusya'da Stalin'e sempatinin %70'e tavan yaptığı, Fransa'da gençliğin radikal sol partilere hızla kaydığı haberleri üst üste biniyor.

Daha sayamadığımız onlarca olguya beraber, dünyanın genel manzarası buysa, şimdilerde Sudan'da KP'nin çağrılarını izleyen proleter güçlerin devrimi sürüklemesine şaşırılmıyız? Veya Cezayir'de, bir zamanlar ulusal kurtuluşun kahramanları ama şimdi burjuva uşaklarından başka bir şey olmayan yöneticilerin ardı ardına istifaları yaşandığı halde, harekete "Durmak yok" emrini veren sendikacı işçilerin tarihsel inisiyatiflerine, nereden çıktı bunlar mı diyeceğiz?!

Pek çok yorumcuya göre, önümüzde 2011'in bir tekrarı bulunuyor. Hayır değil. Bu kez devrimler, öyle kolay yoldan, gerici-burjuva güçler tarafından çalınamayacak. Bunu daha şimdiden görebiliyoruz. 2011 yılını hatırlayalım. Tunus ve Mısır'da işbaşındaki hükümet güçlerine karşı yükselen ve ilk hedeflerine hemen varan devrimler, bu ilk zaferlerin coşkusuyla kısa sürede tüm Arap coğrafyasına ve giderek dünya ölçeğine yayılmıştı. 2011'in güz aylarında dünyanın 900 kentinde birden yapılan "İşgal Et!" eylemleriyle kendi zirvesine ulaşmıştı. Ancak üstlendiği karmaşık görevler ve varacağı hedefler konusunda pek az fikri olan ve kendilerini demokrasi yanlıları veya "Biz %99'uz" gibi bulanık kimliklerle tanımlayan kitleler, başlattıkları eylemlerin toplumsal bir devrimin zaferine taşıma kapasitesine henüz sahip değildiler. Ama bu kez, 2019'da, kitlesel eylem dalgası, daha en başından komünist güçlere, işçi sınıfının örgütlü militan kesimlerine dayanır. Daha da önemli olan şu: Sosyalizm özlemi, daha yüksek bir sesle ve berraklıkla dile getiriliyor.

Bu yeni dalganın, hangi hızla, hangi aşamalardan geçerek, hangi zorluklarla savaşılar hedefine ulaşacağını, şimdiden adım adım öngörmek mümkün değil. Fakat bunun önemi yok. Önemli olan, proletaryanın hareket üzerindeki hegemonyasının berraklaşması, sosyalizm hedefinin gündeme gelmiş olmasıdır. Tüm karmaşık görevleri ve süreçleri netleştirerek olan, bu netleşmedir; dünyayı bir kez daha sallamaya aday bir dalganın sürekliliğinin ve direşkenliğinin güvencesidir.

2011'lerin deneyimlerinden artık biliyoruz. Sudan'da istem olan devrim, Mısır ve Tunus gibi komşu coğrafyalarda ilk sonuçlarını üretecektir. Mısır cuntasının şefi Sisi, koltuğunu sağlama almak için, alelacele bir referandum tertipledi, ancak şişirilmiş rakamlarla bile katılım %40'larda takıldı. Böylece Sisi gücünü değil, güçsüzlüğünü sergilemiş oldu. Tunus'ta ise, aylardır süren üst üste binen tarihi grevler, çürümüş reformist partilere bile "İktidarı devirelim!" çağrısı yapıyor. Bu ülkelerde politik ortam son derece olgundur. Anlaşılan o ki, insan soyunun ana yurdu Afrika, soyu tükenişin eşğine getiren kapitalizmi tarihe gömenek sarsıntının da ana yurdu olmaya soyunuyor.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası, ezilen emekçi yığınlar, dünya proletaryasının engel tanımayan sağlam karakterli bu eylem dalgasından, ihtiyaç duyduğu esin ve cüreti mutlaka alacaktır. Tahrir'den Gezi'ye giden yol, bu kez, çok daha berrak, daha kısa ve en önemlisi proleter sınıfın aydınlığıyla kat edilecektir.

YSK, İstanbul'da Seçim İptalinin Gerekçeli Kararını Açıklamak İçin "Yukarıdan öyle emir geldi" Cümlesinin Hukuk Diline Çevrilmesini Bekliyor... Zaytung

"Her şey çok güzel olacak", "Yok daha da güzel olacak" Sloganlarına Merkez Bankası'ndan Sert Tepki: "Lan döviz rezervi sıfırlandı, nasıl güzel olacak?!" Zaytung

Sular Durulmuyor

Onur Yürüyüşü ülkemizde 2015'ten beri polis saldırısı ile karşılaşılıyor. Ondan önce de paramiliter gruplar ve gerici-erkek egemen alışkanlıkları ile karşılaşılıyordu.

Gündelik hayat mücadelesinde dinci-faşizmin polis baskısı, tacizi ve istismarıyla karşılaşmaların ötesinde ve tam da bunlarla daha fazla karşılaşmamak için yapılan Onur Yürüyüşü, İstanbul'da 2015, ODTÜ'de 2018'den beri dinci-faşizmin polis şiddetiyle karşılaşılıyor. İstanbul şehir merkezindeki Onur Yürüyüşü, üniversitelerden farklı olarak daha çok emekçi katılımcılardan oluştuğu için ve LGBTİ+ hareketi henüz devlet ve devrim konusunda berrak bir hedef belirlemediği için eylemlerin akışı katılımcıların hangi sınıflardan olduğuna göre şekillendiğinden daha sert ve ısrarlı gerçekleşiyor.

ODTÜ'deyse dinci-faşizmin polisi, önceki yıl, 2018'de yürüyüşün önünü kesmiş ama yürüyüş, yürüyüşte ısrar eden LGBTİ+ bireyler ve destekçiler olmasına rağmen yarıda kesilmişti, polis zorlanmamıştı. Bunda reformist solun neredeyse tamamının baştan eylemden koşar adım kaçması (gerçekten itinayla okulun uzak noktalarına ayrıldılar) etkili değildi, ancak kaçmadan hemen evvel kitleyi yüreksizlendirme çabaları etkiliydi. Reformist öncü iddiası taşıdı mı, kaçarken de yalnız kaçmak istemiyor işte, arkasına kaçan bir "kitle" almak da istiyor.

Bunun dışında devrimci öğrencilerin de hem LGBTİ+yla dinci-faşizmin çelişkisinde rotasını tam olarak belirlememiş olması ve esas olarak da kitlelerin bu yılki kadar yoksullaştırılmamış, hakarete uğramamış olması da etkiliydi. Bu yıl, eylemin yasaklı olduğunu rektör-

rün tüm öğrencilere mail yoluyla haber vermesine ve sık rastlanmayan bir şekilde polisin okulun en merkezi noktalarında ve eylemin toplanma alanında bulunup saldırmayı beklemesine rağmen, yüzlerce genç polisin saldırı menziline, ODTÜ LGBTİ+ Dayanışması'nın gösterdiği ve eylem akışında geçilen bölgeleri terk etmedi.

Önceki yıl, polise onlarca metre kala onlarca kişi kalmıştı polisi zorlamayı düşünen. Bu yıl ise polisin dövmesine, sövmesine, gazına rağmen yüzlerce genç polisin önünde bekledi. Neyi, neden bekledi? Şimdi bunu anlamaya çalışalım.

Yürüyüşten uzun süre önce "yasal izin" verilmesine yoğunlaşan ODTÜ LGBTİ+ Dayanışması, mahkemeden Ankara valiliğinin LGBTİ+ etkinlikleri yasağı kalkması yapmayı planladığı yürüyüşten 1 ay önce başlayacak yaygın ajitasyon-propaganda çalışmasını mahkemeden yasak kaldırma kararı çıktığı için yapmadı. Halbuki yürüyüşler için izin istememeliyiz! Bunu Denizlerin

Devrimci Hukukçuluğunun devrimci yanını aldığımız için söylemiyoruz sadece. Hukuki olarak da yani halka karşı suç makinesinin kara kaplı kitabında yürüyüş ve toplanma için izin gerekmediği yazıyor ve görüyoruz ki, mahkemenin yasağı kaldırması zararımıza oluyor! Çünkü zaten mahkemeye göre hareket etmeyen polise, şimdilik mahkemeye göre hareket eden kitle hazırlıksız yakalanıyor! Polisin kapattığı toplanma alanı dışındaki bir alanda toplanılıyor, kitlenin sayısı zamanla artıyor, polis bu alana da saldırıya geçmek üzereyken basın açıklaması hızlıca okunuyor ve eylem kitlesi sloganlarla ve bayraklarla, belirlendiği gibi dağılıyor, sloganlarla dağılan kitle gözaltına alınmaya başlanıyor. Gözaltılar başladığı anda eylem olumlu refleksler vermeye başlıyor, artık polisle mücadele başlamıştır, kimse sessizce dövmüyor. İçinde yoldaşlarımız da olan bir grup gözaltına alınıyor. Eylem sırasında eylemci kitlenin çektiği görüntüler ayaklanmacı kitlemizi yüreklendiriyor

Gözaltına alınan eylemcilerin götürüldüğü karakol ve hastane önü onları bekleyen onlarca arkadaşıyla dolu ve karakolda kalabalık olmamız elimizi güçlendiriyor. Hem içeride bir özgüven yaratıyor hem de avukatların aktardığına göre gözaltına alınan eylemci sayısı az olsa polisin eylemcileri 1 gece karakolda tutup ertesi gün adliyeye veya hastaneye götürmesini engelliyor, saatler içinde çıkarılıyor. Eylemci kitle, polise ifade vermeyi de sorguluyor ve birçoğu vermiyor.

Ertesi gün ODTÜ Ankara Mezunları Demeği'nde kalabalık bir forum yapılıyor, söz alıyoruz ve söylememiz gerekenleri söylüyoruz. Reformistler birçok şeyden bahsedermiş gibi yapıp hiçbir şeyden bahsetmiyor. Kitle boykot istiyor. Boykot kararı alınıyor. Boykot planlanıyor. İleri görüşlerin de var olmasına rağmen, boykot pasif bir rotada planlanıyor yani sınırlı kapatılmayacak, sadece öğrenciler dışarıya çağırılacak ve boykotun hedefleri talepleri değil, çünkü hedefin gerçekleşmesi talepleri "alan" kurumun varlığına bağlı değil, halbuki taleplerin alınması taleplerini "alan" kurumun varlığına bağımlı gerçekleşmezse yapmayı önerdiklerimiz reddediliyor, kitle tarafından değil ancak

örgütlü gericilik, reformizm tarafından.

Burada bizim eksikliğimizde devrimci düşüncelere yakın gençliği toplayamamak. "Bu eksikliğimiz kronik bir hataya dönüşmeden neler yapmalıyız" demeye kalmadan, yeni bir yerel kriz patladı. ODTÜ içinde bir orman kesilerek çoğunlukla başka okullardan ve doğrudan dinci-faşizme bağlı Kredi Yurtlar Kurumu tarafından seçilecek kişilerin kalacağı bir Kredi Yurtlar Kurumu inşaata başlamak üzere. Önceki yıl protokolü imzalanmış, DÖB'lülerin eylemle karşıladığı Erdoğan'ın ODTÜ'ye 2019 6 Şubat'taki gelişinde rektörün "sayın cumhurbaşkanına" 2019 Mayıs'ta temel atma sözü verdiği yurt; ayaklanmacı kitle tarafından büyük bir hoşnutsuzlukla karşılanıyor.

Okulun bitmesine çok az kalmasına rağmen yapacaklarımız, yükselen devrimci öfkenin, devrimci karamsarlığa değil devrimci coşkuya dönmesine yol açacaktır. Şu an ciddi bir yanıt veremsek bile, 23 Haziran'da iki ülkemizde kriz, kitlelerin doğrudan devrimci eyleme katılacağı ana dayanıp açığımızı kapatabilir. Yeter ki devrim isteyelim.

Ankara / DÖB

Dünyayı Devrimci Eylemle Değiştirmek

M.Devrim

GENÇLİĞE DAİR..

Gençliğin karşı karşıya kaldığı geleceksizliği, ekonomik sıkıntıları, dinci-gerici eğitim sisteminin yansımalarını, devrimci, ilerici olan öğrencilere yönelik saldırıları da içeren bir haber bültenini sizlerle paylaşıyoruz...

-Son dönemlerde ülkede 830 bin civarında üniversite mezunu işsiz olduğuna, son beş yılda 1 milyon 100 bin öğrencinin geçim sıkıntısı nedeniyle okulu bıraktığına veya kaydını dondurduğuna ilişkin haberleri sıkça okuyoruz. Bizler maddi sıkıntılarla, geleceğe dair güven-sizliklerle boğuşurken "Geleceğiniz Emanetimizdir" diyen ÖSYM'nin yaptığı 6 sınavdan 113 milyon 788 bin TL kar elde etmesi biz öğrencilerde içinde yaşadığımız toplumsal sisteme ve onun eğitim sisteminde karşı öfkeyi kat be kat büyütüyor. Ekonomik krizin yansımalarını hiç değilse okulda içtiğimiz bir çayın, kahvenin fiyatına gelen zamlarda bile görüyoruz.

-Her gün ölüm haberleriyle karşı karşıyayız. Okul masraflarını çıkarabilmek için İstanbul Silivri'de TOKİ inşaatında çalışırken 8. kattan düşerek yaşamını yitiren 22 yaşındaki üniversite öğrencisi Neçirvan Ediş'in; yine Karabük'te okul harçlığını çıkarmak için çalışan ve iş cinayetinde hayatını kaybeden 23 yaşındaki üniversite öğrencisi Salim Karapınar'ın ve daha nicelerinin haberlerini her gün okuyoruz. Atanamadığı için intihar eden öğretmenler, geçinebilmek için fabrikada çalışırken iş cinayetinde yaşamını yitiren öğretmenler bize de sunulan geleceğin bu olduğunu hatırlatıyor.

-Günden güne daha nitelsiz, daha yavan ders içerikleriyle karşı karşıya kalırken, bir yandan da akademisyen diye geçinen dinci-gericiler, tacizci-tecavüzcüler derslerimize giriyor, bizleri taciz ediyor, tehdit ediyor. Örneğin yine son dönemde Dokuz Eylül Üniversitesi'nde sosyoloji bölümü öğretim görevlisi İbrahim Kaya'nın 2014 yılından beri birçok öğrenciye karşı taciz ve tehditte bulunduğunu okuduk. Bir başka örnek, Binali Yıldırım Üniversitesi Öğretim Üyesi Yener Özen'in eşcinselliğin bir "gizli servis oyunu" olduğunu söylediği, "İslam hu-

kunun ve Türk Töresinin ayaklar altına alınmasıdır." diye bahsettiği homofobik açıklamalarını okuduk. MEB'in Edirne İl Müftülüğü ile imzaladığı "Dersimi Camide Yapıyorum" protokolü kapsamında küçük yaşta öğrencilerin ders saatlerinde camilere taşındığını okuduk.

-Bunlara ve her alanda dinci-gerici ideolojinin dayattıklarına, eğitim sisteminin yozlaşmasına karşı bizlerin bunları yaratan sistemin kendisini hedef alarak mücadele etmekten başka şans yok. Bizler harekete geçtiğimizde güçlü bir mücadele hattı oluşturuyor ve birbirimizi de etkiliyor, harekete geçiriyoruz. Buna en basit bir örnek vermek gerekirse, ODTÜ'de rektörlüğün bahar şenliğini iptal etmesine karşı ayaklanan ODTÜ öğrencileri ve onları destekleyen ünlü isimlerin çağrısıyla şimdi de YTÜ'de düzenlenmeye ara verilen şenliğin düzenlenmesi için harekete geçildi.

-Öğrenci gençliğin sesini çıkardığındaki yankıyı, toplumda yarattığı etkiyi ve enerjiyi devletin kendisi de biliyor ve buna gem vurmak için her türlü baskı aracını kullanmaktan çekinmiyor. Bir başka haber: Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından üniversite rektörlüklerine ve yurtlar müdürlüklerine "gizli" ibareli dosya gönderildi ve hakkında kesinleşen bir hüküm bulunmamasına rağmen "anarşik ve ideolojik eylemlere katılan öğrenciler" hakkında idari işlem başlatılması istendi. Buna karşın yine devletin kendisi ve bize karşı uygulamaları, bizim yeni bir toplumsal sistemin; akademik, bilimsel ana dilde eğitim sisteminin; intihar değil mutlu bir yaşam sunan geleceğin olduğu dünyayı hep birlikte örmemiz gerektiği bilincine ulaşmamızı kolaylaştırdı.

Şimdi biliyoruz ki, "Bu dünyada yediğimiz ekmeğin içtiğimiz sular/ dizlerimizdeki bu güc ./ karşı koymak içindir kaçmak için değil!

Adana'dan Bir DÖB'lü

Ekonomik, siyasal ve politik krizlerin dünya çapında ciddi boyutlara geldiğine hepimiz şahitlik ediyoruz. Tarihin çöplüğüne yaklaşan kapitalizm çürüyor ve kendi yıkılışını kendi eliyle hazırlıyor. Kendi doğası gereği kapitalizm insanı ilişkileri, toplumu, doğayı yıpratıyor ve yabancılaştırıyor. Kendi ürettiği metayı satın alamayan işçi, kendine yabancılaşıyor ve işçinin ürettiği artı değerlerle sermayesini arttıran burjuvazi, aslında şu gerçeği de biliyor; işsiz ordusu bir yandan büyürken, devrim de güçleniyor.

Devrimi ezmeye çalışan burjuvazi, gençliği farklı biçimlerde düzene bağlamaya, çürütmeye, yozlaştırmaya çalışıyor:

Gençlik çeteleşme, madde bağımlılığı, hırsızlık, fuhuş, kredi kartları gibi araçlarla kapitalist dünyaya bağımlı hale getiriliyor ve çürütülmeye çalışılıyor. Diğer yandan da dinci-gerici eğitimle, sorgulamayan, bilimden uzak bir gelecek vaat ediyorlar. İşsizlik dolu bir gelecek bekliyor bizleri. İşsizlik, ekonomik kriz, taciz- tecavüzler, katliam ve intiharlar, saldırılar ve şiddet bu kadar artmışken biz

gençler yalnızca üzülmeye veya sosyal medyada paylaşılan bir şeyleri değiştiremez, durduramayız. Elbette sosyal medya ve haberlerin duyulması önemli fakat oturduğumuz yerden yankınmak yeterli

değil. Peki biz gençler yapılan bunca zulme, işsizliğe, tacize, tecavüze, LGBTİ+ bireylerine yapılan ayrımcılığa, kadınların eve hapsedilmesine karşı ne yapmalıyız?

Öncelikle bizlerin de toplumun bir parçası olduğumuzu unutmamalı ve birlikte hareket edince neleri başarabileceğimizi hatırlamalıyız. Halkların sokaklarda bir birlikteliği olduğunu biliyoruz fakat bunun daha örgütlü, hazırlıklı ve dinamik alt yapılarını oluşturmalı ve gençliğin anti-faşist örgütlenmelerini okullarda, sokaklarda, mahallelerde oluşturmalıyız. Milyonlar sokaklara döküldüğünde onlara öncülük etmeli ve iktidarı hedeflemeliyiz. Çünkü iktidar hedefi olmayan kitleler, devrimin güncelliğinden uzaktadırlar.

Zafere Kadar Genç Yoldaş dergisinden alıntılarla sözlerimizi bitirmek istiyoruz "Bizler Denizlerin yoldaşlarıyız. Onlar bugün için idamlara yürüdüler. Bizler Sınanların yoldaşlarıyız, onlar bugünler için Nurhaklarda katledildiler. Koşullar bizden yana ve belki de her şey 'hadi yapalım şu işi' diyecek cesur gençlere bağlı, koşullar bizden

Öncelikle bizlerin de toplumun bir parçası olduğumuzu unutmamalı ve birlikte hareket edince neleri başarabileceğimizi hatırlamalıyız. Halkların sokaklarda bir birlikteliği olduğunu biliyoruz fakat bunun daha örgütlü, hazırlıklı ve dinamik alt yapılarını oluşturmalı ve gençliğin anti-faşist örgütlenmelerini okullarda, sokaklarda, mahallelerde oluşturmalıyız.

yana çünkü devrim güncel ve sosyalizm güçlüdür!" Ve son olarak ; "Esas olanın değiştirmek olduğu mücadeledede, gençlik dünyayı devrimci eylemle değiştirecek!"

İstanbul'a yapılan yeni havalimanı sayesinde, Çorlu havalimanı Avrupa'nın zirvesinde...

Zaytung

AK Parti'den Muhalefete "Hukuka Saygı" Çağrısı: "Ölünün arkasından konuşmak doğru değil..."

Zaytung

Açtıkları Yoldan Devrime Yürüme Zamanı

Bir 31 Mayıs daha yaklaşıyor. THKO'nun önder kadroları Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan'ın Nurhaklarda yaptıkları devrim ateşi hala yolunuzu aydınlatıyor.

Bu öyle bir ateşti ki Sinanların, Denizlerin ardılları binler, yüz binler oldu. Onlar uğruna ölmeyi göze aldıkları devrimci davaları için cesurca savaştlar ve devrimci iradenin, cüretin, adanmışlığın timsali oldular.

Sinanlar yoldaşları Denizler gibi devrimi büyütmek için harekete geçtiğinde, sermaye sınıfı, 71 silahlı çıkışının halklara devrimin gerçek yolunu göstereceğini bildiği için onları alçakça katletti. Onlar, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin yolunun o güne kadar denenmiş yasal, parlamentarist yollardan başka bir yoldan geçeceğini görmüşler, devrimi donuk, teorik bir olgu olarak değil, somut, canlı, hareket halinde bir olgu olarak ele almış, süreklilik içindeki akışı ve gelişimi görebilmiş ve kendi kopuşlarını da bu şekilde gerçekleştirmişlerdir.

İşte onları tıpkı Denizler gibi proletaryanın savaş bayrağına yazdıran, onların tarihsel girişkenlikleri, "işe girişelim ve görelim" şeklindeki pratik, eylemci karakterleridir.

Onların cesareti, düşünce ve davranışlarının kopmaz bir şekilde birbirine bağlı oluşu, halklarına olan sevgileri, halkın devrimci olduğuna duydukları sonsuz inanç ve gösterdikleri eşine az rastlanır kararlılıktır. İşte bizlerin bugün onurla taşıdığı bu devrimci değerler ve devrimci mirasın kendisi öyle güçlü ki, onları öldürerek kurtulduğunu zanneden faşistler her gün korkarak yaşamaktalar.

Ekonomik ve politik krizi derinlemesine hissedilen sermaye sınıfı ve faşist devlet gençlerin, kadımların, Kürt halkının, işçi sınıfının devrime yürüyüşünü durduramayacak. Gençlik Deniz olmaya, Sinan olmaya devam edecek.

Şimdi Nurhak savaşçıların açtığı yoldan devrime yürüme zamanı! Sinanların ölümsüzleşmelerinin 48.yılı dönümünde tüm devrimci, demokrat, ilerici gençleri onların mezarları başında olmaya çağırıyoruz!

31 Mayıs 2019 / Cuma
Saat: 11.00
Karacaahmet Mezarlığı

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Brezilya'da Eğitim Kesintilerine Karşı Eylemler

ÇEVİRİ

Brezilya devlet başkanı Bolsonaro, eğitim kesintilerini reddederek ülkedeki protestolarda 'akıllı bir azınlığın', 'aptal çoğunluğu' manipüle ettiğini söyledi.

Ülkenin en prestijli ve en gelişkin devlet fonlu üniversiteleri, üniversite hastaneleri, araştırma hibeleri ve devlet fonlu liseleri eğitim kesintilerinden etkileniyor. Brezilya cumhurbaşkanı, geçtiğimiz hafta Çarşamba günü hükümetin eğitim kesintilerini protesto ederken polis tarafından şiddet gören ve gaza boğulan Brezilya'nın dört bir yanındaki protestolara katılan on binlerce öğrenci ve öğretmeni sözlü olarak aşağıladı. The Guardian'ın haberine göre "Eğitim bir meta değil", "Kesintiye izin vermeyeceğiz, Savaşacağız" sloganları kitle ile polis arasında çıkan çatışmalarda, öne çıkan sloganlardandı ve eylemde polis yoğun gaz bombası kullandı.

Eğitim Bakanı Abraham Weintraub tarafından yapılan bir yorumda "En iyi akademik formu elde etmeye çalışmak yerine, sadece bir kargaşa yaratan üniversitelerin, eğitim bütçeleri kesilecek" ifadeleri yer aldı. Bu ifadeye karşı ise eylemlerde öğrenciler "Hükümet kargaşa yaratırken, devlet üniversiteleri bilim yapıyor" dövizlerini taşıdı.

Üniversiteler için ayrılmış bütçe, düşürülemeyen maaş ve emekli aylıkları, su ve elektrik faturası, yabancı uyruklu öğrenciler için konut veya bakım çalışmaları dahil olmak üzere "isteğe bağlı" harcamalar adı altında "zorunlu harcamalar" ayrılmıştır.

Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret eden Başkan Jair Bolsonaro, hükümetin eğitim bütçelerinde kesinti yaptığını reddetti ve olağandışı şekilde emekçi sınıflara mensup bulunan protestocuları partizan gruplar tarafından teşvik edilme suçladı.

"Bu normal, ancak orada bulunan çoğu insan militan. Onlara suyun formülü hakkında soru sorarsanız, bilmezler, aslında onlar hiçbir şey bilmiyorlar. Brezilya'daki devlet üniversitelerinin çekirdeğini oluşturan akıllı bir azınlık tarafından kullanılacak kadar aptal olan şaşkın bir kitleden başka bir şey değil" dedi. Bununla birlikte, Brezilya'nın eğitim bakanlığı, hükümetin bütçe açığını kapatılabilmek için isteğe bağlı harcamaların %30'una kadarını donduracağını açıklamıştı. Şehir merkezini saatlerce işgal eden Sao Paulo göstericileri "Bolsonaro Dışarı" yazılı dövizler taşıdılar ve "Silahım benim eğitimim" yazan pankartlar kullandılar.

Ülkenin en prestijli ve iyi devlet fonlu üniversiteleri, üniversite hastaneleri, araştırma hibeleri ve devlet fonlu liseleri eğitim kesintilerinden kötü etkilenmekte, eğitim bakanlığı ise alınan tedbirlerin harcamaları karşılamak için özel olarak uygulandığını belirtti. Eğitim Bakanı Weintraub, "Öncelik okul öncesi, ilköğretim ve teknik okullara verilecek" derken ülkede öğrenci ve öğretmenlerin eylemleri artarak devam ediyor.

*www.telesurenglish.net sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Mayıs'ın Kızılığında '71 Ruhuyla

Faşizme Karşı Devrimci Gençlik Mücadelesini Büyütüyoruz!

Devrimci Öğrenci Birliği olarak SÖH, SGDF, YDG, Dev-Güç, DGD ile birlikte 25 Mayıs'ta 'Mayıs'ın Kızılığında 71 Ruhuyla Devrimci Gençlik Mücadelesini Büyütüyoruz' başlıklı bir panel örgütleyeceğiz. Mayıs ayında ölümsüzleşen devrim savaşçıların işleneceği ve güncel dair devrimci gençliğin "ne yapmalı"yı tartışacağı panele devrimci, demokrat, yurtsever tüm liseli, üniversiteli öğrencileri, işçi gençleri davet ediyoruz.

"Egemenlerin uzunca bir süredir içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz sürüyor. Ekonomik krizin sarsıcı etkileri devam ederken krizin faturası halk yığınlarına ödetilmeye çalışılmaktadır. Kuşkusuz krizin doğrudan etkilediği kesimlerden biri de gençliktir. Ekonomik kriz sonucu öğrencilerin eğitim masrafları katlanırken bincocu öğrenci okulu bırakarak sisteme ucuz işgücü olarak dahil olmak zorunda bırakılmıştır. Ülkemizde yaşanan yoksulluğun, açlığın, işsizliğin doğrudan sorumlusu ve yaratıcısı olan egemen sınıfların gençliği en temel haklarından; bilimsel-şeyt-parasız eğitim, iş güvenesi ve gelecekte mahrum bırakılmaktadır. Öğrenciler ya işsiz bırakılmış ya da atölyelerde, fabrikalarda, esnek ve güvencesiz çalışma alanlarında vs. sistemin dışlarında "istihdam" edilmiştir. Geleceksizlik politikasının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durum ekonomik krizle de birleşerek daha kapsamlı ve sarsıcı bir hal almıştır.

Kürt ulusal mücadelesine ve kazanımlarına tüm araçlarını devreye sokarak azınlık saldırılarını faşizm, başta gençlik olmak üzere geniş kitlelerin bilincini sönemizm ile bulandırmaya, "terör" demagogisi ile sürekli turmandırıldığı saldırılarını meşru göstermeye çalışmıştır.

DTK Eş Başkanı Leyla Güven'in başlattığı ve binlerce tutsağın kararlılıkla sürdürdüğü açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri 200'lü günlere uzanırken ve tutsak aileleri hapisane önlerinde çocuklarının yaşamı için direnirken düzen medyası ve polis eylemcilere yönelik saldırılarını arttırmıştır.

Geniş halk yığınlarının ve özelde de gençliğin sisteme karşı duyduğu öfkenin mayalandığı, çelişkilerin derinleştiği bir süreçte Mayıs ayını karşıladık.

'71 Devrimci Kopuşu

Yolumuza Işık Olmaya Devam Ediyor
Sisteme karşı gelişen politik mücadeleleri birleştirerek siyasal iktidarın fethedilmesi mücadelesine dönüştürülmesi '71 devrimcilerinin stratejik hedefiydi. '71 devrimciliğini kendisine rehber edinen devrimci gençlik, coğrafyamızda yaşanan sisteme karşı bütün itirazları siyasal iktidar

odaklı mücadeleye kanalizasyon edecektir.

Düzen içi siyaset anlayışına karşı ayrışmayı açığa çıkaran Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya nezdinde gerçekleşen "71 Devrimci Kopuşu" nun takipçisi olan devrimci gençliğin bugün bu deneyimler ışığında mücadele hattını örneği ve devrimci gençlik mücadelesini bir adım ileriye taşıması sorumluluğu vardır.

İçerisinde bulunduğumuz Mayıs ayı da bu minvalde hareket etmemiz gerekliliğini vurgulayan devrimcilerin ölümsüzleşmelerinin yıldönümünü ve devrimci mücadeleleri tarihini içinde barındırmaktadır. Mayıs ayı; devrim mücadelesinde yitirdiklerimizle kızışan, devrimi ilmek ilmek örenlerin toprağa devrim tohumlarını bıraktıkları aydır.

Mayıs ayı; düzen içi siyaset anlayışından, parlamentarizmden ve reformizmden kopuşu sağlayanların ölümsüzleştiği aydır.

Mayıs ayı; emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin ayıdır.

Mayıs ayı '68 Gençlik Hareketi'nin "Gerçekçi olun, imkansız isteyin" diye haykaran barikatlarıdır.

Mayıs ayında devrimci mücadele içerisinde şehit düşen; Haki Karer, Dörtler, Leyla Kasım, Ulaş Bayraktaroğlu, Arman Bakırcıyan, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve adını say-

madığımız diğer komünist-devrimcilerin mücadeleleri şahsında tüm baskı, yok etme ve katliamlara karşı; kendilerini dünyayı temellerinden sarsacak davaya adayları, yüreklerine kızıl bayrak çekenleri, idam sehpalarında kavga şiarlarını haykırarak, gerçeği nakış nakış örenleri tarih unutmuyacaktır.

Devrimci gençlik mücadelesini büyütmek için hep birlikte '71'in devrimci ruhunu yeniden kuşanarak, faşizme karşı devrimci gençlik mücadelesini büyütelim! Bu bilinçle hareket ederek, sömürü düzeninin kaldırıcı olanlara karşı tüm gençliği devrimci gençlik mücadelesini büyütme çağırıyoruz!"

DÖB / DEV-GÜÇ / YDG / SGDF / SÖF / DGD

Tüpraş İşçileri İş Bıraktı

Koç Holdingin 3 yıllık sözleşme, mazeret izinlerinin azaltılması, vardiya değişikliği gibi dayatmalarına karşı İzmir, Kırıkkale, Kocaeli ve Batman'da bir aydır eylem yapan TÜPRAŞ işçileri, 16 Mayıs günü vardiyası biten işçilerle birlikte dört ilde işyerini terk etme eylemi başlattı. İşçiler, geceyi rafineride geçirdi.

Koç Holding ile Petrol-İş Sendikası üyesi TÜPRAŞ işçileri arasında aylardır süren TİS görüşmeleri geçtiğimiz hafta uyuşmazlıkla sonuçlandı. Koç Holding'in 3 yıllık sözleşme dayatması ile mazeret izinleri ve vardiya haklarına yönelik saldırılarına karşı TÜPRAŞ işçileri, bir aydır çeşitli eylemlerle tepki gösteriyor.

17 Mayıs günü sabah saatlerinde de rafineri önüne çıkan işçiler eylem yaparak kazanılmış haklarına sahip çıkacaklarını söyledi.

İşçiler, yaklaşık bir aydır Aliğa, Kocaeli, Batman ve Kırıkkale rafinerilerinde yaptıkları eylemlerle haklarına yönelik saldırıya izin vermeyeceklerini göstermiş, eylemlerini radikalleştirerek duyurarak şirketi uyarılmışlardı.

İşçiler, üretimi durdurmazken tanker dolumuna ise izin vermedi. Karadan satış yapılmadığı için depolar doldu. Üretilen ürün için depolanacak yer kalması nedeniyle 48 saatlik kritik süreç girildi.

TÜPRAŞ Genel Müdürü İbrahim Yelmenoğlu bir açıklama yaparak, "sendikayı iş ahlakına uygun davranmamakla" suçladı, "İşçilerin görevlerinin başına dönmemesi durumunda yasal müeyyideleri uygulamak durumunda kalacağız" diyerek tehdit etti.

Petrol İş Sendikası ise "bizler kazanılmış haklarımızı hedef alan üç yıllık sözleşme, mazeret izinlerinin azaltılması ve vardiya sisteminin değiştirilmesini içeren üç maddeye asla imza atmayacağız" dedi.

İşçilerin eylemleri sürüyor...

Kadıköy Belediyesi'nde Grev Kararı

Kadıköy Belediyesi ile DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube arasında yürütülen Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 14 Mayıs günü Kadıköy Belediyesi iş yerlerine grev kararı asıldı.

Kadıköy Belediyesi otoparkında toplanan Genel İş Sendikası üyesi işçiler müzik eşliğinde bir süre halaylar çekerek "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "Asgari Yaşamak İstemiyoruz", "Yaşamın Sınıf Dayanışması", "Direne, Direne Kazanacağız", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Sılahımız" sloganları attı.

Sendika Şube Başkanı Ahmet Arıkan "Uzun zamandır Kadıköy Belediyesi ile bir toplu iş sözleşmesi görüşmeleri yürütüyoruz fakat bizler açısından olumlu bir adım atmaması üzerine grev kararı

aldık. Bizler isterdik Kadıköy halkına hizmet veren işçilere hakları olan ücret ve çalışma koşulları sağlansın ve grev kararı almayalım. Fakat şu ana kadar özellikle

kırmızı çizgilerimiz dediğimiz maddelerde olumlu bir öneri alamadık. Belediye bünyesinde hizmet veren işçiler olarak Anayasal ve yasal hakkımız olan grev kararı aldık" dedi.

Otopark alanında "Her Şey Çok Güzel Olacak" yazılı pankart açan işçiler sloganlarla belediye binası girişine geldi. Bir süre burada da sloganlarla TİS haklarını isteyerek grev sloganları atıldılar.

26 Kasım 2018 tarihinde başlayan ilk TİS oturumundan beri yaklaşık 6 ayı geride bıraktıklarını, yerel seçimler öncesi seçim dönemi ve sonrasında da yapıcı ve sabırlı tutumda bulduklarını ifade eden Arıkan, yaşanan sürecin kendilerini bu şamaya getirdiğini söyledi.

Açıklamanın ardından Kadıköy Belediyesi Başkanlık binasının kapısına grev kararı asıldı. Kadıköy Belediyesi işçileri bir süre daha sloganlar atarak ve halaylar çekerek eylemi sonlandırdı.

HABAŞ'ta İş Kazası

İzmir Aliğa'da bulunan HABAŞ Demir Çelik Fabrikasında 120 tonluk pota, ocağın üzerinden kaldırılıp taşıma aracına yerleştirilirken devrildi. 8 Mayıs günü sabaha karşı yaşanan kazada dökülen yaklaşık 80 ton sıvı çelik nedeniyle 4'ü ağır 11 işçi yaralandı...

Yaşanan kazanın ardından enkaz, yaralanan işçilerin arkadaşları tarafından kaldırıldı yine.

Gece vardiyasında meydana gelen kazada 80 ton sıvı çelik işletme alanına dökülünce, fabrika çatısını oluşturan sacların büyük kısmı patlamayla havaya uçtu, bir kısmı da göçtü. Pota boş halde yaklaşık 60 ton ağırlığında... Devrilen potadan akan yaklaşık 100 ton sıvı çelik, yolda bulunan suyla birleşince büyük bir patlama meydana geldi. Ateş ve barutun daha tehlikeli bir birleşim olarak tarif edilen sıvı

çelik-su karışımı işçilerin sayısız kez tıpkı oldukları vahşi ve kontrolsüz patlamalar yarattı. 1500 santigrat derecedeki yüz tona yakın demir lav ortaya saçıldı...

HABAŞ'ta bu patlamalar daha önce de yaşanmıştı. Eğer bu patlama gündüz yaşansaydı felaket yaşanacağını anlatıyor işçiler.

Yaralıların 7'si olay yerindeki tozlardan ve alevden etkilenmiş durumda, 4 işçi de yanık nedeniyle hastanelerde...

İşçilerin anlatımlarına göre yine iş güven(siz)liği, tasarruf tedbirleri, makineleşme, yaşanan kazanın sebebi. İşçiler örgütlenip kendi kaderlerini ellerine almadıkları müddetçe, kaderleri patronların iki dudağı arasında olmaya devam edecek...

Sağlık Emekçilerine Ankara'da Saldırılar

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) "fiili hizmet süresi zammı, 3600 ek gösterge, yıpranma payı ve temel ücretlerin arttırılması" ile ilgili Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda bir miting düzenleyecekti.

Kürdistan'dan (Amed, Batman, Mardin, Şırnak) gelen sağlık emekçileri parkın etrafında toplanmış diğer sağlık emekçilerini beklerken polis saldırısı ile karşılaştı.

Polis sağlık emekçilerine gaz bombaları ve kalkanlarla saldırarak parkın dışına sürdü. Saldırı sırasında 2 emekçi darp edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan biri sendika genel merkez yönetiminden İbrahim Kara. Furkan Bircan ise, başına aldığı darbelerden dolayı yaralandı ve hastaneye kaldırıldı.

Abdi İpekçi Parkı önünde saldırıya uğrayan sağlık emekçileri Kolej'de Vedat Dalokay Nikah Salonu önünde toplandı. Ajitasyon konuşmaları yaparak alkışlarla saldırıyı protesto etti. Burada diğer illerden gelen sağlık emekçileri ile birleşildi.

Burada da toplanmaya izin vermeyen ve saldıran polis, kitleyi caddede toplu durmamaları için Nikah Salonuna sokmaya çalıştı. Gaz sıkarak ve kalkanlarla itekleyerek emekçileri salona hapsedmeye çalışan polislerin gerekçesi, "valilikten izin alınmaması".

Saldırı ve arbede sonucu salona girmek zorunda kalan sağlık emekçileri burada konuşmalar yaparak hem taleplerini sıraladılar, hem de saldırıları protesto ettiler.

Yapılan konuşmalar sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Gün Gelecek Devran Dönecek", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşama Ses Ver" sloganlarıyla kesildi.

"Sen İşçileri Öldürebilirsin"

Dilek Dayar'ın iş cinayetinde yaşamını yitirmesine ilişkin davada takipsizlik kararı verilmesini duyurmak ve süreç hakkında kamuoyunu bilgilendirmek üzere 16 Mayıs günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlendi.

Basın toplantısına Dilek Dayar'ın ağabeyi Sedat Dayar, Avukat Sevgi Evren ve Dev Yapı İş Genel Başkanı Özgür Karabulut ve İnşaat İşçileri Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Anıl Deniz Gider katıldı.

İlk olarak konuşan Avukat Sevgi Evren, Dilek Dayar'ın 26 Temmuz 2018 tarihinde İstanbul Sirkeci Postanesi'nde restorasyon çalışması yaparken, ihmaller zinciri sonucu iş cinayetinde yaşamını yitirdiğini ve hemen soruşturma için harekete geçtiklerini aktardı. Dilek Dayar davasında iş cinayeti yaşandığının çok açık olmasına rağmen takipsizlik kararı verilmesinin, hukukun işleyiş sürecinde yaşanan, toplumda bir çok konuda adaletsizliğin yaşandığını gösteren olaylardan biri olduğunu ifade etti.

Bir kamu kurumu olan PTT'nin restorasyonunun Karacan Grup İnşaat Makine Mühendislik'e ihale edildiğini, Karacan Grup'un da Adım Restorasyon İn-

şaat adlı firmaya ihale ettiğini ve bir taşeronlar zinciri oluştuğunu belirten Av. Sevgi Evren, hemen açılan soruşturmanın sadece Dilek Dayar'ın sigortalı olarak çalıştığı Adım Restorasyon'a karşı açıldığını, şirket yöneticisi olan İmran Karadeniz'in tutuklandığını fakat soruşturmanın çok alelade yapıldığını ve devletin iş cinayetlerindeki genel uygulaması haline gelen cezasızlık politikası nedeniyle kısa sürede bilirkişi raporuyla tali kusurlu gösterilerek serbest bırakıldığını aktardı. Fakat aynı dosyada asli kusurlu olarak gösterilen Adnan Karadeniz'in tutuklanmadığına dikkat çekti. Ve İş cinayetinden asıl sorumlu olan PTT hakkında devletin "kovuşturmaya yer olmadığı" yönündeki takipsizlik kararının ne hukuken ne de kamu vicdanında yeri olmadığını belirtti.

Özgür Karabulut ise Dilek Dayar da-

vasında takipsizlik, cezasızlık kararıyla diğer iş cinayetlerinden farklı olmayan bir durumla karşılaştıklarını, bu davayla bir kez daha "Devlet sen işçi öldürebilirsin, iş cinayetleri işleyebilirsin demiş oldu" denildiğini söyledi.

Dilek'in ağabeyi Sedat Dayar ise Dilek'in mezun olduktan eğitim aldığı konuda çalışmak ve tecrübe kazanmak için bir buçuk yıl mücadele vererek bu işe girdiğini aktararak "Başardı da sonunda, ama çok kısa sürdü 7 ay sonra yaşamını yitirdi. (...) İskele geçişleri, file uygulaması, yaşam kemeri gibi önlemlerin alınmaması, bunlar maliyeti ucuz olan şeyler en azından insan hayatından ucuz; fakat bunlar insan hayatından değerli görülmüş" dedi.

Anıl Deniz Gider ise iş cinayetlerine karşı devletin cezasızlık politikasının Dilek Dayar davasında da yaşandığını ve bunlara sessiz kalırsa iş cinayetlerinin artarak süreceğini ifade etti.

Avukat Sevgi Evren de PTT-Karacan Grup-Adım Restorasyon'un Dilek Dayar'ın iş cinayetinde yaşamını yitirmesinden sorumlu olduğunu belirterek şirketlerin, yetkili kişilerin sorumlulukları ve alınması gereken tedbirlere ve usulsüzlüklere ilişkin bilgileri aktardı.

"Parayı Her Yerde Kazanırsın Ama İnsanlığı Her Yerde Kazanamazsın"

Merhaba, Kale Kayış'ta kötü çalışma koşulları sebebiyle 6 Mart'tan beri mücadele ediyoruz. Evliyim, iki çocuğum var, biri 9 yaşında biri 6 yaşında. 10 senenin üzerinde işçilik yaşamım var. Kale Kayış'ta ise 5 yıl olacaktı. Askerden önce de birçok yerde çalıştım. Sigorta ödemediler, o zaman da çok sorun yaşıyorduk.

Bir arkadaşın vesilesiyle girdim Kale Kayış'a. Her yerin iş koşulları kötüydü; ama burası berbattı. Her yer pislik içindeydi. Kaç defa söyledik, en sonunda bir havalandırma yaptırıldı; toplamda iki havalandırmamız oldu. Yine de çok yetersizdi. İçeride çalışırkenki halimizin bazı fotoğraflarını görmüştünüzdür. Onlar daha ne ki. Banyoya bir giriyorduk, üstümüzdeki pislikler çıkıyordu bile. Eşim diyordu ki, "sen nerede çalışıyorsun?" "Belli olmuyor mu hanım, görmüyor musun halimizi?" diyordum. Bazen sular akıyordu, pislik içinde gidiyorduk eve. Bir elbise götürüyoruz, leş gibi kokuyordu. Egzozdan nasıl duman çıkarsa öyle duman vardı içerde. Maaş geldiği zaman asgari ücretle çalışıyorduk. Zam istediğimiz zaman da kapıyı gösteriyorlardı bize.

Çevremizde plastik, deri, mobilya, far lambası üreten fabrikalar var. Çok fazla fabrika var, ama hiçbirinde sendika yok. Kırgız, Afgan işçiler çalışıyor buralarda. Bizim fabrikada da çok vardı. Sendikali olunca hepsini çıkardılar kayıt dışı işçi çalıştırdıkları anlaşılmasını diyerek.

Bize baskı uygulamak için üç tane asker emekli getirdiler başımıza. Emekli astsubayın ne işi var burada? Ne yapacağız bize? Üç tutanak yiyen kapı dışarı ediliyordu. İki tutanağım vardı benim de. 12 saat çalışayım diye 180 metre mal istiyorlardı benden. 180 de alt kısmı, etti mi sana 360 metre. Fazlasını isterler eksik olmazdı. Az çıkardığımızda içeri çağırıyorlardı niye eksik çıktı diyerek. Ben operatörüm. Buradaki arkadaşlarımızın birçoğu ustadır. 360 metre mal çıksın diye nasıl parçalıyorduk kendimizi. Yemek

molamız yoktu. Yemeği yiyip gelmemiz lazım. Öyle oluyor zaten. Çay molası nedir... çayı alıp kaçıyoruz. Gece farkı vardı ücretlerde, onları kestiler. Kes kes nereye kadar keseceksin? Verdiği para ne kadar ki?

Diğer fabrikalardan arkadaşlarla konuşuyoruz, "2600 lira ödemem var" diyor. İçeride çalışanların birçoğunun borcu da yok. Dışarıdakilerin bir çok kredi borcu var. Kale Kayış'ta şu an çalışan arkadaşlar "dışarı çıkacağız, beraberiz" deyip çıkmadılar. Bu süreçte birçok yerden destek geldi bize.

İçerde çalıştım, iki sefer doktor geldi. Tahlillerimiz oldu, ama göz tahlili yapmadılar. "Size göz tahlili gerekmiyor" diyorlar. Benim arkadaki elemanı görmem lazım, o bir yere sıkıştı, ne olacak. Neymiş idari birim bilgisayar başındaymış da, yalnız onlara gerekliymiş göz tahlili. Biz neredeyiz? Bize lazım değil mi? Gerçi diğer tahlillerin de sonucu bize gelmiyordu ki. Geçen bir arkadaş koah hastası çıkmış. Sessizce çağırılmışlar ofise, ama hala devam ediyor çalışmaya.

Benimle dışarı çıkacağımı söyleyen arkadaşım içerde çalışıyor, var mı böyle bir şey? Pasif insanlar. Zonguldaklı bir hemşerim de içerde çalışıyor, "hiç borcum yok" diyen insan. Biz dışarıda beklemeye başladığımızdan beri servisler başka yerden gidiyor. İçeridekileri görmüyoruz. Şimdi duyduğumuza göre içerdekiler zam yapılmış. Parayı her yerde kazanırsın, ama insanlığı her yerde kazanamazsın.

Şu an içeride çalışanlarla biz birlikte bir askeriz. Hep birlikte bir savaşa çıkmışız, ama onlar bizi sattılar. Biz savaşıyoruz hala cephenin ortasında, onlar kaçtı. Buradaki herkes böyle düşünüyor. Geceleri nasıl uyuyorlar bilmiyorum...

Eylemdeki Bir Kale Kayış İşçisi

“301 İşçiyi Unutmadık, İş Cinayetlerine Karşı Sokaklarda Olacağız!”

Soma'da 13. Mayıs 2014 tarihinde Soma Holding tarafından işletilen maden ocağında, tüm uyarılara rağmen İSİG önlemlerinin alınmaması nedeniyle yaşanan iş cinayetinde katledilen 301 maden işçisi, yaşamlarını yitirmelerinin 5. yılında 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından yapılan çağrı üzerine Kadıköy sokaklarında yapılan yürüyüşle anıldı.

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun çağrısı üzerine Kadıköy Zeki Göker Kültür Merkezi önünde toplanmaya başlanıldı. “301’in Hesabını Soracağız” pankartı açılarak baret ve el fenerleri ile yürüyüşe geçilerek Kadıköy sokaklarında “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Soma’yı Unutma, Unutturma”, “301’in Hesabını Soracağız”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “İş Kazası Değil, Bu Bir Cinayet” sloganları ile dolaşıldı; Kadıköy halkı sokaklara çağrıldı.

Altıyol'da Boğa Heykeli önünde YSK'nın İstanbul yerel seçimlerini iptalini protesto için yapılan yürüyüşe gelenler de “Her Şey Çok Güzel Olacak” pankartı ve “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Soma’yı Unutma Unutturma” sloganlarıyla, gelen kitleyi karşıladı ve eylemler birleşti.

Burada Soma'da yaşamını yitiren işçilerin isimlerinin bulunduğu dev pankartlar Bahariye Caddesi'nden Mehmet Ayvaltaş Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. Bir süre sonra emniyet amirleri ile bir grup sivil polis gelerek İstanbul'da Valilik kararıyla eylem yasağı olduğunu, fakat sadece seçimlerle ilgili yürüyüşe izin verildiğini Soma Katliamı'na ilişkin pankartlarla yürünemeyeceğini söyledi.

Yaşanan tartışmaların ardından avukatlar kitleye pankart toplanırsa yürüyüşe izin verileceğini aktardı. Bu, “301’in Hesabını Soracağız”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Faşizme Karşı Omuz Omuzu” sloganları ile, ışıklar ve alkışlarla protesto edilerek karşılandı. Kitlenin yürümeye bir süre izin veren polis, bir kaç kez yine kitleyi engellemeye çalıştıysa da her seferinde sloganlarla yanıtlandı.

Park'a gelindiğinde Soma Davası avukatlarından ÇHD'li Tamer Doğan, Soma davasında devletin sorumluluğu olduğunu ancak bu sorumluluğun bizzat yargı eliyle aklandığına dikkat çekti; katliamın sorumlusu Can Gürkan'ın mahkemede, “Beni yargıyorsanız, kapitalistler artık maden ocaklarına yatırım yapmaz” dediğini ak-

tardı.

Doğan, davayı takip eden ÇHD'li avukatlarının da 10 yıldan fazla hapis cezalarına çarptırıldığını hatırlattı.

Basın açıklamasını okuyan Dev-Yapı İş Genel Sekreteri Nihat Demir, bundan 5 yıl önce Türkiye tarihinin en büyük işçi katliamlarından birinin yaşandığını hatırlatarak “*Bu felaketin üzerinden geçen beş yıl sonra kazanın sebepleri ortaya çıkarılıysa, failleri hak ettikleri cezaya çarptırılırsa, yasalar düzenlenip tedbirler alınsa, katledilen kardeşlerimizden geriye kalan kederli ailelerinin acılarını paylaşmakta yetinirdik*” dedi.

Devletin Soma davalarında patronları can siperane bir şekilde korumaya çalıştığını belirten Demir, Soma Katliamı'nın beşinci yılında o gündün bu yana iş cinayetlerinin devam ettiğini, işçilerin sendikalaşmasının engellendiğini belirtti.

ÖHD İstanbul Yöneticisi Ezgi Çakır da tutsak olan ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın mesajını okudu.

Soma Katliamı için hazırlanan belgesel gösteriminin ardından “Son Nefes” adlı belgesel gösterimi yapıldı; madenden sağ kurtulanlar ve ölen işçilerin yakınlarının konuşmaları izlendi.

Maden ocağındaki bütün risklerin farkında olduklarının altı çizilen belgeselde Soma A.Ş.'nin bütün tehditlere rağmen üretime devam ettiğini anlatıyor işçiler. “Siz hiç zenginlerin topluca öldüğünü gördünüz mü?” diye isyan ediyordunuz madenden çıkartılan çocuğunu elindeki dövmesinden tanıyan emekli bir maden işçisi... Belgeseldeki işçilerin ve ailelerin isyanı, aralarında bir çok inşaat işçisinin de bulunduğu izle-

tilerle yansıdı. Ve belgesel bitiminde bir kez daha “301’in Hesabını Soracağız”, “Kaza, Kader Değil Cinayet”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yok edecek” sloganları atarak iş cinayetlerine karşı sokaklarda olmaya devam edeceklerini haykırdılar.

Yaşadığımız kapitalist sistem işçi sınıfının yüreğinde açtığı yaralarla, öfkelerle, bilensiz kinleriyle başedemiyor. Katlettiği insanların aileleriyle yüzleşemiyor, baskı ve zordan başka hiçbir şey vaat etmiyor. Daha fazla bizleri yok etmesine izin vermeden kapitalizmi yok edelim. İnsanlığı ve doğayı kurturalım. Annelerimiz ardımızdan yeterince ağıt yaktı şimdi harekete geçme zamanı. Gezi'lerin yolundan ilerleme vakti!

yürekli kitleye yansıdı. Ve belgesel bitiminde bir kez daha “301’in Hesabını Soracağız”, “Kaza, Kader Değil Cinayet”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yok edecek” sloganları atarak iş cinayetlerine karşı sokaklarda olmaya devam edeceklerini haykırdılar.

Yaşadığımız kapitalist sistem işçi sınıfının yüreğinde açtığı yaralarla, öfkelerle, bilensiz kinleriyle başedemiyor. Katlettiği insanların aileleriyle yüzleşemiyor, baskı ve zordan başka hiçbir şey vaat etmiyor. Daha fazla bizleri yok etmesine izin vermeden kapitalizmi yok edelim. İnsanlığı ve doğayı kurturalım. Annelerimiz ardımızdan yeterince ağıt yaktı şimdi harekete geçme zamanı. Gezi'lerin yolundan ilerleme vakti!

Kurtuluş Örgütlenmekte

Merhaba ben Sefer. Sizlere çalışma koşullarımı anlatmak istiyorum.

Aydın Söke'de yaşıyorum. Ortaokulu bitirdiğimden beri yani aşağı yukarı 20 senedir çalışıyorum. Çalıştığım iş kolları ağırlıkta olarak elektrik, makine montajı, gıda sektörü oldu. Şu an kardeşim Halime, Sibaş'ta mücadele veriyor. Sibaş'ta ilk ayaklanmayı ben yapmışım; tek başıma kalınca devamını getiremedim, işi bıraktım.

İlk çalışmaya başladığım yıllarda sigortam yatıyordu, ama sonrasında sigortasız çok çalıştım. Sigorta girişi yapıyorlar, sonra her ay üç-beş günün yatırıp bırakıyorlardı. Hemen hemen Türkiye'nin her yerinde çalıştım. 4 sene de Sibaş'ta kaldım. Ondan sonraki çalışmalarım hep şehir dışındaydı.

İnşaatta iş kazaları geçiriyoruz elbette. Yorgunluğun verdiği bir dikkatsizliğin sonucu oluyor genelde. Sabah 08.00'den gece 22.00-23.00'e kadar çalışıyoruz. Ertesi gün geliyor sun işe, ama yorgunsun, kafan dağınık. Maşlarla ilgili sıkıntı oluyor, iş yetecek mi kaygısı oluyor. Kafa rahat olmadı mı, her türlü iş kazası olur. Bugün mesela acele ediyorduk gelmek için, biraz da stresliydik; çocuk gözünü boya kaçırdı. Daha büyük iş kazaları da yaşamıyoruz elbette.

İnşaat sektörü biraz dağınık bir sektördür. 3 ay burada çalışır, 3 ay başka yere geçeriz. Örgütlenmemiz bu yüzden epeyce zor. Kendi kurduğumuz bu şirkette kimseye asgari ücret

vermiyoruz. Kendimiz de çekerden yettiğimiz için biliyoruz işçinin durumunu. Elektrik makine montajını da içeren kapsami geniş bir şekilde çalışıyoruz. Mart ayında 30'u geçmiştik çalışan olarak. Çalışanlara iş oldukça söylüyoruz zaten 3 aylık, 6 aylık, 1 senelik eleman arıyoruz diye. İnşaat sektörü olduğu için önünü göremiyoruz sıkıntılı oluyor bu yüzden de.

Çalışırken nelerden konuştuğumuzu merak ediyorsanız... genellikle futboldan konuşuyoruz. Biraz daha bilinçli insanlarla gündemi konuşuyoruz. Genelde de günlük sorunlarımızı konuşuyoruz. Bu bölgede zaten hükümeti sevmeyiz insanlar. İç Anadolu'ya gitsek de muhalefeti sevmeyiz.

Bu bölgenin sorunlarından biri de tarım işçiliği. Ne sigortaları var, ne de can güvenlikleri. Traktöre yükleyip götürüyorlar işçileri.

İşçi sınıfı her yerde eziliyor. Kurtuluşun örgütlenerek olabileceğini düşünüyorum. İnsanların birçok korkuları var onları örgütlülükten koparan. Baskı ve korku... Bu ikisi yüzünden işçiler monoton bir hayat yaşıyor. Sabah işe gidip, gece işten dönüp uyuyor, diğer gün yine aynı şekilde. Başka hiçbir şey yok. Diğer yandan da “gel hakkımızı arayalım” dediğinde hemen kaçıyorlar. Bu mesela bir kişinin mücadelesi ile çözülebilecek bir mesele değil. Ben dene dim olmadı. İşçilerin el birliği ile çözülebilecek bir sorun bu.

Elektrik Makina Montajı Ustası

Sendikalar Soma İçin Eylemde

13 Mayıs 2014'te SOMA'da 301 işçinin iş cinayetinde katledilişinin 5'inci yılında DİSK, KESK, TMMOB, TTB Kadıköy İskele Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

İstanbul İSİG Meclisi ve çok sayıda kurumun da katılımıyla yapılan basın açıklamasında ilk olarak KESK adına dönem yürütmesi İzzet İldeş konuştu, Soma katliamına ilişkin adalet arayışında beşinci yılı doldurduklarını, şirketin sahibi de dahil olmak üzere tüm faillerin dışarıda olduğunu hatırlattı.

İldeş, "*Soma kömür işletmelerinde 2014 yılında 301 arkadaşımızı kar hürsından dolayı kaybettik. Can Gürkan dışarıda. Soma AŞ maden ruhsatı hakkına yeniden kavuştu. Soma ile ilgili adalet arayışında olan herkes ya gözaltında ya tutuklu. Protesto için sokaklara çıktığında emekçilere tekme atan Yusuf Yerkek hala görevde. Soma'nın tüm failleri yeniden yargılanana kadar süreci takip edeceğiz. Adalet er geç tecelli edecek. Bu sistem böyle devam ettikçe iş cinayetleri devam edecek*" diyerek sözlerini tamamladı.

TMMOB İKK adına Cevahir Efe Akçelik, "*İktidarın Soma'dan ne ders çıktığını sorarsanız yeni katliamlara sebep olmaktan başka çıkarılan ders yoktur. Türkiye'de esnek ve güvencesiz çalışma devam ediyor. Her gün onlarca işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitiriyor. Bu sistem böyle devam ettikçe de iş cinayetleri devam edecek. Bizim işyanımız bu adaletsiz düzene*" diyerek Soma için adalet çağrısında bulundu.

İstanbul Tabip Odası adına Osman Öztürk, Soma katliamının Türkiye tarihinin en büyük iş cinayetlerinden biri olduğunu hatırlattı. Kurumlar adına ortak basın açıklamasını ise Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kanber Saygılı okudu.

Açıklamada "*Ülkemizde hukukun çöküşü, Soma davasıyla bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Davayı Soma'dan çıkarın, katliamda sorumluluğu bulunanları yargılama konusu yapmayan, maden patronu ve yöneticilerini 'olası kasıt' üzerinden değil; 'bilinçli taksir' ile 'cezalandırarak' adeta ödüllendiren yargı sistemi, bir işçi için 5 gün hapis yatmayı yeterli görmüş; ülkemizde 'hukuk'un geldiği noktayı bir kez daha gözler önüne sermiştir*" denilerek "*Bugün içinde bulunduğumuz ekonomik göçükten çıkış için insanı, emeği, doğayı ve yaşamı değil; kanı, gözyaşını, betonu ve yıkımı güvence altına alan bir yol tercih edilmektedir. Bu korkunç tercih, 301 işçinin ölümüne sebep olan maden patronuna yeniden maden işletme hakkı vererek bir kez daha ilan edilmiştir*" diye vurgulandı.

Yakup Çetin... 17 yaşında Birecik'te Fırat Küçük Sanayi Sitesi'nde traktör tamir atölyesinde işçi...

Traktörün hidrolik kolları ile çamurluğuna kafasının sıkışması sonucu hayatını kaybetti...

DİSİPLİN, DİSİPLİN, DİSİPLİN

Ali Varol Günal

Bugünkü koşullarda bir komünistin en önemli özelliği, devrimin gerektirdiği işleri gönüllü yapmasıdır. Gerçek bir komünist, "tarihin bayramları"ni bir an önce görmek için tarihi hızlandırmak amacıyla vurgücüyle çalışır. Ona bir iş yapmasını söylemenin gereği yoktur. Zaten ne yapılması gerektiğini "bakışın yönü"nden çıkarabilir; nasıl yapacağını da pratikten öğrenebilir. Geriye kalıyor işin disiplinli bir şekilde yapılması.

Burada devreye kolektif disiplin giriyor. Biz buna yoldaşlar arası işbölümü de diyebiliriz. Herkese yeteneklerine göre, kolektif işler için görev verilir. Belirli zamanda belirli işlerin yapılması istenir. Buradaki "işler" hep birbirine bağımlı olacağı için, bir yerde yaşanacak bir aksaklık bütünü etkiler. Birinin dahi işini doğru dürüst yapmaması, savsaklaması, diğerleri üzerlerine düşeni çok iyi yapmış olsa bile, işin başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olabilir. Bu nedenle doğru işin doğru kişiye verilmesi çok önemlidir. Lenin meseleyi kolayca özetliyor: "doğru yere doğru insanın yerleştirilmesi ve denetlenmesi". Devrimi büyük bir senfoni olarak düşünecek olursak, her bir enstrümanın ehil ellerde olması, maestronun her bir enstrümanı ve onları çalanları iyi tanınması, bunlar arasındaki uyumu iyi sağlaması gerekir. Senfoninin notaları ve nasıl çalınacağı bellidir; önemli olan bu senfoniyi çalmak üzere biraraya gelmiş olanların arasındaki harmoninin sağlanmış olmasıdır.

Kolektif disiplin, yoldaşlar arasındaki harmoniyi sağlayacak yegane araçtır. Olmadan ortaya çıkacak olan şey bir senfoni değil, olsa olsa bir kakafonidir. Komünistlerle anarşistleri birbirinden ayıran en önemli şeylerden biri budur. Anarşistlerin "kaos iyidir" dediği yerde komünistler "disiplin iyidir" derler. Şimdilerde komünistlerin disiplinden bahsettikleri her yerde sanki bir "dayatma" yapılmış gibi bir yanılama yaratmaya çalışanların bırakalım kolektif bir yaşam kurmalarını, kolektif bir işi bile kotaramadıklarını görmek şartı olmayacaktır. Kolektif disiplin kabul edilmiş bir disiplindir. Burada kimseye bir dayatma, "mahalle baskısı" vb yoktur. Herkes elini, kendi iradesiyle, taşın altına koyar ve herkes gücü yettiği kadar, taşıyabileceği kadar yükü taşır. Burada kimse kimseye gocunmaz, kızmaz, küsmez... Yine burada kimse kimseyi kıskanmaz, çekememezlik etmez. "Küçük iş"-"büyük iş" ayrımı yoktur; her kademe, oraya en uygun kişilerce doldurulmuştur. Herkes bulunduğu yeri hakettiştir. Kolektif işleyiş devrededir; burada herhangi bir kuralsızlığa, disiplinsizliğe izin vermek, halk arasındaki deyimle bir çuval inciri berbat edecektir. Kolektifin belirlendiği hedeflere planlı, programlı bir şekilde yürümek, devrimin önümüze koyduğu görevleri yerine getirmek için tereddütsüzce gönüllü olmak disiplinli davranmayı gerektirir. Bu da herkesin görev ve sorumluluklarını bilmesi demektir.

Burada da devreye özdisiplin giriyor. Yani kolektifi oluşturan her bireyin kendi iç disiplini... Bir yönüyle kolektif disiplinin başarıyla uygulanmasının olmazsa olmaz anahtarı... İdeolojik-politik bağlılığın en önemli göstergesi. Devrime ve devrim için yaptıklarına yürekle inanmanın turnusolu. Bir komünistin üzerine aldığı görevleri yerine getirme konusunda gösterdiği kararlılık. Yaşamını tamamen devrimin ve kolektifin ihtiyaçları doğrultusunda organize etme. Zamanın doğru ve verimli kullanılması; işlerin planlı ve programlı yürütülmesi; kendiliğindencilığe müsamaha göstermeme; kişiyi, günlük çalışmasını hiç denetleyen olmasa dahi işlerin aksatılmaması; hatta durmadan vazife çıkarma, yeni görevleri verilmenden alma ve yerine getirme konusunda komünist inatçılık; başlanılan hiçbir işi yarıda bırakmama... Bir proleterin kendi yaşamından öğrendiği proleter disiplinin kişide yeretmesi; amaçlı kararlılık. İnsanın kendisini ateşleyen komünist bilinc... Komünistler, bir çift çözüm var size / ister devlet başında olun ister zindanda / ister sıra neferi, ister parti katibi / Lenin girebilmesi, her zaman, her mekanda / işinize, evinize, bütün ömrünüze / kendi işi, öz evi, kendi ömrü müş gibi... derken kastettiği işte bu disiplindir. Leninistler, yaşamlarında böylesi bir disipline sahip olabilmelidirler. Hiçbir şey, onları her şeyin odağına devrimi koymaktan ve disiplinli bir şekilde yaşamaktan alikoymamalıdır.

Kolektif disiplin ve öz disiplin birbirine karşıt, birbirini dışlayan şeyler değildir; tam tersine biri diğerini güçlendiren ve daha da mümkün kılan şeylerdir. Bir Leninist günlük yaşamda kendisini ne kadar disipline ederse, kolektif disipline uyumu o kadar kolay olur ve bunun tersi de doğrudur.

Bugünkü savaşımızda disiplin, bizi birarada tutan ve hepimizi hedefimize odaklayan şiraze gibidir. Olmadan değil bir savaşıma öncülük etmek, birarada kalmak bile mümkün değildir. Bu nedenle, saflarımızda proleter disiplini aşındıran, zaafa uğratan hiçbir davranışa izin vermemeliyiz. Disiplin, her koşulda başvurulabilecek bir kuraldır bütünü, kağıt üzerine yazılmış ilkeler silsilesi değildir; ama uzun yıllardır mücadele deneyimlerinden çıkarılmış zorunluluğun bilincinde olmadır. Bu, kimi zaman bir randevuya zamanında gitme, kimi zaman bir kitabı okuma konusundaki azim, kimi zaman bir eylemi tüm detaylarıyla planlama konusunda gösterilen dikkat, kimi zaman bir yoldaş ya da ilişkiyi görme konusunda istikrarlıdır. Kimi zaman sabahları erken kalkma, kimi zaman bir kortejde sırayı düzenli bir şekilde oluşturmaktır. Kimi zaman yaptığın işe yoğunlaşma, kimi zaman zamanını programlarken her şeyi önem sırasına koymaktır.

Örnekler çoğaltılabilir; önemli olan yarını bugünden kuracak olanların komünist bir disiplin anlayışıyla hareket etmesinin, bu konuda herkese örnek olmasının bize zaferin kapılarını açacak olmasıdır.

BIÇAK SIRTİ DENGELER

Sinan Kaleli

Sınıflar savaşı en acımasız savaş. Diğer savaşlara benzemiyor. Barış, huzur, dinginlik hak getire! Hasımlardan biri tamamen yenilmeden, o savaşı yaratan toplumsal yapı kökten değiştirilmeden sona ermiyor. Her çarpışma, kendinden sonraki çarpışmalara alan açıyor, yön veriyor. Yerine göre şiddet artan ya da azalan seyir içinde soluksuz devam ediyor bu savaş. Ta ki son noktaya, o sınıfları vareden toplumsal ilişkilerin kökten değişmesi gerçekleşene kadar.

Orta yol yok. Uzlaşmak, yarı yolda durmak, "barış içinde yaşamak" yok. Ya ileri, ya geri! Bolivarçı Venezuela bunun en güzel örneği.

Her devrimin kendi tarihsel ve toplumsal dokusu, kendi çağı vardır. Her devrim "ulusaldır". Ve bir o kadar da evrensel. Venezuela'da Chavez liderliğinde yola koyulan devrim, kendine has evrelerden geçti.

Dünya devrimi dalgasının Latin Amerika kıyılarına vuruşu, halkçı-demokratik yönetimler şeklinde oldu bu yüzyılda. Uzun gerilla savaşlarının ve toplumsal mücadelelerin birikimi, Latinlerde, 90'ların sonundan ve bu yılın başından beri seçimle, parlamentoyla bir yol açtı kendine. Zora dayalı mücadelelerde oluşan gerileme, bu kulvarda ilerlemeye dönüştü. Elbette yanılsamaları da beraberinde taşıyarak... Konjonktürel durumu oysa burada sözkonusu olan. Her denge gibi kırılma ve geçici idi, dönemseldi. Seçimler ve parlamento ile ateşlenecek de olsa, her devrimin, ya da devrim doğrultusunda atılacak her adımın büyük çatışmalara, altüst oluşlara sebep olacağını, zor araçlarına kapıları ardına kadar açacağını bilmek ve kabul etmek gerekiyordu.

Nitekim daha işler oraya ulaşmadan harekete geçti emperyalistler ve işbirlikçileri. 11 Nisan 2002 darbesi gerçekleştirildi ve Chavez bir askeri üsse götürülüp tutsak edildi. İbretlik bir hikaye idi doğrusu! Her şeyin bitişi yerde devrim küllerinden doğacaktı, başkanlık sarayını kuşatan yüzbinlerce yoksul emekçi sayesinde. Silahlara karşı yürüyen, ölümler pahasına geri çekilmeyen yoksul Venezuelalılar darbeyi püskürttü, Chavez'i yeniden iktidar koltuğuna oturttu.

"İşte o andan itibaren kendimi yoksullara adamaya karar verdim" diyecekti comandante Chavez. Ve o yoksulların desteğiyle ileri adımlar attı. Ürkek, kararsız, sonuna kadar gitmeyen adımlardı bunlar, ama ilerlemek için atılan adımlardı.

Bolivarçı iktidarın "21. yüzyıl sosyalizmi" dediği yönelim, tüm aksamlarına, kararlılıklarına rağmen sermaye için tehdit idi ve eninde sonunda sert kapışmalara varmak zorundaydı. Öyle de oldu. Sabotajlar, darbe girişimleri, suikast girişimleri, yaptırımlar bitmek bilmedi. "Ülkeyi iç savaşa sürüklemek" adına tutulan yolun kendisinin bir iç savaş olduğunu göremedi bir türlü Bolivarçı yönetim. Ne comandante Chavez, ne de sonrasında başkan Maduro.

Karşı-devrimin iki ayağı var. Biri uluslararası sermaye, emperyalizm; diğeri Venezuela burjuvazisi, işbirlikçi sermaye. Bolivarçı yönetim emperyalistlerin elindeki sanayi tesislerini millileştirdi, kamu alanında işçi ve emekçilerin durumunu iyileştirmeye dönük başarılı adımlar attı. Eğitim ve sağlık hizmetlerinde devasa mesafeler katetti. Halkı doğrudan sürece dahil ederek devrimin demokratik (halkçı) karakterini güçlendirdi. Bugün sayısı 2 milyona ulaşan Bolivarçı milis örgütlenmesini yarattı. Ama ekonominin yaklaşık %80'ini burjuvaların elinde bıraktı. Ülke içindeki medyanın tamamına yakını karşı-devrimin elinde kaldı. Sabotajlar, suikastler düzenleyen, darbelerle teşebbüs eden "muhalefet" üzerine kararlılıkla gidilmedi. Çoğu zaman tutuklanmadı bile.

Güçler dengesi denilen şey dinamiktir. Bazı durumlarda yapmanız gereken doğruları yapamayabilirsiniz. Devrimin egemenliğini en otoriter araçlarla sağlamanız gerektiği anlarda bile iç ve dış koşullar buna mani olabilir. Mümkündür. Ama bunu yapabileceğiniz şartlar varken yapmazsanız, kukla Guaido örneğinde olduğu gibi çapsüz ve ülke içinde köksüz odakların emperyalist saldırganlığın koçbaşı olarak rol oynamasına mani olamazsınız. Ve hatta işler öyle kritik bir noktaya gelir ki, ülke içindeki güçler dengesi açısından kesinlikle neredeyse silinmiş durumda olan böyle bir kukla, ülkeyi askeri işgal ve yıkımın eşliğine getirebilir, aleni darbeler tezgahtarabilir, ülke dışındaki tüm mal varlığınıza konabilir, hatta büyükelçiliğinize el koyabilir, siz ise artık hiçbir şey yapamaz hale gelebilirsiniz!

Venezuela'daki kapışma artık biçak sırtı dengeler üzerinde gidiyor. Bolivarçı devrim ülke içinde yığınlar nezdinde güçlü. Ekonomik yaptırımlar ve ablukanın yıkıcı etkilerine rağmen toplumsal yatırımlar 2018 yılında düzenli bir şekilde artarak bütçenin %74,7'sine ulaştı. Son yirmi yılda eğitime yapılan yatırım 20 kat, sağlığı 25 kat, konut edindirmeye 27 kat, toplumsal gelişmeye 17 kat, kültür ve sosyal iletişime 23 kat ve bilim ve teknolojiye 38 kat arttı. Karşı-devrimciler ise özellikle 30 Nisan sonrasında daha da güçten düşüler. Ama emperyalist kuşatma, işgal tehdidi, akbabalar gibi bekleyen piyon devletler büyük tehdit! "Muhalefetin gücü" denilen şey işte buradan geliyor.

Bolivarçı devrim geçmişteki "demokrasilik oyununun" faturasını şimdi bu kuklalara gerekli dersi verememekle ödüyor. Şimdi artık dengeler değişmediği sürece "diplomacilik oyunu" oynamak zorunda. Rusya'nın ağırlığını koymasıyla işler bu alana kayıyor.

Rusya, askeri istilayı engellemek için BM'de grup oluşturmayı planladığını belirtmişti. Ardından Oslo'da kukla Guaido'nun temsilcisi senatör Stalin Gonzalez ile Venezuela İletişim Bakanı Jorge Rodriguez başkanlığında heyetler görüştü. Müzakere için altyapı görüşmeleri olarak nitelendi bu. Asıl sürpriz ise Maduro'nun Uluslararası Temas Grubu ile başkanlık sarayında görüşmesi oldu. Miranda eyalet valisi Hector, Gandi'nin "Barışa giden yol yoktur, barışın kendisi yoldur" sözünü aktararak "İşte daima diyalogdan bahsetmemizin nedeni!" diyordu twitterda. Oysa tehditler, yaptırım açıklamaları, parmak sallamalar, sabotaj ve saldırılar kesintisiz sürüyor! 5 Mayıs'ta Karakas'ta, Venezuela Birleşik Sosyalist Parti (PSUV) St Agustin binası kundaklanmış ve "Kahrolsun Kolektifler" notu bırakılmıştı. Son darbeyi takiben 1400 askeri personel Kolombiya'ya sığındı. Orada bir vurucu güç hazır bekletiliyor.

Kısacası Gandicilik oynayacak bir ortam bulunmuyor. 30 Nisan başarısızlığından sonra güçler yeniden konumlanıyor. Karşı-devrim bir sonraki çatışma için hazırlıklar yapıyor.

Bolivarçı devrim mi? Çavastalar arasında politik bilinç ve uyanıklık gelişkin. "Devrimci sürecin duralaması"na dikkat çekip ayak sürüyenlere güvensizlikle dolur. Kendi güçlerine güvenerek konuşuyorlar. "Daïma bu anın geleceğini biliyoruz, er ya da geç, imparatorlukla karşı karşıya gelecektik. Suikastten başkanı tutsak etmeye, Bolivarçı Ulusal Orduyu bölerek iç savaş çıkarmaya, Kolombiya sınırına yığdıkları paralı askerler üzerinden Suriye türünde senaryolar yaratmaya kadar... Onlardan her şey beklenir. [Ama] Venezuela diktatörlerin kanını dökerek özgürleşme geleneği taşıyan bir ülkedir!"

Dünya emekçilerine umut veren şey bu politik bilinç ve kararlılıktan başka nedir ki!

"Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri": Sunumlar - 2

28 Nisan'da İzmir'de yapılan, "Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri" serbest kürsü etkinliğinde söz alan işçilerin konuşmalarını sizlerle paylaşmaya devam ediyoruz. Etkinlik sonunda 19 iş kolu katılımcısı ile oylanarak "İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi" kuruldu. 2.Serbest Kürsü etkinliğinin 7 Temmuz'da yapılacağı duyuruldu.

Kardeşler, Dostlar, Yoldaşlar, Dünyayı her gün her gün yeniden kuruyorlar! Hayatı yaratan işçi yoldaşlarımız merhaba!

Bizler, köle sahiplerine karşı ayaklanan Spartaküsleriz. Bizler "yarın yanağından gayri her yerde hep beraber" diyen Şeyh Bedrettiniz, Börklüce Mustafayız, Torlak Kemaliz. Bizler, 1871'de burjuvaları alaşağı eden Paris Komünarlarıyız. Bizler, 1848'lerde Berlin'de ayaklanan işçi sınıfıyız. Bizler, 15-16 Haziran'ları yaratanlar, bizler Tekel işçileriyiz. Bizler Cargill işçileriyiz, Sibaş işçileriyiz, Kale Kayış işçileriyiz. Hayatın büyük çoğunluğu biziz. Dünyayı biz kurduk, biz yönetmek istiyoruz!

Kürsüden arkadaşımız bir hatırlatma yaptı: Bugün 28 Nisan, İş kazalarında devletin adıyla ölenler, bize göre ise katledilen işçileri anma günü! Bugün "adalet, eşitlik" çığlıkları atılıyor. Biz onları adaleti biliyoruz, Soma'da 301 işçi yoldaşımızı madene ateşin içine atanların adaleti! Biz Onların adaleti biliyoruz, Can Gürkan katilini tahliye eden alçakları biliyoruz! Torunlar'da onlarca metre yükseklikten betona çakılan işçi kardeşlerimizin cansız bedenlerinden biliyoruz onların adaleti! Onların eşitliği bu! Patronların eşitliği kar varsa patronlara, ödenecek fatura varsa işçilere!

Bugün krizin bizleri yıkıma uğrattığı, mutfaklarımızı ateş yerine çevirdiği günlerden geçiyoruz! Bize diyorlar ki, "Aynı gemideyiz, aman ha, batarsak birlikte batarız" Diğer taraftan birileri "krizin faturasını işçiler ödemesin" diyorlar. Her gün ödüyoruz arkadaşlar! Her gün ödüyoruz krizin faturasını. Bizi buradan patronlarla ba-

rıştırmaya çalışanlara diyoruz ki, "Biz iki ayrı sınıfız; bir tarafta patronlar, kan emiciler, bizi yoksulluğa mahkum edenler, bizi hayattan kovanlar, bir tarafta da her gün dünyayı yeniden yaratanlar. İşçi sınıfı, yani biz!"

Bugün burada toplantı boyunca her sektörden arkadaşımız kendi sektörlerindeki sorunları dile getirecekler. Sendikaların içinde örgütlendik, sendikal mücadelelerin içinden geçtik. Biliyoruz ki sendikalar bizler için önemli, bizler için hayatı işler yapıyorlar. Salonda bulunan birçok arkadaşımız sendikalarda yaşananları da aktaracaklardır. Daha geçtiğimiz günlerde birçok arkadaşımız sendikaya muhalif oldukları için işyerlerinden sendika marifetiyle atıldı. İşçilerin sorunlarını, gelecek kaygılarını, umutlarını taşıyacak mekanizmalar tek başına sendikalar olamazlar. Biz, sendikalarımızı da ileriye taşıyacak başka araçları nasıl yaratırız diye bu tartışmaya sadece araç olduk ve sizlerle bunu tartışmak istiyoruz.

Buradan işçilerin kendi gelecekleri, kendi örgütlenmeleri için kendi kararlarını alacakları kürsüyü yaratmaları amacıyla el ele verdik. Buradan çıkacak her karar işçi sınıfının, çeşitli fabrikalarda örgütlenen mücadele yürüten işçilerin kararı olacaktır.

Buradan Sibaş işçisi arkadaşlarımızı selamlıyoruz. İstanbul'dan gelen arkadaşlarımızı selamlıyoruz. İy ki varsınız, iyi ki bizim yol arkadaşlarımızızınız, iyi ki bizim yoldaşlarımızınız.

Hoşgeldiniz!

Serbest Kürsü Hazırlık Komitesi Adına Metal İşçisi

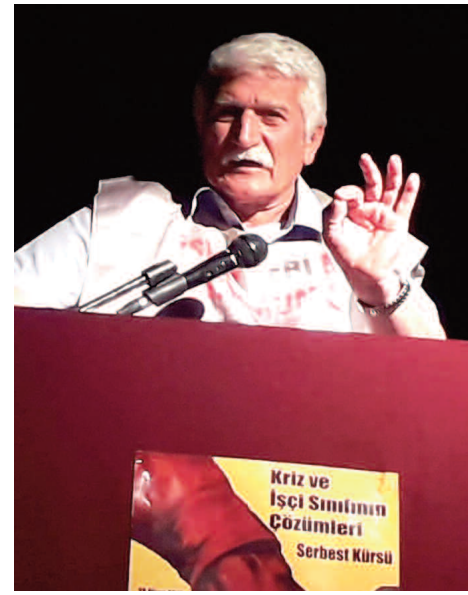
Merhaba dostlar,

Ben işten atıldığım işyeri önünde 27 Şubat 2017 tarihinden itibaren kesintisiz olarak, haftada bir gün 11.30-13.30 arası eylemim başladım. Bunu 23 Ocak 2018'e kadar devam ettirdim. Afrin operasyonundan sonra, -ki ben işgal operasyonu demiştim- Yüksel direnişine nasıl muamele ediyorlarsa, bana da öyle muamele ettiler. Her gün gözaltına alıyorlar. O güne kadar işyerimin önünde açıklamamı yapıyordum. Dostlarımız, emek dostları geliyordu. Basın açıklamalarıyla, konuşmalarla, halaylarla 2 saat etkinliğimizi yapıyorduk. O günden sonra açıklamalarımızı canlı yayın aracından, gözaltı aracından yapıyoruz.

Mücadele bize bir çok şeyi öğretti. Facebook kullanmayı, video paylaşmayı, canlı yayın yapmayı öğrendim. Şu anda da burada üç ayaklımla canlı yayın yapıyorum. Mücadele öğretiyor, mücadele süreci öğretiyor. Onların bize yaptığı her şey mücadeleye karar verdiğimizde tersine dönebiliyor.

İlk dönemlerde bana çok özel davranıyorlardı, özel ihtimam gösteriyorlardı. Bir kafeden çekim yaparken bile gözaltına alıyorlardı, alırken de kritik yerlere vuruyorlardı. Sonra öğrendim ki benim hakkımda "hedefimiz konumuzdaki Mahmut Konuk" diye bir karar varmış. Onun üzerine bir teşhir faaliyeti yürüttüm. Terörle mücadele eden iki tane müdürün imzası var, sicil numaralarıyla birlikte Artı tv'den teşhir ettim. Şimdi artık zarar veren bir darbe almayım diye farklı bir ihtimam gösteriyorlar. Ama yine de bazen kritik darbeler vuruyorlar. Ama bu bizi yıldırmıyor. Şimdi, idari para cezalarıyla yıldırmaya çalışıyorlar. Bunları ödemiyoruz. Ama yanımıza gelen dostlarımızın sayısı azaldı.

27 Kasım 2016'da 677 sayılı KHK ile işten atıldım. Yüksel Caddesinde Nuriye Gülmen'in yanında direnişe devam etme düşüncesindeydim. Daha önce de Nuriye'ye desteğe gidiyordum. "Nuriyeler sendika inisiyatifi dışında eylem yapıyorlar" diye KESK yönetiminden karar geldi. Bunun üzerine sendikaya karar aldırıldım ve işyerinin önünde eylemim başladım. Hem KESK'ten hem de SES'ten karar aldırıldım.

Ben SES'in 1989 yılından beri üyesiyim. İki dönem Merkez Yürütme Kurulunda görev yaptım. SES'in kurucu üyelerinden biriyim. İhraç edildim, atıldım, geri döndüm. Şu anda da işyeri temsilcisiyim. Yine de sendikalar tarafından çoğunlukla yalnız bırakıldım. Sendikalarımızı kurarken bürokratlaşmaya ve yozlaşmaya karşı önlemler aldığımızı düşünüyorduk ama sendikalarımızda sol anlayışlar tarafından bürokratik yozlaşmanın olacağını hesaplamamıştık. Benden olsun çamurdan olsun anlayışıyla insanlar yönetimlere geliyor. Genel Kurulda söyledim: "Ey örgütler zorlu bir sürece giriyoruz, bu süreci göğüsleyecek adamız varsa koyun destekleyelim, yoksa devletle mücadeleyi biz yaparız. Yedeklere kadar doldurdular.

Öneriler kısmına geçerken şunu söyleyeyim. İşçi sınıfı mücadelesinde eğer kendi kurduğunu aygıt kendisine yabancılaşıyor, eli kolu bağlanıyor. KESK mücadelecisi sendika olarak biliniyor, SES de KESK'in içerisinde en mücadelecisi sendikalarından biri. 114 haftadır ben orada direniyorum. İsmail Beşikçi otuz hafta geldi. Liberal diye beğenmedikleri Başkan Oran otuz hafta geldi. Ben yine de bardağın dolu tarafından düşünüyorum, benim eş genel başkanım yedi hafta geldi. KESK şubeler platformu diye bir şey yok, gelmiyor. Dönem sözcüsüne sordum, "Bazı gruplar KESK'in dışında

karar alıp KESK'e dayatıyor" diyor. El insaf, ben KESK kararıyla eylem yapıyorum.

Eylem yapanlar KESK'e karşı da yapınca size kötü geliyor. Peki siz "OHAL boyunca eylem yapmayacağız" kararını KESK'in içinde mi aldınız? Ya da KESK'in eski eş genel başkanı akil adam olmaya karar verdiğinde KESK'e mi sordunuz? Hep-niş ayınmış, yalnız birileri mücadeleden yana karar veriyor. Birileri de yan çizmekten yana karar veriyor.

Bugün şunu düşünmemiz lazım, bugün kendi örgütümüz sendikayı işçinin önüne bir barikat haline getiriyorsa o sendikayı aşmak lazım. Bunun yolu işyeri içinde örgütlenmektir. Benim işyerinde diyalogum olduğu için devlet benim direnişimi kıramıyor. Haftada bir gün direnişimin dışında da işyerinde arkadaşlarıma uğruyorum, haftada bir iki gün çay içiyorum, sohbet ediyorum, varsa sendikamın bildirimlerini dağıtıyorum. Direnişimi oradan yürütüyorum.

Sibaş işçilerini takip ediyorum. Seksen kişi işten atılıyor, direnen on beş kişi. Direnişinizi selamlıyorum, devamını diliyorum. Politik anlayışa rağmen eylem yürüyorsa politik anlayışla şapkeyi önüne koyup düşünmesi gerekiyor.

Direnişe geçerken benim ana düşüncem şuydu: Sözüm ona darbe oldu, Genelkurmay başkanını aldılar, bir şey olmadan verdiler. MİT başkanı dört saat kayıp ama yine MİT başkanı. Bizim aklımızla alay ediyorlar. 2012'de altı yüz bin kamu emekçisini işten atmanın hesabını yapmışlardı. Bu şimdinin hesabı değil, AGİT'ten yapılan hesap. Daha az çalışanla daha çok iş üretme hesabıdır. Öncü işçileri işten atarak diğerlerine gözdağı vermeyi istiyorlar.

Benim itirazım şuna; Bu ülke sizin babanızın çiftliği değil! Bizi kulağımızdan tutup kapının önüne koyamazsınız! Biz sizin yanınıza yapıyoruz. Kırk yıllık emeğimizi size yedirmeyiz. Çocuklarımızın, torunlarımızın emeğini size emanet etmeyiz. Bu kadar meşru, bu kadar haklıyız. Sendikacılarımızza sesleniyorum, bu düsturdan yana çıkmalarını öneriyorum.

Teşekkür ederim.

Mahmut Konuk

"Kriz ve İşçi Sınıfının Çözümleri": Sunumlar - 2

Ben buraya Küthya'dan geldim. Kendi başıma değil, oradaki arkadaşlarımın da iradesiyle geldim. Çorlu'dan, Turgutlu'dan, Çanakkale'den işçi arkadaşlarımın ortak karar ve düşünceleri üzerine geldim.

Malum biz inşaat işçileri olarak sürekli ölümle burun burunayız; işçi ölümleriyle ilgili biraz istatistik vermek istiyorum. 2017'de satılan konut sayısı bir buçuk milyona ulaştı. Bu, Türkiye'de bir rekor. Aynı zamanda Türkiye'de işçi ölümlerinin de en çok arttığı zamanda. İşçi ölümleri ise son 15 yılda yirmi bin beş yüz kişiye ulaştı. En az işçi ölümleri ise 2018 ile 2019 yıllarının başlarında gerçekleşti. Ne yazık ki bu durum, keşke desek de alınmayan önlemlerden dolayı gerçekleşti. Tersi de var, işçilerin bilinçsizliği yani.

Çok fazla sorunumuz var. İnşaat sektöründe sıvacısı var, mercercisi var, fayanscısı var. İnşaat sektörü öyle geniş bir sektör ki orada çalışan herkes bütün kapitalist üretime bağlı. Tuğla fabrikalarından, marangozlara, mobilya işlerine kadar hepsini etkiliyor. Sadece inşaatla ilgili çalışan işçiler değil, hepsini etkilediğinden dolayı bu krizi böyle düşünmek gerekiyor. İnşaat krizi herkesi ve her şeyi etkiliyor. Bir inşaatçı çalışan bir kişi ailesiyle beraber çalışıyor. İşin olmadığı zamanda da aile olarak işsiz kalıyor.

Şimdi de şunu söyleyeyim, biz işçiler olarak başka bir fabrikada çalışan arkadaşlarımızın eylemlerine katılırken şunu gördük: Grevi, grev sözcülüğü yapan arkadaşlarımızı, sadece zam talebi olsun insanca bir şey olsun diye eylem yapanlara desteğe gittiğimizde onlardan önce polisi, jan-

darmayı görüyoruz. Yani burada aslında talebimizi gerçekleştirmesi gereken kişi patronun kendisi, burjuvazinin kendisi iken biz bunlarla karşılaşıyoruz. Devletin mekanizmasının kendisi ile karşılaşıyoruz. Patronların her türlü gücünde. Devlet elinde. Onların her şeyi var, ama bizim ise kendimize baktığımızda, aslında hiçbir şeyimiz yok. Satabileceğimiz hiçbir şey yok. Sadece, o da yoksulluk sınırının altında olan emeğimiz, başka hiçbir şey.

Bizim sadece bu ülkede değil de, bu dünyada her yerde olan işçilerle bağımızı koparmaya çalışıyorlar. Bir işçiyle irtibata geçtiğimizde, "o Suriyeli, o Acem, o farklı bir ırktan, farklı birşeyi temsil ediyor, Kürt'tür, bilmem Ermeni'dir. O onu beğenmiyor, bu bunu. Peki, bunlar bizim için neyi ifade ediyor? Aslında hiçbir şeyi ifade etmemesi lazım. Ortak mücadele vermeyi kısıtlıyor bu düşünceler. Sana birşeyleri dayatmanın sonucu bu şekilde karşı karşıya geliyoruz. Biz hep "niye" sorusunu soruyoruz. Adam farklı bir sektörde çalışıyor ya da başka bir fabrikada çalışıyor. Peki bizim için geçerli mi? Aslında hayır! Bu saydıklarımın hiçbirisi bizim için geçerli değil.

Biz işçiler her konuda ve her yerde farklı konularda bile olsa birleşmek zorundayız. Bunu sadece Türkiye içerisinde değil, dünyanın tüm işçileri olarak başarmak gerekiyor. Bunu da ancak beraber, ortak hareket ettiğimiz zaman başarabiliriz, kurtulabiliriz.

Diyeceklerim bu kadar, teşekkür ederim.

İnşaat İşçisi

İşçi sınıfı, dünyanın bütün güzelliklerini kendi emeğiyle var ettiği için çok güçlüdür. Biz işçiler olmasaydık bu düzenin çarkı dönmeydi, gücümüzün farkında olalım diye başlamak istiyordum.

Adım Muhammed, 27 yaşındayım. 7 yıl önce Şam'dan Suriye'deki savaştan dolayı ailemle birlikte Türkiye'ye geldim. 7 kardeşiz, Gazi Mahallesi'nde ev tuttuk. İlk geldiğimiz zamanlarda da, şu anda da Gazi Mahallesi'nde yaşamaya devam ediyoruz.

Suriye'de üniversite öğrenimi görüyordum, ticaret bölümünü okuyordum. Aynı zamanda da babamla beraber lokanta işletiyorduk. Türkiye'ye geldiğim zaman ise bilmediğim bir iş olan dikiş atölyesinde çalışmaya başladım, çünkü ailemin geçimini sağlamak zorundaydım. İlk süreçte kötü deneyimlerim oldu, bundan dolayı birçok atölye değiştirmek zorunda kaldım. Yaşadığım bazı olayları size anlatmak için birkaç dakikanızı rica ediyorum.

İlk çalışmaya başladığım zaman haftada 150 lira, yani ayda 600 lirayı geçmeyen maaş alarak işe başladım. 600 liranın, hem ev kirası, hem faturalara hem de ihtiyaçlarımızı karşılayabilmeye yeterli olmadığını biliyordum. Üstüne

üstlük maaşın 600 lira olmasına rağmen maaşımızı bazen vermediler, bazen ise parça parça verdiler. Çok zor şartlarda ve güvencesiz bir şekilde çalıştım. Mesaiye kaldığım zamanlarda mesai ücretini vermedi patronlar. Haftasonları normal şartlarda çalışmıyorduk, fakat işin bitmesini istediğini söyleyen patronlar bizi çalışmaya zorluyordu. Aynı zamanda 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda bile bizleri çalıştırıyordu. Hasta veya rahatsız olduğumuz zaman izin istediğimde işin daha acil olduğunu söyleyerek bize izin vermiyordu. Biz işçileri değersiz gördükleri bu durumu asla unutmuyacağım.

İş koşulları açısından Türk işçiler bana çok yardımcı oldu. Bana "Az paraya çalışıyorsun, mesaiye kaldığın zamanlarda bile ücretini vermiyorlar" diyerek yol göstermeye çalışıyorlardı ve bu şekilde patrona karşı nasıl ayağa kalkacağımı öğ-

rendim. Patrona karşı gelmeyi öğrendiğim zaman, önceden çalıştığım sürelerde ona karşı gelmediğim için kendimi patron karşısında köle gibi hissettim. Ama bunu öğrendiğim zaman partonun karşısında daha güçlü bir şekilde durdum. 7 yıl içerisinde kendimi geliştirdim, şimdi bu işte usta-başılık yapıyorum. Benimle birlikte çalışan işçilere karşı iyi davranıyor, onları aynı zamanda bir dost gibi görüyorum. Bir defasında patron bizden haftasonu çalışmamızı istedi. Ben o zaman ustabaşydım. İşçiler çalışmak istemedi hafasonları. Bu durumu patrona söyleyince eğere gelmezlerse hepsini kovardım diye tehdit etmişti ve kovmuştu, ben kovulmadım, ama bizlere karşı yapılan haksızlıklardan dolayı ben de o atölyeden ayrıldım. Bu kararımın doğru olduğuna eminim.

Çalışma hayatımızda yaşadığımız sıkıntılar karşısında tüm işçiler olarak patron karşısında birleşsek, sorunlarımızı daha iyi bir şekilde ve hızlı bir şekilde çözebiliriz. Birlikten güç doğar. Bu etkinliğe katılan herkesten şunu rica ediyorum: İşçi sınıfının yaşadığı bu sorunlara karşı hepimiz birlikte hareket etmeliyiz. Biz bu şekilde daha güçlü olabiliriz. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

MUHAMMET ALMASRI

Dünyayı yaratan ellere selam olsun!

Selam olsun kara madende gün gibi parlayan ışıltıya...

Selam olsun İzmir'den Sudan işçilerine...

Selam olsun nasırlaşmış ellere, çelik bileklere, teremiz almımızdaki terden damla damla çöğalanlara...

Şaltlere uzanan ellere, işçi sınıfına selam olsun...

Tarafların gitgide daha bir belirginleşerek iki uzlaşmaz kampa, iki düşman sınıfa dönüştüğü günümüzde büyük idealin dolaysız öncüsü ve önderi olan işçi sınıfı...

Tarihten aldığı miras proletaryanın karşısına tam da krizin bu aşamasında önderliği dayatıyor. Hiçbir müdahale, içeride sarı sendikacılık ve reformizm dışarıdan sermayenin ve onun dinci faşist iktidarının hiçbir çabası gelmekte olanı engellemeyecektir.

Bir önceki krizden nesi farklı bu ekonomik ve siyasal krizin? Tarihin hiç bir sürecinde ülkemiz işçi sınıfı, dünya proletaryası ve emekçi halkları emperyalizmin ve tekelci kapitalizmin saldırılarına bugün olduğu kadar maruz kalmamıştır. Topraklarımızda 50 yıla varan bir süredir gelişip dönüşen işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesi bu kadar iç içe geçmemiştir. Savaşlar da bu kadar netleşmemiş, sömürü, saldırı, sosyal çöküntü ve çürüme etkisini bu denli göstermemiştir.

İşçi sınıfı ve ezilen dünya halkları sermayeye karşı 200 küsur yıldır farklı mücadele eylem, araç ve biçimlerle savaşıyor. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının esnek ve kölece çalışma koşullarına bir tepki olarak, işçi sınıfının ilk ekonomik örgütlenmesi sendikalar da iki sınıfın uzlaşmazlığının ürünü olarak doğdu. İşçilerin devrimci öncülüğünde sendikalar haklar ve mevziler kazanıldı. Fakat işçiler, burjuva sendikalar ve uzlaşmacılar tarafından politikadan uzak tutularak haklarını kaybetmeye başladılar. Ekonomik taleplerle işsizlik tehdidi arasında enerjilerini ve ufuklarını kaybettiler.

Bugün işçi sınıfının ekonomik mücadelelerinde önemli yer tutan sendikalar, gelişen sosyal ve ekonomik yaptırımlara karşı işçi sınıfıyla iş veren arasında bir susaracı, bir hakem heyeti görevi görmektedir. Bugün sendikalar işçinin politik mücadelede doğal bir önder olmasının önünde engel olmaktadır. Kaldı ki düzen içi hiçbir mücadele işçi ve emekçilerin yaşantılarını ekonomik ve toplumsal refaha ulaştıramaz.

İşçi sınıfı, kelimenin tam anlamıyla en demokratik, en geniş, en özgür örgütlenmelerini oluşturup sendikalar başta olmak üzere tüm mü-

cadele araçlarına müdahale etmedikçe karanlığa bir mum yakmaktan öteye gidemeyecektir.

Peki nedir işçilerin en demokratik, kitlelere açık örgütlenme ve mücadele aracı? Hiç kuşku yok ki bu araçlar komite ve konseylerdir. Komiteler, sendikaların bir alt kolu olarak değildir. Komiteler, işçilerin dolaysız mücadelesidir. Yasal hiçbir mesleki darlığa, ayrılığa düşmeden en küçük fabrika hücre örgütlenmesinden en büyük işçi konseylerine kadar komite ve konseyler birlik, mücadele, ayaklanma ve iktidar araçlarıdır.

Tam bir çöküş içindeki iktidarın derinleşen krizi sermayeyi ve onun devletini

kurtarma refleksiyle her yönden saldırıyor. Bu ölüm kalım mücadelesinde işçi sınıfının sermayenin saldırılarına cevabı yalnızca krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmemesi olmalıdır. Ülkemizi bu sosyo ekonomik bataktan, doğanın ve insanın tahribatından kurtarmak için işçi sınıfı olarak teorik ve pratik önderliğimizi geliştirmelidir.

Kapitalizmin hiçbir krizinden işçi ve emekçiler en azami yararı almadan çıkamamışlardır. Bugüne kadar her krizin, her çöküşün faturası işçilere emekçilere kesilmiş, patronlar dünyası işçi ve emekçilerin batışı pahasına kurtarılmıştır. "Krizin faturasını patronlar ödesin" sloganıyla işçi sınıfı acil talebenden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Tüm toplumsal kabaşlar burjuva partilerin, reformistlerin ve sarı sendikacılığın bu sloganıyla bastırılmış ya da bastırılmaya çalışılmıştır.

Sözün kısası, sermaye ve faşist dinci zorun temsilcisi AKP faturayı kendi nızasıyla ödemeyecek, seçimle de gitmeyecektir.

Burjuva sendikacılığa, sendikal bürokratiye karşı işçi sınıfı seçenezsiz değildir. Sendikalarda da komite ve konseyler yoluyla militan bir mücadele yürütmeli, sendikaları kendi çıkarlarımıza tabi kılmalıyız. Her fabrika ve işletmede bir araya gelen küçük işçi grupları kendilerine verili olan sınırları aşmalı, birleşip konseylere evrilmelidir.

Belediye işçileri olarak sınıfın tüm unsurlarını komite ve konseylerde örgütlenmeye ve bu çabanın devam etmesi için görev almaya çağırıyoruz. Bu serbest kürsünün biraraya getirdiği tüm işkolları ve daha fazlası bir araya gelip işçi temsilcileri konseyine ulaşacak bir örgütlenme çabasına girmelidir.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği

Belediye İşçisi

Öncelikle böyle bir etkinliği düzenlediği için Devrimci İşçi Komiteleri'ne teşekkür ediyorum.

Ben İstanbul Gazi Mahallesi'nden geliyorum. Fabrika işçisiyim. Çıkan arkadaşımız sorunlarımızı dile getirdi aslında. Biz işçi, emekçi, ezilen insanların sorunları ortaklıktır.

Dostlar yoldaşlar, kendi korkularımızı yenemediğimiz sürece o korkular hep bizim önümüzde aşamayacağımız engeller oluşturur. Örgütlenmekten korkuyoruz, örgütlü bir yapı içinde olmaktan korkuyoruz. Yaşamın içerisinde herkes örgütlü zaten, biz işçiler niye örgütlenmiyoruz?

2014'te Soma'da 301 madencinin katıldığı yere gitmiştik. Her şeyin başı dürüstlüktür, bunu iyi biliyoruz. Bir tane yaşlı amca çıktı, "en kötü örgütlülük örgütsüzlükten iyidir" diylene,

"öyle şey mi olur" dedi. "Devrimci örgütlenme olacak, devrimci örgütlenme olmadan mücadele edemezsin." dedi.

Ne aradığımızı bilmemiz lazım. Yaşam içerisinde net olmadığımız zaman yaşam bizi böyle her tarafa savurur, yerden yere vurur.

Benim 16 yaşında bir kızım var, kızımı devrimci olarak yetiştirmek istiyorum. Devrimci bir işçi olmak kötü bir şey olsaydı ben de olmazdım. Yani bizler mücadele ederken çocuğumuzu, eşimizi bunun dışında tutmamalıyız.

Şu an grevde olan, mücadele eden tüm yoldaşlarımıza selam gönderiyorum. Ben yaşamımda netim. Yaşadığım sürece devrimci bir işçi olarak bu yaşamımı sürdüreceğim ve hep sizin yanınızda olacağım.

Hepinize saygılar sunuyorum

Fabrika İşçisi

Merhaba Dostlar,

Devrimci tutsak işçi olarak, başta Sibaş işçileri olmak üzere mücadeleye veren tüm işçi sınıfını selamlıyorum.

İşçi sınıfı her geçen gün daha çok köleleştirilmek isteniyor. Buna dünyaca büyük firmadaki işçilerin hakkını aradıkları için işten atılmalarını örnek gösterebiliriz. Her işçi daha iyi koşullarda çalışmak için iş yerinde mücadeleye eder. Başka bir işyerine geçse de aynı sömürü düzeniyle karşılaşır. İşçiler sendikal mücadeleye başladığında örgütlü olmayı, birlikte kazanmayı ve birbirine güvenmeyi öğrenirler.

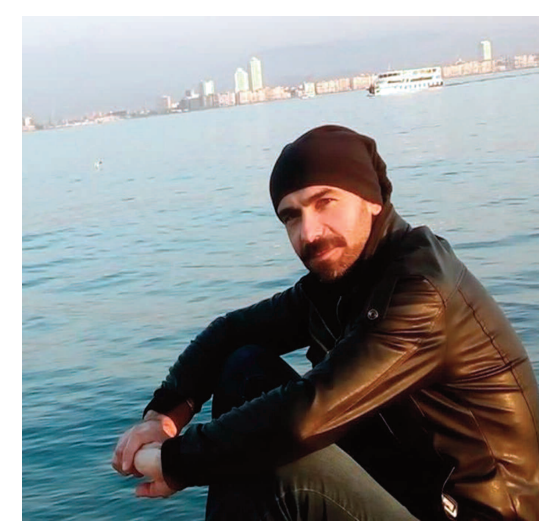
Sendikalı mücadele ekonomik taleplerle sınırlı kalır. İşçi sınıfının terk kurtuluş yolu devrimdir. Devrim yapmak için ise işyeri komite konseylerinde örgütlenmelidir.

İşçilerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur! Kazanacakları bir dünya vardır.

Barış Bulut

İnşaat İşçisi

İzmir Kırklar Zindanı'ndan Gezi Tutsağı

Merhaba,

Buraya gelen, gelemeyen tüm işçi ve işsiz yoldaşlarımı selamlıyorum.

Ben yıllarca ailemin dükkanında çalıştım. Ama her küçük esnafın yaşadığı gibi biz de dükkanı kapatmak zorunda kaldık. İş aramaya başladım.

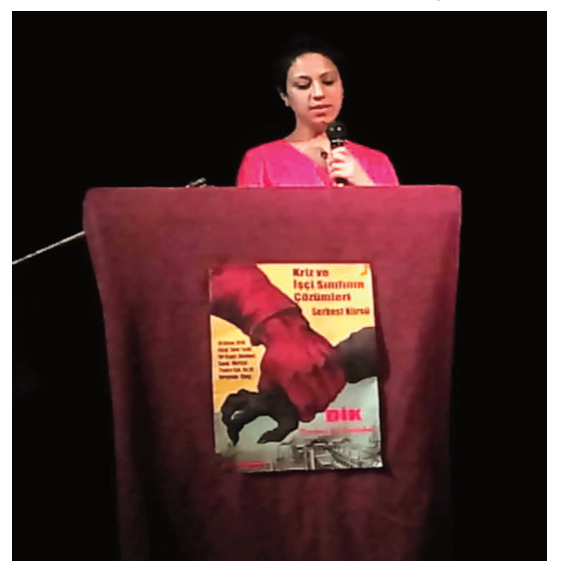
Bütün kapıların insanın yüzüne nasıl da kapandığını, dışlandığını ve hatta zaman zaman nasıl aşağılandığını, hele bir işçi kadını olarak iş aramanın toplumda bu sistemde ne kadar zor olduğunu gördüm.

İşsizlerin serserileştiğini, uyuturucu bataklıklarına nasıl saplandıklarını görüyoruz. Onun için burayı çok önemsiyorum. Bu çalışma devam etmeli. Biz işsizlerin de örgütlenmesi gerek. Daha çok işçi ve işsiz komitesine ve bunları bir araya getiren oluşumlara ihtiyacımız var.

Bu sistem bizim değil. Yeni bir sisteme, hem ileri hem daha insani olan sosyalizme ihtiyacımız var.

Buradaki tüm işçi sınıflarımızın bu çalışmaya devam ettirirken biz işsizleri ve hatta bizim durumumuzdan pek de farkları olmayan göçmen işçileri de kapsayan bir çalışma yapmalarını isterim.

İşsiz Bir Kadın

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 75 / 22 Mayıs - 5 Haziran 2019 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Cem Mehmet SOLHAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl. Müdürlüğü: Cem Mehmet SOLHAN / Baskı Yeri: Yon Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1. Kat No: 366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi4.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig2

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

LENİNİZME GERİ DÖNÜŞ: KOMINTERN'İN 100. YILDÖNÜMÜ-3

ÇEVİRİ

Bir Hayalet

Egemen Kapitalist Sınıfa Saldırıyor

Bu hayalet, gençliğin dünya çapında isyanıdır. Kapitalistler, derinden demoralize oluyolar. Gençliği kaybetmeleri, onlara acı veren bir gerçek. Gençliğin ezici çoğunluğu kapitalizm karşıtı oldu ve gündün güne ona karşı ayaklanıyor. Sosyalizm, hiç bu kadar popüler olmamıştı.

Trump, yenilerde yaptığı bir konuşmada, "Bu ülke asla sosyalist olmayacak" dedi. Sosyalizme karşı çıkmanın, yeniden temel bir seçim sloganı olmasına karar vermiş görünüyor. Aynı zamanda zenginler arasında yaygın bir şekilde hissedilen yerleşmiş bir korkuyu da ortaya koymuş olabilir. Küresel ayaklanma süper zenginlere karşı yola çıkmış durumda; böylece çekip gitmeyecek. Doğrusu, o gerçek anlamda henüz yeni başlıyor.

Bir zamanlar kapitalist toplumun, giderek daha uygun olmayan zorunlu yüksek öğrenim seviyesini almaları koşuluyla, onlar için rahat bir varlık sağlayacağı düşünülen genç işçiler, işçi sınıfı mücadelesini yeniden tanımlamaktadır. Genç insanlar, ölmekte olan kapitalist sistem çağında daha rizikolu iş ve yaşam koşullarına karşı yüksek öğrenimin herhangi bir koruma sağlamadığını anladılar. Fakat öğrendikleri ders, kapitalistlerin öğrenmelerini umdukları ders değildi: Onlar, kapitalizmden nefret etmeyi öğreniyorlar.

Bazı gençlerin mücadeleye Marksizm ile, sınıf mücadelesi ve işçi sınıfının rolü ile çelişkili toy ve küçük burjuva radikal düşünceler getirdikleri doğrudur. Partimize daha çok genç geldikçe, bu düşüncelerle daha fazla karşılaştık ve bunlarla mücadele etmek zorunda kaldık. Gençliği yanlış düşüncelere sahip olmaktan suçlamıyoruz.

Bunu tamamiyle işçi sınıfı mücadelesinin zayıflığının öngörülebilir ve tersine döndürülebilir bir sonucu olarak değerlendiriyoruz. Bu konuda gençliği

yüzümüz mavie dönene kadar eğitebiliriz. Fakat, kapitalist siyasi sistemden ve onun siyasi partilerinden bağımsız olduğunu -ve tüm ezilenleri kucakladığını- gösterebilen bir sınıf hareketi olana değin; o zaman düşünceler ve diğer sınıf güçlerinin liderliği, sistemin krizleri tarafından radikalleştirilenlerle bazı ortaklıklar yakalayacaktır.

Genç militanların düşüncelerinden korkmak yerine, onları tamamiyle kazanmak için daha sıkı çalışmalıyız. Bunu yapmak, bizden bu problemde uzun süredir bir faktör olan işçi sınıfının siyasi dejenerasyonu gerçekliğini açıkça itiraf etmemizi talep edecektir. Çok sıklıkla, hareketimiz gençliği değişimden korkan, geçmişte kalan, açık olmaktan çok kapalı ve tutucu, sekte, topluma yukarıdan bakan, eğitici ve becbersiz olarak görünüyor. Bazılarının herhangi bir düşüncenin çok cezbedici görülmeyen düşüncelere üstün geleceği sonucuna varabilmesi sürpriz olmasa gerek. Hareketimiz ne kadar çok devrimci olursa gençliğin ve işçi sınıfının geniş kesimlerinin güvenini o kadar çok kazanacağız.

Gerçek Leninizme Dönüş

Gerçek Leninizme dönüş, işçi sınıfının en çok ezilen kesimlerinin güvenini kazanmaya yardım edecektir. Lenin, 1920'de Komintern'in İkinci Kongresi'ne ulusal ve sömürge sorunlarını içeren teklifini sunduğunda, eğer hareket ulusal kurtuluş hareketlerini ve kendi kaderini tayin için ezilenlerin mücadelesini kucaklamazsa güçlü bir işçi enternasyonal hedefinin imkansız olacağı anladı. Bu

nedenle "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşiniz" sloganı, "Dünyanın Bütün İşçileri ve Ezilenleri Birleşiniz" şeklinde değiştirildi.

Lenin'in ulusal sorun konusundaki pozisyonu, sınıf yöneliminden uzaklaşma

değildi. Tam tersine, sınıf yönelimini nesnel olarak güçlendirmek için ileri sürülmüştü. Hareketin içindeki bir çoğu hala bunu anlamıyor. Sonuç olarak, bunların ulusal sorunları pozisyonları zayıfladı, zaman zaman ulusal sorunu bütünüyle yok sayma noktasına düştü.

Yine, hareketimiz içinde bazıları, cins baskısına karşı mücadeleyi yanlış bir şekilde sınıf mücadelesinden bir uzaklaşma olarak görüyor. Bize göre bu, sınıf mücadelesinin dar, hatalı bir anlayışının bir diğer örneğidir ve ataerkil önyargılardan etkilenen bir pozisyonudur. İyi ki, hareketimizde hepimiz sonunda Enternasyonal Marşı'nda söylenen "Artık geleceğin zincirleri bizi bağlamaz" ("Yıllık bu köhne düzeni/ biz başka alem isteriz"- bn) sözleriyle uyumlu olalım diye bu konuları bir yeniden değerlendirmeye odakladık.

Faşizm Tehlikesiyle Nasıl Savaşacağız?

Trump'ı politik olarak doğru tanımlamaya çalışmak ya da ne yapacağını tahmin etmek, onun dengesiz davranışlarının, gizlemeye gerek duymadığı ırkçılığının, kadın düşmanlığının ve tumturaklı demagogilerinin ABD egemen sınıfındaki panik, kaos ve politik yıkımın gerçek yansımaları olduğunu anlamaktan daha az yararlıdır. Trump, ölüm kalım krizi karşısında ABD egemen sınıfının maskesiz yüzüdür. O, sivil olarak görünme ya da kanunlara uyma ya da uluslararası ittifakları sürdürmeye çalışmanın ABD emperyalizminin istikrarlı bir şekilde çöküşünden kurtulmasına yardımcı olmadığını kanıtıyor.

Bunun ötesinde, Trump, egemen sınıfın ekonomik istikrarın -ve dolayısıyla politik istikrarın- çatrıdadığı bir dönemde, işçi sınıfının çeşitli kesimlerinin politik bağlılığı sürdürmek için egemen sınıfın alması gereken yolu örneklemektedir. Trump'ın duvar (Meksika sınırına örülecek duvar-bn) inşa etme takıntısı ve -özünde varolan ırkçılığa davetin ötesinde- göçmen işçilere karşı savaş, aynı zamanda küresel sınıf bilinçlenmesini engellemek için dünya işçi sınıfının çeşitli kesimleri arasında duvarlar örmek için umutsuz bir çağrıdır. Aslında Proletarya Enternasyonalizmi ihtimaline karşı bir savaş ilanidir. Devrimci ve samimi ilerici güçler için işçilerin mücadelesinin hiçbir sınırı olmadığını ilan etmenin ve kitlesel çağrıların bir parçası yapmanın zamanı geldi.

Trump fenomeni aynı zamanda bir uyarıdır. Eğer dizginlenemeyen bir krizin ortaya çıkması egemen kapitalist sınıfı yaşamsal anlamda korkutursa, egemen sınıfın çeşitli kesimleri bir çözüm olarak faşizme ve savaşa başvurmaya hazırdir-

lar. Tarih, "demokrasiyi kurtarmak" için egemen sınıfın diğer kesimlerine güvenmenin -ABD'de bu, Demokrat Parti'ye dönmek anlamına geliyor- sadece kafa karışıklığı ve işçi sınıfını silahsızlandırmak olduğunu gösterdi. Faşizm tehlikesiyle savaşmanın en iyi -ve aslında en gerçek- yolu, sınıf mücadelesini devrim kadar sürdürmek için işçi sınıfının radikal ve yaygın kabarışdır.

İşçi Sınıfının

"Canavarın Karnındaki" Rolü Nedir?

Yüzyıl önce, her yerdeki komünistlerin arasındaki düşünce şu ya da bu yolla, emperyalizmin merkezindeki -özellikle de ABD'deki- işçi sınıfı güçlerinin kapitalizmin kaderini belirlemede belirleyici bir rol oynayacağıydı.

Sam Marcy (Workers World Partii'nin şimdi hayatta olmayan kurucusu-bn), yaklaşık 70 yıl önce 2. Dünya Savaşı sonrasında ilk yıllarında Çin Devrimi'ni iten doğudaki devrimci ivmenin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kahramanca direnişinin zaman içinde ABD'ye geleceğini öngörmüştü. Che Guevara'nın görüşü, emperyalizmin kalbindeki kitleler, işi bitirmek için ayağa kalkmadan önce, emperyalist imparatorluğun uç noktalarında bir dizi devrimin olması gerektiğiydi. Bu tahminler yapıldığından bu yana dünya hayal edilemez şekillerde değişti. Değişmeyen şey, kapitalist egemenliği sona erdirmek için çüret etme ihtiyacıdır.

Önceki tahminlerin geçerliliği üzerinde tartışma yapmayacağız. Bunun yerine belirsiz olmayan terimlerle -ve kararlı bir güvenle- canavarın karnındaki işçilerin ve ezilen halkların canavarı öldürmek için dünyanın geri kalanına karşı özel bir sorumluluğu olduğunu onaylayacağız. Yarınl ne yapmamız gerekiyorsa, son oyunun hazırlıklarına başlamak için erken değil!

* Workers.org'dan Larry Holmes'in yazısından çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi

Venezuelalı Kolektifler

Medya onları silahlı eşkiyalar olarak adlandırıyor; ABD senatörü de onların terörist listesine konulmasını istiyor. Uluslararası medya tarafından şeytanlaştırılan ve muhalefet tarafından hedef tahtasına oturtulan Kolektifler, Başkan Maduro'nun karşıtlarının aşılmalarna maruz kaldılar; "Maduro hükümetini destekleyen son kale" olarak nitelendirildi.

Kolektiflerin neredeyse tamamı Venezuela'nın Bolivarcı Devrimi sırasında filizlenen toplumsal örgütlenmeler. Chavez tarafından geliştirilen komünler, ülkenin her tarafında demokratik toplum örgütlenmesinin ana biçimi oldular. Enero 23 bölgesinde yaklaşık 3600 aileden oluşan Panal 2021 komünü, kendi fırın ve şeker paketleme fabrikası, kendi radyo ve kablolu tv istasyonu, kendi ulaşım ve yiyecek dağıtım merkezleri gibi kendi kendini yöneten işletmelere ve hatta kendi yerel para birimine sahip.

Tüm komün işletmelerinden elde edilen karlar komün bankasına yatırılıyor ve topluluk tarafından karar verilen projelere dağıtılıyor.

"Komün fikri, iktidarı tabana yaymak için" diyorlar komüne öncülük edenler, "böylece sadece halktan insanlar karar veriyorlar"...

"Bizim görevimiz kadroları eğitmek ve halka komünün stratejik vizyonunu öğretmek; fakat biz de topluluktaki diğer herkes gibiyiz; biz de diğerleri gibi kayruğa giriyoruz, yaşlılara yardım ediyoruz, biz de topluluğun bir parçasıyız".

Elbette bu kolektiflerin kendilerini sadece topluluk işleri ile sınırladıkları anlamına gelmiyor. Karşı-devrimciler insanların evlerini yak-

maya, dükkanlarını yağmalamaya geldiklerinde oluşturdukları motorize birliklerle bunlara karşı koyuyorlar. Bazıları 23 Şubat'ta ABD, "insani yardım" adı altında Kolombiya sınırından Venezuela'nın egemenliğini ihlal etmek istediğinde sınıra gitmişler. Hükümetin is-

teğiyle değil, tamamen kendi politik bilinçleriyle. Üstelik orada çok daha kötü şeyler olabileceğini bilerek.

"Oraya, ailenizi çocuğunuzu düşünerek gide-mediniz. Oraya devrime yapacağınız katkıyı, ülkenizi savunmayı düşünerek gitmek zorundaydınız; sizi oraya götüren şey, annenizin geleceği, babanızın geleceği, çocuğumun ve torumumun geleceğiydi" diyor biri.

"Oraya bağımsızlığımızı savunmaya gittik; ülkemizin, ulusumuzun egemenliğini... Eğer askeri bir müdahale olsaydı, biz oradaydık, hazır-dık ve önce bizi ezip geçmeleri gerekecekti çünkü biz bağımsızlığımızı savunmak için gönüllüydük; çünkü biz bu toprakların her santimetresini savunmak için savaşmaya

gönüllüydük"...

Sonuçta karşı-devrimcilerin girişimi, uluslararası medyanın yalan yanlış haberlerine rağmen başarısız oluyor. Medya kuruluşları kolektifleri, insanlıktan çıkmış hayvanlar gibi göstermeye çalışdursunlar, bir kolektif üyesi, "biz de herkes gibi insanız" diyor, "topluluk halinde yaşıyoruz, komüne katılıyoruz, konselere katılıyoruz, çalışıyoruz ve krizle baş edebilmek için yiyecek üretmenin yollarını arıyoruz. Fakat bir savaş içinde olduğumuzun bilincindeyiz. Muhalefete karşı değil, çünkü ortada bir muhalefet yok. Onlar Maduro'yu alt edemezler; biz emperyalizme karşı ayağa kalkmış durumdayız. Kolektiflere saldırıyorlar; çünkü biz, gönüllü olarak kendi modelimizi savunuyoruz. Kolektifler, halk örgütlenmeleri ve komünal bir devlet yaratmak suretiyle Bolivarcı Devrimi derinleştirme amacıyla örgütlendi. Biz güçlü bir şekilde inanıyoruz ki, ileriye doğru gitmenin doğru yolu, katılımcı demokrasiye dayanan bir halk hükümetidir. Biz, problemlerimizi devrim içinde çözeceğiz. Biz, Chavistayız ve Chavez'e asla ihanet etmeyeceğiz. (...) Halk, devrimin daha da derinleştirilmesini istiyor. Bürokratların bir defada sonsuza kadar defedilmesini istiyor. Toprağın köylülere verilmesini ve fabrikalara işçiler tarafından el konulmasını istiyor. Biz devrimin radikalleşmesini istiyoruz. Bütün iktidarın halkın olmasını istiyoruz. Ve bunun için çalışıyoruz. Şu anda problemimiz gringolarla (ABD ve işbirlikçileri-bn) Bu sorunu halledelim, sonra kendi iç sorunlarımızla da ilgileceğiz"

* Venezuelanalysis'den kısaltılarak çevrilmiştir
Çeviri Kolektifi

No Mass Bloqueo

ÇEVİRİ

Küba Giderek Artan ABD Yaptırımlarına Karşı Gıda Dağıtımını İçin Düzenlemeleri Yürürlüğe Sokuyor.

Küba, artan ABD blokajı karşısında gıda ve hijyen maddelerinin adil dağıtımını sağlamak için gıda ve bazı hijyen ürünleri için önlemler aldı. Küba Ticaret Bakanlığı (Mincin) Cuma günü, gıda, hijyen ve diğer ürünlerle ilgili bir dizi önlemin alınacağını duyurdu. Küba Ticaret Bakanı Betsy Diaz Velazquez'e göre bu önlemler, adil ve mantıklı bir dağılımın sağlanmasını ve bu ürünlerin karaborsacıların eline düşmemesini amaçlıyor.

ABD Başkanı Donald Trump yönetimi tarafından Küba'ya yönelik yoğunlaşan bu blokaj nedeniyle, ülkenin yaşadığı karmaşık mali durumun üstesinden gelinmesi için bu önlemlerin alınması çok gerekli.

Bu durum, ülkeyi daha pahalı olan yeni uzak pazarlar aramaya zorladı, bu nedenle nüfusa gıda ve hijyen maddeleri tedariki sağlanması açısından etkide de bulunacak. Satış düzenlenecek ürünler arasında tavuk, yumurta, sosis ve hijyen ürünleri bulunuyor. İthal edilen bir ürün olan tavuk, kişi başına yalnızca beş kg verilecek veya iki paket olarak döviz cinsinden satılacak, ancak kutularla satılması yasaklanacak. Bakan, yılın ilk çeyreğinde sıvı yağ, yumurta ve pirinç gibi malların arzının sabit kaldığını, ancak bir ailenin beslenebilmesi için gerekli olan günlük gıda tüketiminin bir parçası olan diğer malların eksikliğinin bir sonucu olarak talebin ikiye katlandığını açıkladı. Ayrıca yıkama ve banyo sabunu gibi temizlik ürünlerinin satışı da düzenlemeye dahil olacak.

Küba, yıllık olarak, çok uzakdaki ülkelerden 2 milyar dolardan fazla gıda ithal ediyor ve bu da ithal ürünlerin fiyatını daha da pahalılaştırıyor. Bu durum, Trump hükümeti tarafından son birkaç ay içinde uygulanan ek yaptırımların yoğunlaşması ile büyüyen ABD'nin Küba'ya yönelik mali ve ticari blokajından kaynaklanmaktadır.

*www.telesurenglish.net sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

